

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
90/C 272/01	nr. 643/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Fremme af EF's produktion af kerneenergi	1
90/C 272/02	nr. 752/89 af Gerardo Fernández Albor til Kommissionen Om: Udgivelse af værker om Europas historie og kultur	1
90/C 272/03	nr. 762/89 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Det græske kontrolorgan for støtte til olivenolie	2
90/C 272/04	nr. 813/89 af Bryan Cassidy til Kommissionen Om: Kvalitetsnormer for drikkevand	3
90/C 272/05	nr. 968/89 af Marie-Claude Vayssade til Kommissionen Om: Situationen for personer med dobbelt statsborgerskab med hensyn til fri bevægelighed for studerende og ligestilling af eksamensbeviser	3
90/C 272/06	nr. 1076/89 af Christopher Jackson til Kommissionen Om: EF-forbud mod indførsel af sælungetand	4
90/C 272/07	nr. 1105/89 af Pol Marck til Kommissionen Om: Styrelse for fødevarer og medicin	4
90/C 272/08	nr. 1295/89 af Juan Gangoiti Llaguno til Kommissionen Om: Foranstaltninger til fordel for tekstilbranchen i EF	5
90/C 272/09	nr. 93/90 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Rosiner	6
90/C 272/10	nr. 101/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Ofre for tobaksmisbrug i EF	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/11	nr. 104/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Neurokirurg arresteret i Malawi	7
90/C 272/12	nr. 105/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Studenterleder anholdt i Myanmar	7
90/C 272/13	nr. 203/90 af Ernest Glinne til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Fransk ambassade i Kaboul	8
90/C 272/14	nr. 242/90 af Vincenzo Mattina til Kommissionen Om: Civilbeskyttelse og beskyttelse af skovene mod brande	8
90/C 272/15	nr. 259/90 af Edward McMillan-Scott til Kommissionen Om: Bagagekontrol i EF's lufthavne	9
90/C 272/16	nr. 1178/90 af Edward McMillan-Scott til Kommissionen Om: Bagagekontrol i EF-lufthavne	9
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 259/90 og nr. 1178/90	9
90/C 272/17	nr. 280/90 af Carlos Robles Piquer til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Nye overgreb mod menneskerettighederne i Burkina-Faso	9
90/C 272/18	nr. 282/90 af Dorothee Piermont til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Undervisningsmateriale om Tyskland inden for grænserne fra 1937, som forbundsregeringens presse- og informationskontor har været med til at udgive	10
90/C 272/19	nr. 324/90 af Winifred Ewing til Rådet Om: Embargo på våbenhandel med Kina	10
90/C 272/20	nr. 325/90 af Winifred Ewing til Rådet Om: Uafhængige observatører ved processer i Kina	10
90/C 272/21	nr. 326/90 af Winifred Ewing til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Undtagelsestilstand i Tibet	11
90/C 272/22	nr. 353/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Symposium i Paris om bortskaffelse af atomaffald	11
90/C 272/23	nr. 359/90 af Paul Staes til Kommissionen Om: Euratom og sydafrikansk uran	11
90/C 272/24	nr. 382/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Hurtigere udbetaling af de familiedelser, som vandrende arbejdstagere modtager med tilbagevirkende kraft	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/25	nr. 397/90 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiverne om vandkvaliteten i den autonome region Asturias (i Spanien)	13
90/C 272/26	nr. 414/90 af Maxime Verhagen til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Retsstridige henrettelser i Liberia	14
90/C 272/27	nr. 423/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Fængsling af protestanter og katolikker i Kina	14
90/C 272/28	nr. 438/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Atlanten og Det Europæiske Turistår	15
90/C 272/29	nr. 442/90 af Antoni Gutiérrez Diaz til Kommissionen Om: Alzheimer sygdom	15
90/C 272/30	nr. 443/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Vurdering af interessen af forskning i lægemidler	16
90/C 272/31	nr. 450/90 af Christiana Muscardini til Kommissionen Om: Stigning i antallet af tuberkulosetilfælde i Italien	16
90/C 272/32	nr. 472/90 af Maria Santos til Kommissionen Om: Frivillig svangerskabsafbrydelse	17
90/C 272/33	nr. 502/90 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Posttakster i Det Europæiske Fællesskab	17
90/C 272/34	nr. 563/90 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Lastbilers miljømæssige virkninger	17
90/C 272/35	nr. 573/90 af Alexander Langer til Kommissionen Om: Ukontrolleret udførsel til Rumænien af giftigt og farligt affald	18
90/C 272/36	nr. 618/90 af Gijs de Vries til Kommissionen Om: Moms på brugtvogne	19
90/C 272/37	nr. 633/90 af Marc Galle til Kommissionen Om: Handel med elfenben	19
90/C 272/38	nr. 646/90 af Luigi Moretti til Kommissionen Om: Opførelse i offentligt register af motorkøretøjer importeret til Italien fra EF's medlemsstater	20
90/C 272/39	nr. 658/90 af Artur da Cunha Oliveira til Kommissionen Om: Olieforurening af Madeira-øerne	20
90/C 272/40	nr. 659/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning	21

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/41	nr. 660/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning	21
90/C 272/42	nr. 666/90 af Hiltrud Beyer til Kommissionen Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning	21
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 659/90, nr. 660/90 og nr. 666/90	21
90/C 272/43	nr. 662/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Kernefusion	22
90/C 272/44	nr. 663/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Fremtidig fusionsreaktor	22
90/C 272/45	nr. 664/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Midler til programmet ITER	23
90/C 272/46	nr. 677/90 af Ana Miranda de Lage til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: CSCE-konferencen i Bonn	23
90/C 272/47	nr. 702/90 af James Ford til Kommissionen Om: Formeringsprojekt for lokale arter	24
90/C 272/48	nr. 703/90 af James Ford til Kommissionen Om: Generel anvendelse af tonet glas i bilruder	24
90/C 272/49	nr. 713/90 af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Vandforurening	25
90/C 272/50	nr. 718/90 af Jessica Larive til Kommissionen Om: Optagelse i den nederlandske lægeforening	25
90/C 272/51	nr. 738/90 af Mechtild von Alemann til Rådet Om: Anerkendelse af tyske statsborgeres i udlandet erhvervede adgangsrret til gymnasier	25
90/C 272/52	nr. 747/90 af James Janssen van Raay til Kommissionen Om: Finansiell støtte med henblik på at give svagere medlemmer/lande mulighed for fuldt ud ad deltage i udformningen af europæiske standarder	26
90/C 272/53	nr. 753/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Det aktionsprogram for munkesælen, der er vedtaget af de kontraherende parter i Barcelona-konventionen	27
90/C 272/54	nr. 776/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Koordinering af aktiviteterne til beskyttelse af munkesælen	27
90/C 272/55	nr. 798/90 af Carlos Carvalhas og Joaquim Miranda da Silva til Kommissionen Om: Vild fyr	28

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/56	nr. 818/90 af Eusebio Cano Pinto og Ana Miranda de Lage til Kommissionen Om: Begivenhederne i Østeuropa og konsekvenserne for Fællesskabet	28
90/C 272/57	nr. 875/90 af Peter Crampton til Kommissionen Om: Totalt forbud mod anvendelse af asbest i enhver form i EF	29
90/C 272/58	nr. 889/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Farlig »tatovering« til børn	29
90/C 272/59	nr. 917/90 af George Patterson til Kommissionen Om: Lægemiddelmarkedet	30
90/C 272/60	nr. 918/90 af George Patterson til Kommissionen Om: Moms på uddannelsesvirksomhed	30
90/C 272/61	nr. 948/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Mangel på paramedicinsk personale i de italienske hospitalsstrukturer	31
90/C 272/62	nr. 972/90 af Antoni Gutiérrez Diaz til Kommissionen Om: Beskyttelse af Managuasøen (Nicaragua)	31
90/C 272/63	nr. 985/90 af Anna Hermans til Kommissionen Om: Ukrudtsmidlet Atrazin	31
90/C 272/64	nr. 988/90 af Anna Hermans til Kommissionen Om: Kommissionens åbningsskrivelse vedrørende det flamske »Kabeldecreet«	32
90/C 272/65	nr. 1038/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Rådet Om: Et andetkammer i EF	32
90/C 272/66	nr. 1079/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Det Europæiske Turistår — finansiering af projekter i Skotland	33
90/C 272/67	nr. 1089/90 af Lissy Gröner til Kommissionen Om: Kvinders retsstatus i blandede ægteskaber med ægtefæller af forskellig nationalitet	33
90/C 272/68	nr. 1120/90 af Anna Hermans til Kommissionen Om: Artikel 40 i den fjerde Lomé-aftale	33
90/C 272/69	nr. 1122/90 af Ben Fayot til Kommissionen Om: Etablering af en fransk genindvindingsvirksomhed i grænseområdet mellem Frankrig, Belgien og Luxembourg	34
90/C 272/70	nr. 1133/90 af Winifred Ewing til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: CSCE-konferencen om den menneskelige dimension	35
90/C 272/71	nr. 1152/90 af Eugenio Melandri og Alexander Langer til Kommissionen Om: Salg af børn i Sierra Leone	35
90/C 272/72	nr. 1156/90 af Carlos Robles Piquer til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Det fransk-tyske diplomatiske samarbejde	36

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/73	nr. 1170/90 af Maxime Verhagen til Kommissionen Om: Krigssituationen i Etiopien	36
90/C 272/74	nr. 1193/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Støtte til eritreanske og somaliske flygtninge	37
90/C 272/75	nr. 1215/90 af Francois-Xavier de Donnea til Rådet Om: Udvidelse af Det Europæiske Monetære System	37
90/C 272/76	nr. 1235/90 af Eugenio Melandri til Kommissionen Om: Handel med konventionelle våben, der er overflødige som følge af Wienaftalerne	38
90/C 272/77	nr. 1241/90 af Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Diskriminerende foranstaltninger og sanktioner mod militærnægtere i Europa	38
90/C 272/78	nr. 1255/90 af Enrico Falqui, Gianfranco Amendola, Paul Lannoye, Gérard Monnier-Besombes, Virginio Bettini og Didier Anger til Kommissionen Om: Det Europæiske Fællesskabs støtte til forskning i og/eller anvendelse af pesticider i medlemsstaterne	39
90/C 272/79	nr. 1274/90 af Jesús Cabezón Alonso, Josep Pons Grau og Maria Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Underudnyttelse af konto 9651 på 1988-budgettet	39
90/C 272/80	nr. 1278/90 af François-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Problemerne i forbindelse med investeringer i USA	39
90/C 272/81	nr. 1282/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Japansk afgift på import af læder fra EF	40
90/C 272/82	nr. 1302/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Toldskilte ved EF's indre grænser	40
90/C 272/83	nr. 1341/90 af Dorothee Piermont til Rådet Om: Forbundsrepublikken Tysklands atomvåbenfri status som bekræftet på Det Europæiske Råds møde i Dublin den 28. april 1990	41
90/C 272/84	nr. 1374/90 af Carlos Robles Piquer til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde Om: Støtte til den demokratiske udvikling i Mexico	41
90/C 272/85	nr. 1418/90 af Adrien Zeller til Kommissionen Om: Retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager mellem EF's medlemsstater og EFTA-landene	42
90/C 272/86	nr. 1419/90 af Adrien Zeller til Kommissionen Om: Retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager herunder handelssager mellem EF's medlemsstater	42
90/C 272/87	nr. 1441/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Mangler i sundhedsvæsenet i medlemsstaterne	42
90/C 272/88	nr. 1482/90 af Friedrich Merz til Kommissionen Om: Gratis befordring af personer, der ledsager handicappede inden for EF	43

(Fortsættes på omslagets tredje side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 272/89	nr. 1561/90 af Filippos Pierros til Kommissionen Om: Oprettelse af en europæisk børs	43
90/C 272/90	nr. 1591/90 af Gérard Deprez til Kommissionen Om: Finansielle interventioner fra strukturfondene i Vallonien	43
90/C 272/91	nr. 1610/90 af Maria Izquierdo Rojo, Josep Pons Grau, Jesús Cabezón Alonso, Enrique Sapena Granell, Mateo Sierra Bardaji, Carmen Diez de Rivera Icaza og Francisco Sanz Fernandez til Kommissionen Om: Oprettelse af en Europæisk Bank for Udvikling af Middelhavsområdet	44
90/C 272/92	nr. 1658/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: En Europæisk Middelhavsbank	44
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 1610/90 og nr. 1658/90	44
90/C 272/93	nr. 1639/90 af Bryan Cassidy til Rådet Om: Europæisk indsats mod kræft 1990—1994: Forebyggelse af tobaksforbrug	44
90/C 272/94	nr. 1645/90 af Joachim Dalsass til Rådet Om: Den Italienske Republiks præsidents dekret nr. 223 af 30.maj 1989, artikel 7, stk. 3 — Overtrædelse af EF-bestemmelserne om fri bevægelighed	45
90/C 272/95	nr. 1660/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Besættelse af det ortodokse patriarkats bygning i Jerusalem	45
90/C 272/96	nr. 1680/90 af Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar til Kommissionen Om: Efteruddannelse af ansatte i den offentlige forvaltning i Latinamerika	45
90/C 272/97	nr. 1710/90 af Dagmar Roth-Behrendt og Barbara Schmidbauer til Kommissionen Om: Adgangskriterier for EF-institutionernes udvælgelsesprøver	46
90/C 272/98	nr. 1713/90 af Rolf Linkohr til Rådet Om: Beskæftigelse af handicappede i EF-institutionerne	46
90/C 272/99	nr. 1724/90 af Gerardo Fernandez-Albor til Kommissionen Om: EF-bistand til jobsøgningsvejledninger	47
90/C 272/100	nr. 1727/90 af Ernest Glinne til Rådet Om: Den politiske og militære situation i Etiopien og støtteprogrammet	48
90/C 272/101	nr. 1729/90 af Ernest Glinne til Rådet Om: FN's miljøprogram og beskyttelsen af ozonlaget	49
90/C 272/102	nr. 1756/90 af Pol Marck til Kommissionen Om: Grønsagsarealer	49
90/C 272/103	nr. 1839/90 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Familiepolitik	50

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 643/90
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (27. oktober 1989)
 (90/C 272/01)

Om: Fremme af EF's produktion af kerneenergi

I 1987-beretningen fra den franske atomenergiforvaltning blev det fremhævet, at det på baggrund af ønsket om miljøbeskyttelse og uafhængighed på det energimæssige område samt kerneenergiens teknologiske niveau og økonomiske konkurrenceevne var nødvendigt at betragte spørgsmålet om kerneenergi som et væsentligt element i opbygningen af Europa. I kraft af denne politik er Frankrig blevet nettoeksportør af elektrisk energi til sine naboer.

Finder Kommissionen, at den på baggrund af denne situation burde fremme en afbalanceret udvikling inden for atomsektoren i hele EF, således at sektoren kan spille en fremtrædende rolle i opbygningen af Europa ved på den ene side at sikre Fællesskabet den nødvendige og grundlæggende uafhængighed på det energimæssige område og på den anden side at afværge den ubalance, der på nuværende tidspunkt gør sig gældende i Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha
 (15. januar 1989)

Kommissionen er fortsat overbevist om, at en ikke-forurenende og sikker anvendelse af kerneenergi til el-fremstilling udgør en væsentlig faktor for Fællesskabets uafhængighed på energiområdet og bidrager til europæiske virksomheders konkurrenceevne uden at bidrage til luftforurening under de betingelser, der er fastsat i Kommissionens meddelelse om energi og miljø ⁽¹⁾.

For så vidt angår radioaktivt affald og spildevand fra kerneenergi minder Kommissionen om, at dette omfattes af bestemmelserne vedrørende sundhedsbeskyttelse i Euratom-Traktaten. Det ærede medlem henvises ligeledes til Kommissionens meddelelser vedrørende det vejledende kerneenergi-program for Fællesskabet (PINC) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(89) endelig udg.

⁽²⁾ KOM(85) 401 endelig udg. og KOM(89) 347 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 752/89
af Gerardo Fernández Albor (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (23. november 1989)
 (90/C 272/02)

Om: Udgivelse af værker om Europas historie og kultur

Det store projekt om samtidig udgivelse af 14 værker om det europæiske kontinents historie og kultur, som fem europæiske forlag har planer om, har vakt stor opmærksomhed blandt Europa-tilhængere på grund af det fælles sigte med dette initiativ, nemlig »gennem forskellige indfaldsvinkler at tegne et billede af et selvmodsigende og konfliktfyldt pluralistisk Europa, som bør udvikle sig til en harmonisk pluralisme«, som en af initiativtagerne har udtrykt sig.

Da disse har vist interesse for at forelægge dette projekt for EF-institutionerne, mener Kommissionen da ikke, at det ville være på sin plads, om EF støttede dette værk, som er skrevet af og for europæere?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jean Dondelinger**

(18. april 1990)

Kommissionen glæder sig meget over de forskellige tiltag til udgivelse af værker om Europas kulturhistorie, hvilket falder helt i tråd med opfordringen i den højtidelige erklæring fra Stuttgart (den 19. juni 1983) om generelt at fremme den europæiske bevidsthed.

Kommissionen kan kun tilskynde de europæiske forlæggere til sådanne tiltag og glæder sig over det stadig større samarbejde mellem forlæggere i Europa i anledning af erklæringen om det indre marked i 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 762/89

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1989)

(90/C 272/03)

Om: Det græske kontrolorgan for støtte til olivenolie

Det kontrolorgan for støtte til olivenolie, der er oprettet i Grækenland, og som i øjeblikket drives med fællesskabsstøtte (oprindelig bevilling var på 1 mia. dr.), er pålagt et meget betydningsfuldt arbejde, som det først for nylig er kommet i gang med, og det har endnu ikke været i stand til at udvide sine kontrolaktiviteter til f.eks. standardiseringskontrol med olivenolie.

Ifølge sikre oplysninger hæmmes dette organ i sit arbejde af forskellige ikke altid gennemskuelige årsager. På denne måde bliver tildelingen af støtten til olivenolie uklare, således at mange producenter sandsynligvis behandles uretfærdigt, uden at det dog står klart, hvem der profiterer af denne urimelige situation.

Kommissionen bedes oplyse, hvorledes den vil:

- 1) sørge for, at støtteorganet for olivenolie snarest muligt kan arbejde under normale forhold og udvide sit arbejde til hele olivenoliesektoren
- 2) bidrage til en faktisk sikring af dette organs selvstændighed og organisationelle struktur
- 3) sikre, at finansieringen af dette organ endnu for en tid kan videreføres udelukkende over EF-midler
- 4) undgå, at den græske stats manglende omsættelse til national lov af forventede bestemmelser skader græ-

ske producenter, der jo ikke er ansvarlige for dette organs problemer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(16. marts 1990)

1. og 2. Kommissionen er bekendt med de hindringer, som de græske myndigheder for nylig har lagt i vejen for en hensigtsmæssig drift af kontrolorganet for olivenolie. Det drejer sig hovedsagelig om indblanding fra myndighedernes side i visse af organets administrative procedurer, hvilket i sidste ende har ført til en række forsinkelser, navnlig med hensyn til ansættelsen af yderligere personale og leveringen af varer (databehandlingsudstyr, tjenestevogne osv.). Det skal dog bemærkes, at der ikke er konstateret indblanding i organets egentlige kontrolaktiviteter, som ser ud til at blive udført i overensstemmelse med den godkendte plan.

Kommissionen anmodede straks de græske myndigheder om nøje at respektere organets administrative og driftsmæssige uafhængighed, som foreskrevet i fællesskabsbestemmelserne. Der er også i nær fremtid planlagt bilaterale drøftelser mellem Kommissionen og de græske myndigheder med henblik på at klarlægge situationen.

Kommissionen er enig i, at organets arbejdsområde hurtigst muligt bør udvides til at omfatte alle væsentlige områder, inden for hvilke EUGFL, Garantisektionen, afholder udgifter til olivenoliesektoren. I den forbindelse har Rådet for nylig vedtaget forordning (EØF) nr. 200/90⁽¹⁾ med henblik på at udvide organernes kompetence i producentmedlemsstaterne, så de også kan føre kontrol med forbrugerstøtte og oplagringsforanstaltninger.

3. Størrelsen af og perioden for finansieringen over Fællesskabets budget af organernes udgifter i producentmedlemsstaterne indtil den 31. oktober 1992 er fastsat i artikel 1, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2262/84⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3888/88⁽³⁾. I henhold til nævnte artikel vil Kommissionen rettidigt fremsende et forslag til finansieringsmetoden fra produktionsåret 1992/93 og fremefter.

4. Kommissionen er ikke blevet underrettet om klager vedrørende urimelig behandling af mindre olivenolieproducenter i Grækenland. Det skal desuden bemærkes, at problemerne vedrørende organet på ingen måde kan påvirke ydelsen af fællesskabsstøtte til støttemodtagerne; medlemsstaterne er altid ansvarlige for at sikre, at de bevillinger, der er til rådighed under EUGFL, Garantisektionen, anvendes uden forsinkelse og alene til de fastlagte formål. Hvis en medlemsstat undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til fællesskabsbestemmelserne, kan Kommissionen under alle omstændigheder indlede overtrædelsesprocedurer mod den i henhold til artikel 169 i EØF-Traktaten.

⁽¹⁾ EFT nr. L 22 af 27. 1. 1990.

⁽²⁾ EFT nr. L 208 af 3. 8. 1984, s. 11.

⁽³⁾ EFT nr. L 346 af 15. 12. 1988, s. 12.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 813/89
af Bryan Cassidy (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (28. november 1989)
 (90/C 272/04)

Om: Kvalitetsnormer for drikkevand

Der er forskelle mellem kvalitetsnormerne for drikkevand i Rådets direktiv 80/778/EØF ⁽¹⁾ og Verdenssundhedsorganisationens (WHO) retningslinjer for kvaliteten af drikkevand og de normer, som finder anvendelse i De Forenede Stater. Specielt har USA og WHO i modsætning til EF fastsat grænser for radionukleider.

USA har i modsætning til EF fastsat grænser for asbest.

USA og WHO har i modsætning til EF fastsat grænser for vinylchlorid.

Hvorledes begrundes Kommissionen disse forskelle?

⁽¹⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
 (15. januar 1989)

Beskyttelse af befolkningen mod farerne ved ioniserende stråling er emnet for et rådsdirektiv, vedtaget første gang i 1959 og derefter ændret adskillige gange for at tage hensyn til de videnskabelige fremskridt på området ⁽¹⁾. I dette direktiv er der navnlig fastsat grænseværdier for den tilladelige indtagelse (herunder via drikkevandet) for hvert enkelt radionukleid, og disse grænseværdier skal overholdes i forbindelse med enhver aktivitet, som indebærer risiko for udsættelse for ioniserende stråling. Disse grænseværdier gælder under normale omstændigheder.

I tilfælde af en radiologisk krisesituation giver Rådets forordning (Euratom) nr. 3954/87, ændret ved Rådets forordning (Euratom) nr. 2218/89 ⁽²⁾, Kommissionen bemyndigelse til at anvende et sæt forud opstillede maksimalt tilladelige værdier for radioaktiv forurening af levnedsmidler.

Disse værdier gælder markedsførte levnedsmidler. Efter som drikkevand strengt taget ikke markedsføres, gør forordningen det klart, at de værdier, der er opstillet for drikkevarer, bør gælde for drikkevandsforsyningen, som administreret af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

Kommissionen har hidtil ikke foreslået nogen grænseværdi for asbest i drikkevand, fordi de foreliggende data efter dens opfattelse er utilstrækkelige til at fastslå omfanget af den risiko, der er forbundet med indtagelse af asbest.

Selv om De Forenede Staters miljøbeskyttelsesagentur (EPA) nu har opstillet en grænseværdi, sætter andre af de større sundhedsbeskyttelsesorganisationer (såsom Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og de canadiske sundhedsmyndigheder) spørgsmålstegn ved værdien af denne grænse.

WHO vil tage asbest op til fornyet vurdering under sin igangværende gennemgang af retningslinjerne for drikkevandskvalitet, og Kommissionen vil helt sikkert meget omhyggeligt tage hensyn til resultaterne af denne nyvurdering.

For så vidt angår vinylchlorid er dette omfanget af parameter 32 i bilag I til Rådets direktiv 80/778/EØF ⁽³⁾. Heri opstilles en vejledende grænseværdi på 1 mg/l for alle organiske chlorforbindelser (bortset fra forbindelser anvendt som pesticider), og det fastsættes, at koncentrationerne skal være så lave som muligt. Denne værdi blev oprindeligt foreslået af Kommissionen i 1975 som en maksimalt tilladelig koncentration (MAC), men blev ændret til en vejledende værdi under Rådets drøftelser.

Kommissionen bemærker, at EPA i USA har opstillet en maksimumsværdi på 2 µg/l for vinylchlorid, men har ikke kendskab til nogen grænseværdi opstillet af WHO.

⁽¹⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980 og EFT nr. L 256 af 5. 10. 1984.

⁽²⁾ EFT nr. L 371 af 30. 1. 1987 og EFT nr. L 211 af 22. 7. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 968/89
af Marie-Claude Vayssade (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (7. december 1989)
 (90/C 272/05)

Om: Situationen for personer med dobbelt statsborgerskab med hensyn til fri bevægelighed for studerende og ligestilling af eksamensbeviser

En ung fransk-tysk statsborger står over følgende vanskelighed: han er indehaver af en fransk studentereksamen, som han opnåede i den franske sektion af et fransk-tysk gymnasium i Forbundsrepublikken Tyskland, og ønsker at fortsætte sine universitetsstudier i Forbundsrepublikken. Hans franske studiekammerater kan optages på det tyske universitet med deres franske studentereksamen, medens den unge fransk-tyske studerende behandles som værende tysker, dvs., at han ligeledes skal bestå en såkaldt »nostrifikations«-prøve, hvor han opnår en karakter, der anvendes i forbindelse med »numerus clausus«-proceduren. En elev med dobbelt statsborgerskab, og som ikke har gennemført sine studier i det tyske skolesystem, befinder sig således i en mindre gunstig situation, hvilket kan resultere i, at han ikke kan få adgang til de tyske universiteter.

Hvad er Kommissionens reaktion på denne paradoksale situation?

Hvilke foranstaltninger foreslår Kommissionen at træffe for at undgå forfordeling af personer med dobbelt statsborgerskab, som i sig selv er en kilde til kulturel berigelse?

**Svar afgivet af Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(16. marts 1990)

Ifølge Rom-Traktaten er al forskelsbehandling på grundlag af nationalitet forbudt. Som følge heraf skal medlemsstaterne sikre EF-borgere samme behandling som landets egne borgere. Hvis dette princip ikke respekteres kan Kommissionen gribe ind og opfordre den pågældende medlemsstat til at overholde fællesskabsretten.

Princippet om ligestilling mellem en medlemsstats egne borgere er derimod en fundamental ret, der er nedfældet i alle medlemsstaternes forfatninger. Hvis denne ret ikke respekteres, har borgerne ret til at gå til landets domstole.

Kommissionen deler det ærede medlems mening om, at en sådan forskelsbehandling ikke bør eksistere, men den kan ikke gribe ind, da der er tale om et spørgsmål, som ligger uden for Fællesskabets kompetenceområde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1076/89

af Christopher Jackson (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. december 1989)

(90/C 272/06)

Om: EF-forbud mod indførsel af sælungeskind

Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget med henblik på at indlede overtrædelsesprocedure mod medlemsstater, som nægter at gennemføre fællesskabsforbuddet mod indførsel til EF af sælprodukter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(22. januar 1990)

Som anført i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel nr. 768/89 (*) fremgår det af Eurostats tal for importen i Fællesskabet af hele rå pelsskind (pos. 4301 22) og af garvede og tilberedte pelsskind (pos. 4302 22) af grønlandssælunger og klapmysdsunger, at Forbundsrepublikken Tyskland indførte 1 135 rå pelsskind af klapmys fra Grønland (undtaget fra direktivet) og 1 640 pelsskind fra Norge i 1986.

Da Kommissionen ikke fik svar fra de tyske kompetente myndigheder på sin anmodning om bekræftelse af, at importen af 1 640 pelsskind fra Norge også vedrørte pelsskind, der er undtaget fra direktivet, sendte den en formel skrivelse (i henhold til Traktatens artikel 169) med anmodning til Forbundsrepublikken Tyskland om at fremsætte sine bemærkninger.

De tyske myndigheders svar på denne skrivelse er i øjeblikket ved at blive gennemgået.

(*) EFT nr. C 117 af 11. 5. 1990, s. 5.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1105/89

af Pol Marck (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. december 1989)

(90/C 272/07)

Om: Styrelse for fødevarer og medicin

I beretningen fra Undersøgelsesudvalget om Kvalitetsproblemer inden for Kødsektoren stilles der konsekvent krav om et EF-modstykke til den amerikanske »US Food and Drug Administration«.

1. Har Kommissionen allerede taget de første skridt til at realisere disse beslutninger?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at det med gennemførelsen af det indre marked er nødvendigt med et EF-organ, for bl.a. at hindre, at der fremsættes indbyrdes forskellige nationale vurderinger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(3. juli 1990)

Kommissionen har på grundlag af erfaringerne med de fælles procedurer for koordinering af de nationale godkendelsesbeslutninger om markedsføring af lægemidler indledt intensive konsultationer inden for lægemiddelsektoren med alle berørte miljøer om, hvorledes man kan nå frem til en ensartet evaluering på det bedst mulige videnskabelige niveau. Som anført i arbejdsprogrammet for 1990 har den til hensigt at foreslå en ordning, der kombinerer en central godkendelsesprocedure for nye lægemidler med en decentraliseret procedure med gensidig anerkendelse for de øvrige lægemidler. Den fremtidige ordning vil også komme til at omfatte et europæisk evalueringkontor, som vil få til opgave i tæt samarbejde med medlemsstaterne at forberede de beslutninger, der skal gælde i Fællesskabet.

Inden for levnedsmiddelsektoren er der inden for flere områder brug for et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen, hvoraf de vigtigste er

- videnskabelig evaluering ud fra et sundhedsmæssigt synspunkt, af stoffer og metoder samt reststoffer og kontaminerende stoffer
- officielle kontroller, herunder veterinærkontroller.

Kommissionen undersøger på nuværende tidspunkt, hvilke midler der skal iværksættes for at sikre dette samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1295/89

af Juan Gangoiti Llaguno (NI)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. januar 1990)

(90/C 272/08)

Om: Foranstaltninger til fordel for tekstilbranchen i EF

Ifølge forlydender vil Kommissionen muligvis indføre foranstaltninger til gavn for tekstilbranchen i EF som reaktion på den liberalisering af samhandelen, som er et resultat af Uruguay-Runden.

Kommissionen har også besluttet at oprette en »observationspost« under overgangsperioden indtil ophævelsen af multifiberaftalen, som skal fastlægge beskyttelsesforanstaltningerne, varigheden af overgangsordningerne og fremgangsmåderne i forbindelse hermed.

Det er indlysende, at ikrafttrædelsen af aftalerne fra Uruguay-Runden og afskaffelsen af multifiberaftalen vil forårsage en svækkelse af EF-tekstilbranchens nuværende konkurrenceevne som følge af den »invasion«, der vil blive iværksat af store virksomheder uden for EF.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte for at forbedre EF-tekstilbranchens konkurrenceevne?

Med hvilke midler vil sådanne foranstaltninger blive finansieret?

Overvejer Kommissionen muligheden af at gøre forbuddet mod nationale og/eller regionale myndigheders bistand til sådanne virksomheder mere fleksibelt eller endog ophæve det?

Ville det ikke være rimeligt at indlede ophævelsen af dette forbud for den del af tekstilindustrien, som beskæftiger sig med industrielle anvendelser, f.eks. den industri, som leverer til automobilbranchen?

Har Kommissionen udarbejdet en tidsplan for godkendelsen af foranstaltninger til gavn for tekstilbranchen og ophævelsen af forbuddet mod støtte til denne branche?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(29. juni 1990)

Kommissionen fremsender direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat et eksemplar af dens to seneste rapporter om tekstil- og beklædningsindustriens situation. De redegør for Kommissionens overordnede opfattelse af, hvilke økonomiske og politiske faktorer der har været bestemmende for udviklingen i denne sektor, og af hvad der bør gøres for den.

Specielt hvad angår statsstøtte til tekstilindustrien har Kommissionens politik været behandlet i en meddelelse til medlemsstaterne i februar 1977.

De forandringer i erhvervets situation og markedsstrukturer, der er sket siden dengang, har ikke haft en karakter som peger på, at rammevilkårene bør lempes — tværtimod.

Det skal i øvrigt bemærkes, at de gældende bestemmelser ikke forbyder statsstøtte, men fastlægger en række betingelser, som skal være opfyldt, for at den kan gives. Disse betingelser må fastholdes, hvis der skal være et rimeligt forhold mellem de fordele, som støtten kan give visse virksomheder og regioner, og de negative virkninger, den risikerer at have for andre medlemsstater, hvis virksomheder konkurrerer med de førstnævnte.

Hvad specielt angår kunstfibre blev de regler, der oprindeligt blev vedtaget i 1977, for nylig forlænget med to år, så de nu udløber den 19. juli 1991, og ændret så de omfatter syntetiske fibre til både beklædning og industriel anvendelse i sidste led. Kommissionens standpunkt i denne sag blev meddelt medlemsstaterne i juli 1989. På kort sigt påtænkes det ikke at lempe reglerne, men de generelle vilkår i branchen vil blive vurderet igen, inden de nuværende regler udløber i juli 1991.

Den endelige anvendelse af syntetfibre i industrien er for nylig blevet medtaget som en af de brancher, der er omfattet af Kommissionens restriktive regler for statsstøtte. Der er ikke i øjeblikket planer om at lempe denne politik.

Der er ikke lagt nogen tidsplan for lempelsen af Kommissionens nuværende politik for tekstilsektoren og kunstfibre.

Oprettelsen af en »observationspost« for tekstil- og beklædningsindustrien er tænkt som et middel til, som Rådet har forlangt, at forbedre det foreliggende informationsgrundlag med hensyn til delsektorer og regionale forhold. Hvis virksomhederne skal kunne udforme og gennemføre deres strategier som svar på udfordringerne fra det indre marked og konkurrencen udefra, og hvis der skal kunne udformes en politik, som lægger rammerne for tekstil- og beklædningsindustriens udvikling, så må der

nu gennemføres en mere detaljeret analyse af strukturerne og markedernes situation og udvikling i denne sektor.

Kommissionen har givet et konsulentfirma i opdrag at undersøge muligheden for at oprette og drive en sådan observationspost, og den har taget kontakt til de erhvervskredse og administrationer, som skal tilknyttes dens drift.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 93/90
af Mihail Papayannakis (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (2. februar 1990)
 (90/C 272/09)

Om: Rosiner

Kommissionen foreslår en ændring af systemet for den fælles markedsordning for rosiner, hvorefter det hidtil gældende støtte- og forvaltningssystem for rosiner skal afskaffes og erstattes af et andet, der stadig er uklart på mange punkter. Garantiprisen til producenten samt produktionsstøtten (forarbejdning) afskaffes, der foreslås indført en grænse for intervention, der indføres en sontring mellem dyrkere og fremstillere (hvilket i virkeligheden vil skade kooperativerne) og et stort antal problemer efterlades i almindelighed uløste, således at det er særdeles vanskeligt at vurdere resultaterne for producenterne indkomster. Samtidig proklameres der indført støtte til producenterne afhængig af størrelsen af det dyrkede areal, mens Kommissionen tydeligvis forsøger at undgå ethvert fællesskabsansvar for forvaltningen af produktet.

Kommissionen bedes derfor oplyse, hvad årsagerne til en så radikal omlægning af den fælles landbrugspolitik på dette område er?

Agter Kommissionen på trods af reaktionerne at fortsætte sine bestræbelser vedrørende et produkt, som Grækenland er eneste producent og eksportør af i Fællesskabet, og som utvivlsomt ikke udgør et stærkt element i mobiliseringen af den offentlige mening vedrørende landbrugsproblemer, således at den kan generalisere sin reformpolitik til også at omfatte de øvrige produkter under den fælles landbrugsordning som helhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Ray Mac Sharry
 (16. marts 1990)

dens vurdering af den nuværende ordning (Kommissionens rapport om den fælles markedsordning for tørrede druer⁽¹⁾). Den vigtigste konklusion i denne vurdering er, at den nuværende ordning ikke giver producenterne den nødvendige tilskyndelse til selv i en vis grad at deltage i markedsføringen af deres produkt. Producenterne modtager samme minimumsproducentpris, uanset om deres produkt sælges på markedet eller opkøbes til intervention. Under denne ordning er konkurrencedygtigheden for græske sultanas aftaget i de seneste år, når såvel pris som kvalitet sammenholdes med pris og kvalitet for produkter fra andre lande, der er vigtige leverandører til EF.

Kommissionens forslag tager sigte på at iværksætte de nødvendige ændringer, som igen kan gøre det græske produkt konkurrencedygtigt på EF-markederne. Dette kræver en betydelig forbedring af kvaliteten af græske sultanas (så de kan konkurrere med de bedre kvaliteter på markedet) og indførelse af et vist medansvar for producenterne ved markedsføringen af deres produkt. Sidstnævnte forhold er på linje med den seneste udvikling inden for den fælles landbrugspolitik.

For at give producenterne mulighed for at tilpasse sig den nye ordning, har Kommissionen foreslået en overgangsperiode på tre år. I denne periode vil der blive fastsat en hektarstøtte som kompensation til producenterne for nedsættelsen i minimumsproducentprisen (forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 426/86⁽²⁾). Alle andre elementer i den nuværende ordning (producentstøtte, minimumsimportpris) vil også blive opretholdt i overgangsperioden, medens der vil blive indført nye foranstaltninger til forbedring af kvaliteten. Kommissionen har ikke foreslået at ændre oplagringsorganernes mangeartede opgaver. Den har blot i overensstemmelse med henstillingen i rapport nr. 2/89 fra Revisionsretten⁽³⁾ foreslået indførelse af klare kriterier, så disse organers forskellige funktioner bliver gennemsigtige.

Ved overgangsperiodens udløb vil Kommissionen tage anvendelsen af den nye ordning op til fornyet undersøgelse med henblik på at opretholde hektarstøtte som det væsentligste element i den nye ordning for rosiner. Kommissionen vil stadig være ansvarlig for forvaltningen af sektoren, da intervention fortsat vil finde sted til en garanteret pris for lagre af et nærmere bestemt omfang. Producenterne vil imidlertid også få et medansvar for markedsføringen af deres produkt, samtidig med at hektarstøtten sikrer en minimumsstøtte.

⁽¹⁾ KOM(89) 660 endelig udg. — Bind I.

⁽²⁾ KOM(89) 660 endelig udg. — Bind III, s. 169, artikel 6a, stk. 3.

⁽³⁾ EFT nr. C 128 af 24. 5. 1989, s. 44.

Kommissionens forslag om væsentlige ændringer af markedsordningen for rosiner er baseret på konklusionerne i

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 101/90
af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. februar 1990)
 (90/C 272/10)

Om: Ofre for tobaksmisbrug i EF

Man har i et amerikansk tidsskrift kunnet læse, at over 2,5 mio. personer dør på grund af rygning, og at der er flere colombianere, som dør på grund af amerikansk tobak, end der er amerikanere, som dør på grund af colombiansk kokain, flere thailændere, der dør på grund af vores tobak end amerikanere, der dør på grund af heroin fra Sydøstasien.

Findes der i EF pålidelige statistikker over det årlige antal ofre for tobak (amerikansk og af anden oprindelse)? Hvordan ser tallene ud i forhold til antallet af ofre for kokain og heroin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(7. marts 1990)

Epidemiologer anslår, at 30 % af samtlige dødsfald som følge af kræft skyldes tobaksrygning. Endvidere kan 25 % af dødsfaldene som følge af iskæmiske hjertesygdomme og 75 % af dødsfaldene som følge af åndedrætssygdomme som f.eks. bronkitis, emfysem og astma tilskrives tobaksmisbrug.

På grundlag af de seneste tal vedrørende dødsfald, som WHO har udsendt, dør der således i Det Europæiske Fællesskab omkring 440 000 personer årligt som følge af tobakkens skadelige virkninger.

Kommissionen råder ikke over oplysninger om antallet af dødsfald som følge af kokain eller heroin. Imidlertid fremgår det af de oplysninger, som De Forenede Stater har til rådighed, at antallet af ofre for tobakken er 200 gange højere end antallet af ofre for kokain.

Kommissionen vil fremsende en række tabeller og en liste over informationskilderne vedrørende dette emne til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 104/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs
medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske
Samarbejde

(8. februar 1990)
 (90/C 272/11)

Om: Neurokirurg arresteret i Malawi

Kan udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde forhøre sig om den skæbne, der er overgået Malawis

eneste neurokirurg, doktor Georg Mtafu, 46 år, som uden at være sigtet eller dømt har siddet i det centrale fængsel i Blantyre siden februar 1989, fordi han har nægtet at give en undskyldning for at have udtrykt uenighed med den kritik, som republikkens præsident på livstid har fremsat over for højststående embedsmænd i det nordlige Malawi?

Svar

(20. september 1990)

Den 20. juni 1990 henvendte formandskabets repræsentant i Lilongwe sig til de malawiske myndigheder for at give udtryk for Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstaters betænkeligheder over menneskerettighedsforholdene i landet.

Formandskabet anmodede om løsladelse af de tilbageholdte og udtrykte bekymring over beretninger om mishandling af og endog dødsfald blandt tilbageholdte og fanger samt over den manglende undersøgelse fra offentlighedens side af sådanne hændelser.

Formandskabets repræsentant i Lilongwe vil fortsat følge situationen på nært hold.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 105/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs
medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske
Samarbejde

(8. februar 1990)
 (90/C 272/12)

Om: Studenterleder anholdt i Myanmar

Kan udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde forhøre sig vedrørende den 26-årige ingeniørstuderende Aung Din, leder af de studerendes landsforening i Burma (Federación Nacional de Asociaciones Estudiantiles de Birmania), som den 24. april 1989 blev anholdt af myndighederne i medfør af krigsretten?

Svar

(20. september 1990)

Det særlige tilfælde, der henvises til i forespørgslen, er ikke blevet drøftet inden for rammerne af Det Politiske Samarbejde, men Fællesskabet og dets medlemsstater gjorde i tiden op til valget den 27. maj brug af en række forskellige midler, herunder offentlige erklæringer, for at bringe Burmas militære styre til at indse, at antidemokra-

tiske fremgangsmåder, herunder tilbageholdelse af politiske ledere, havde meget alvorlige følger for forholdet mellem dem og Burma.

I nylige erklæringer den 6. juni og den 2. august roste Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater den måde, hvorpå Burmas befolkning havde udøvet deres stemmeret ved valget i maj. Fællesskabet opfordrede Burmas nuværende ledere til at respektere valgets udfald, bl.a. ved straks at løslade tilbageholdte politiske ledere.

De Tolv vil fortsat nøje følge udviklingen i Burma.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 203/90

af Ernest Glinne (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(14. februar 1990)

(90/C 272/13)

Om: Fransk ambassade i Kaboul

Medens samtlige vestlige lande fortsat afholder sig fra at genåbne deres ambassader i Kaboul, bl.a. for ikke gennem denne politiske gestus indirekte at støtte Najibullahs styre, har Frankrig unilateralt besluttet at sende en chargé d'affaires til den afghanske hovedstad.

Hvorledes forholder udenrigsministrene i Europæiske Politisk Samarbejde sig til den franske beslutning?

Svar

(20. september 1990)

Hr. Glinnes forespørgsel henhører ikke under Det Politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 242/90

af Vincenzo Mattina (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. februar 1990)

(90/C 272/14)

Om: Civilbeskyttelse og beskyttelse af skovene mod brande

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den, især gennem sine tjenestegrene for civilbeskyttelse, miljø og landbrug, vil imødegå problematikken omkring skovbrande, der foruden at gøre vores »grønne lunger« mindre også sætter mange menneskeliv på spil?

Hvilke midler kan Kommissionen anvende for at finansiere de europæiske erhvervsprojekter, der som følge af deres sociale og miljøprægede formål ikke kan skaffe den nødvendige kapital selv (f.eks. AAA-projektet (avanceret luft/vand-fartøj) i Italien, Tyskland, Grækenland, Jugoslavien og Danmark, der, fordi det ikke er af rent kommerciel art og langt mindre tilgodeser militære hensyn, hører til i kategorien af projekter med sociale og humanitære formål)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(22. maj 1990)

Kommissionen har i de sidste ti år finansieret en række foranstaltninger med henblik på at mindske faren for skovbrande i Europas sydlige regioner, bl.a. inden for rammerne af forordning (EØF) nr. 269/79⁽¹⁾ om en fælles foranstaltning inden for skovbruget i visse Middelhavsområder i Fællesskabet, forordning (EØF) nr. 1975/82⁽²⁾ om fremskyndelse af udviklingen af landbruget i visse områder i Grækenland, samt integrerede Middelhavsprogrammer (forordning (EØF) nr. 2088/85⁽³⁾), særprogrammet om udvikling af landbruget i Portugal (forordning (EØF) nr. 3828/85⁽⁴⁾), den særlige fælles foranstaltning med henblik på at fremme landbrugsudviklingen i visse områder i Spanien (forordning (EØF) nr. 1118/88⁽⁵⁾) samt forordning (EØF) nr. 3529/86⁽⁶⁾ om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1614/89⁽⁷⁾.

Kommissionen er opmærksom på, at brande udgør det største problem for skovene i Sydeuropa, især efter de store brande i 1989, som afslørede visse mangler ved brandbekæmpelsen. Den Stående Skovkomité, som blev nedsat i henhold til Rådets beslutning af 29. maj 1989⁽⁸⁾, besluttede derfor på sit første møde at nedsætte en arbejdsgruppe om beskyttelse af skovene mod brande inden for rammerne af koordineringen af de aktioner, der gennemføres via forordning (EØF) nr. 3529/86 og (EØF) nr. 1614/89.

Kommissionen igangsætter derfor i løbet af 1990 en række undersøgelser sammen med alle medlemsstater, således at der kan findes fælles løsninger, som vil kunne øge kohærensens mellem de forskellige politikker til beskyttelse af skovene mod brande.

Kommissionen er bekendt med, at nogle medlemsstater er i færd med at udvikle et nyt fly til bekæmpelse af væsentlige trusler mod miljøet. Det er nødvendigt at anvende de teknologiske fremskridt på dette område. Sådanne bestræbelser bør være omfattet af samarbejdet inden for forskning og udvikling inden for det nye rammeprogram, især inden for flyteknik, og burde sammen med ovennævnte undersøgelse øge Kommissionens bidrag på dette område.

Hvad angår »AAA«-projektet, som det ærede medlem nævner, bør det erindres, at projekter af denne art, selv

om de frembyder interessante aspekter for miljøet og for det indbyrdes industrielle samarbejde mellem medlemsstaterne, på nuværende tidspunkt ikke er omfattet af de fællesskabsrammer for støtte, som Kommissionen for nylig har vedtaget. De midler, der er afsat til miljøpolitikken på Fællesskabets budget, er som følge af deres omfang og specificitet i øvrigt utilstrækkelige til at kunne omfatte støtte til sådanne projekter.

(¹) EFT nr. L 38 af 14. 2. 1979.

(²) EFT nr. L 214 af 22. 7. 1982.

(³) EFT nr. L 197 af 27. 7. 1985.

(⁴) EFT nr. L 372 af 31. 12. 1985.

(⁵) EFT nr. L 107 af 28. 4. 1988.

(⁶) EFT nr. L 326 af 21. 11. 1986.

(⁷) EFT nr. L 165 af 15. 6. 1989.

(⁸) EFT nr. L 165 af 15. 6. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 259/90

af Edward McMillan-Scott (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)

(90/C 272/15)

Om: Bagagekontrol i EF's lufthavne

Det amerikanske firma Science Applications International Corporation og det franske firma Sodern har udviklet udstyr, hvormed man kan opdage sprængstoffer, som f.eks. Semtex, i bagage med 95% succes, idet man benytter sig af neutronstrålingen til at analysere indholdet af kasser og forseglede containere med en hastighed på ti enheder i minuttet.

Hvilke skridt har Kommissionen og lufthavnsmyndighederne i EF under overvejelse for at gennemføre en hurtig markedsføring af udstyr, hvormed man kan opdage sprængstoffer og narkotika i passagerernes bagage og luftfragt?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1178/90

af Edward McMillan-Scott (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/16)

Om: Bagagekontrol i EF-lufthavne

I betragtning af at sprængstof, som er skjult i flypassagerers bagage og i luftfragt, udgør en vedvarende trussel mod passagerernes liv, og på baggrund af de tekniske resultater i firmaer som Science Applications International Corporation i USA og Sodern i Frankrig vedrørende udvikling af termiske neutronanalyser (TNA) til at spore sprængstof som f.eks. Semtex, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen da træffe for at fremme investeringer i TNA-udstyr i EF-lufthavne og lufthavne i stater, som

enhører under Lomé-konventionen, efter den seneste tilintetgørelse af endnu et UTA-fly i Tchad?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert på skriftlig forespørgsel nr. 259/90 og nr. 1178/90

(3. juli 1990)

Kommissionen tager spørgsmålet om sikkerhed inden for lufttransporten meget alvorligt og afholdt for to år siden en konference om sikkerhed i lufthavne og for luftfartøjer. Kommissionens kompetence på dette område er imidlertid meget begrænset.

Det påhviler medlemsstaternes myndigheder at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre kontrollen med passagerer og bagage.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 280/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(19. februar 1990)

(90/C 272/17)

Om: Nye overgreb mod menneskerettighederne i Burkina-Faso

Burkina-Fasos regering gav den 25. december 1989 meddelelse om, at endnu et statskup var slået fejl. Menneskerettighedsligaen i landet fremsatte samme dag sin fordommelse af, at over 50 personer var blevet arresteret, og at flere sandsynligvis ville blive arresteret senere.

Kan udenrigsministrene i forlængelse af det spørgsmål, som blev fremsat den 20. november 1989, give oplysninger om situationen i landet og den behandling, som bliver de arresterede til del? Kan de oplyse, om de 1,4 mio. ECU uden tilbagebetalingspligt, som Den Europæiske Udviklingsfond gav meddelelse om den 4. oktober 1989, anvendes til udvikling af landdistrikter og filmområdet eller snarere til propaganda? Kan de endvidere oplyse, om de 31,5 mio. ECU, som der blev givet meddelelse om den 5. juni, anvendes til bekæmpelse af ørkindannelse, eller om der består en risiko for, at de anvendes til at støtte en regering, som tilsyneladende ikke respekterer menneskerettighederne?

Svar

(20. september 1990)

Fællesskabet og dets medlemsstater følger nøje menneskerettighedssituationen i Burkina Faso i forbindelse med

den regelmæssige gennemgang af udviklingen i de afrikanske lande syd for Sahara.

På samlingen i Dublin den 25. og 26. juni understregede Det Europæiske Råd betydningen af fremskridt med hensyn til overholdelsen af menneskerettighederne og gode regeringsprincipper i de afrikanske lande syd for Sahara.

Kommissionen følger nøje gennemførelsen af alle samarbejdsprogrammerne under Lomé-konventionen og sørger for, at de gennemføres i nøje overensstemmelse med deres målsætninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 282/90

af Dorothee Piermont (ARC)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(19. februar 1990)

(90/C 272/18)

Om: Undervisningsmateriale om Tyskland inden for grænserne fra 1937, som forbundsregeringens presse- og informationskontor har været med til at udgive

I december 1989 udgav »Zeitbild-Verlag GmbH«, Mainzer Str. 255, 5300 Bonn 2, i samarbejde med forbundsregeringens presse- og informationskontor en folder beregnet til skolerne, for hvis indhold Arbejdsfællesskabet for Undervisning i Samtidshistorie — W. Martin, er ansvarlig.

DDR betegnes her som »Mitteldeutschland« og det hævdes, at Tyskland ikke ender ved Oder-Neisse: det består fortsat i sine grænser fra 31. december 1937 og omfatter de gamle tyske områder Østpreussen, Pommern, det østlige Brandenburg og Schlesien. Hvad den endelige grænse-uddragning angår, henvises der til en ikke eksisterende fredstraktat.

1. Hvad er udenrigsministrenes holdning til udbredelsen af sådanne skrifter, navnlig til skoleelever i Forbundsrepublikken efter at Berlinmuren er blevet åbnet?
2. Hvad er udenrigsministrenes holdning til, at forbundsregeringen via sit presse- og informationskontor deltager i udgivelsen af sådanne publikationer?

Svar

(20. februar 1990)

Det ærede medlems forespørgsel falder ikke inden for EPS's kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 324/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(21. februar 1990)

(90/C 272/19)

Om: Embargo på våbenhandel med Kina

Er Rådet klar over, at den britiske regering har overtrådt bestemmelserne i Det Europæiske Råds erklæring fra Madrid om Kina på følgende måder:

- ved den 14. september 1989 at give GEC Marconi tilladelse til at sælge radarudstyr til kinesiske kampfly, og
- ved at tillade fortsat kontakt med Kina på højt plan gennem tre britiske parlamentsmedlemmers besøg i Kina i slutningen af oktober?

Begge disse handlinger er i modstrid med erklæringen, der indeholder bestemmelser om embargo på våbenhandel og »suspension af bilaterale kontakter på ministerplan og på højt plan«.

Svar (1)

(20. september 1990)

Selv om de specifikke spørgsmål, som det ærede medlem rejser, ikke er blevet drøftet inden for rammerne af EPS, kan det ærede medlem være forsikret om, at Fællesskabet og dets medlemsstater rådfører sig nøje om de foranstaltninger, der træffes med hensyn til Kina. Som det ærede medlem vil vide, gav den daværende udenrigsminister meddelelse om rammerne for forbuddet mod UK's våben salg til Kina den 6. juni 1989.

(1) Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 325/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(21. februar 1990)

(90/C 272/20)

Om: Uafhængige observatører ved processer i Kina

Det Europæiske Råd vedtog i sin erklæring om Kina fra Madrid-mødet at rejse spørgsmålet om menneskerettighederne i Kina i de internationale fora og anmode om, at uafhængige observatører får adgang til at deltage i processerne og besøge fængslerne.

Er Rådet klar over, at elleve tibetanske mænd den 30. november 1989 blev arresteret for at udsprede kontrarevolutionær propaganda, og at fem af disse blev idømt fængselsstraffe på over 17 år, og har det i den forbindelse officielt anmodet om, at uafhængige observatører fik adgang til disse processer?

Svar ⁽¹⁾

(20. september 1990)

Fællesskabet og dets medlemsstater har anmodet de kinesiske myndigheder om at tillade observatører at overvære processer og aflægge besøg i fængsler således som anført i Madrid-erklæringen, men de kinesiske myndigheder har afvist anmodningen med den begrundelse, at det ville blive betragtet som indblanding i Kinas indre anliggender. Der blev ikke fremsat nogen særskilt anmodning i det særlige tilfælde, som spørgsmålet henviser til. De har over for de kinesiske myndigheder rejst spørgsmålet om menneskerettighedsaspekterne i forbindelse med situationen i Tibet og har således som tidligere fastslået over for Parlamentet benyttet alle passende lejligheder til at søge at overbevise de kinesiske myndigheder om, at de må reagere på de bekymringer, som såvel Fællesskabet som det internationale samfund generelt nærer over krænkelse af menneskerettighederne i Kina.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 326/90

af Winifred Ewing (ARC)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(21. februar 1990)

(90/C 272/21)

Om: Undtagelsestilstand i Tibet

Vil udenrigsministrene lægge pres på den kinesiske regering for at få ophævet undtagelsestilstanden i Lhasa (Tibet) i lyset af den kendsgerning, at ingen acceptabel politisk proces kan fungere under disse forhold?

Svar

(20. september 1990)

Det ærede medlem vil have bemærket, at de kinesiske myndigheder har erklæret undtagelsestilstanden i Tibet ophævet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 353/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(90/C 272/22)

Om: Symposium i Paris om bortskaffelse af atomaffald

Vil Kommissionen afgive erklæring om konklusionerne af symposiet i Paris (8. til 13. oktober 1989) om sikkerheden på lang sigt i forbindelse med bortskaffelse af atomaffald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(22. maj 1990)

Symposiet i Paris fra de 9. til den 13. oktober 1989 blev afholdt i fællesskab af Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA), af OECD's Kerneenergiagentur (NEA) — som endvidere fungerede som koordinator — og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, i samarbejde med det franske kommissariat for kernekraft (Commissariat à l'Energie Atomique (CEA)). Formålet med symposiet var at give eksperter fra hele verden lejlighed til at drøfte sikkerheden på lang sigt ved definitiv deponering af radioaktivt affald og at gennemgå de forskellige deponeringsmetoder.

Kommissionen er enig i konklusionerne i NEA's communiqué af 16. oktober 1989, nemlig: »Eksperterne bekræftede, at der er gjort fremskridt, og at den viden, der nu er til rådighed, udgør et solidt grundlag for pålidelige langsigtede vurderinger af fremtidige deponeringssteder. Den usikkerhed, der er forbundet med vurderinger af egnetheden, er nu en velkendt størrelse, der kan tjene som retningslinje ved fremtidig forskning. Yderligere F&U vil navnlig kræve undersøgelser i marken og på bestemte steder *in situ* for at indsamle data og forfine bedømmelsesmetoderne.« Kommissionen sender direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat den fuldstændige tekst til konklusionerne fra symposiet i Paris den 9. til 13. oktober 1989.

Den skal endvidere bemærke, at disse konklusioner er i overensstemmelse med dem, der blev nået frem til på den PAGIS-informationsdag, som den organiserede i Madrid den 30. juni 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 359/90

af Paul Staes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(90/C 272/23)

Om: Euratom og sydafrikansk uran

Formodentlig har firmaet Nukem leveret sydafrikansk uran til TVO-Finland i modstrid med FN's dekret nr. 1.

Euratom skal føre tilsyn hermed, især da den leverede uran kom fra et depot i EF. Officielt kom uranen fra Niger, mens den i virkeligheden via en oprindelses-swap-transaktion kom fra Sydafrika. TVO benægtede dette, men dokumenter fra Hessisches Landeskriminalamt i Wiesbaden (vidnesbyrd af dr. Horst Keese, direktør for Nukem-Luxembourg) bekræfter den illegale transaktion. Dr. Keese har endog erklæret, at Euratom var indforstået med transaktionen.

Den 17. november 1989 indrømmede en talsmand for TVO, Ilkka Mikkola, kl. 17.30 i finsk radio åbent, at det var rigtigt: TVO, var blevet ført bag lyset af Nukem. I virkeligheden var både den finske og den russiske stat blevet ført bag lyset i denne sag. Desuden har Euratom ingen beføjelser til at give tilladelse til en oprindelses-swap-transaktion.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

- Vidste Euratom, at TVO erklærede, at det var i besiddelse af de nødvendige tilladelser (certifikater) fra Euratom?
- Hvis det er tilfældet, reagerede Euratom så straks over for TVO og den finske stat? Hvad agter Euratom nu at gøre, hvis det står fast at Euratom er blevet misbrugt af Nukem? Vil Euratom indbringe sagen for Domstolen?
- Kan Kommissionen oplyse, hvorfor hverken den eller Euratom reagerede på vore daværende erklæringer herom over for Europa-Parlamentets Undersøgelsesudvalg om Handel med Nukleare Stoffer? Sagen er i mellemtiden blevet opklaret og kostbar tid gået tabt.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(10. maj 1990)

Det dekret, som det ærede medlem henviser til, er dekret nr. 1 fra De Forenede Nationers Råd for Namibia og vedrører kun uran af namibisk oprindelse.

Det ærede medlem henvises til Kommissionens indlæg for Europa-Parlamentet om bl.a. dette emne, hvori den 1. juli 1988 ⁽¹⁾ erklærede, at Kommissionen længe før affæren »Transnuklear« havde truffet foranstaltninger til at udelukke oprindelsespermutationer, undertiden fuldstændigt fejlagtigt kaldet »flag-swaps«, selv om dette ikke er i modstrid med Euratom-Traktaten, og følgelig ingen operationer af denne art er blevet forelagt fællesskabsinstanser.

I øvrigt bemærkes det, at Euratom ikke udsteder nogen som helst form for licens (certificat).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets drøftelser nr. 2-367 (juli 1988).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 382/90
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(26. februar 1990)
(90/C 272/24)

Om: Hurtigere udbetaling af de familiedydelser, som vandrende arbejdstagere modtager med tilbagevirkende kraft

Vedtagelsen i Rådet (arbejds- og socialministre) af den nye forordning om sociale sikringsordninger vil gøre det muligt at afskaffe forskelsbehandlingen af de vandrende arbejdstagere fra EF-lande, som har forsørgerpligt for familie i hjemlandet.

I henhold til den omtalte bestemmelse vil vandrende arbejdstagere i EF-lande med tilbagevirkende kraft fra den 15. januar 1986 kunne få udbetalt familiedydelser, der i nogle tilfælde (som f.eks. Spanien) er 50 eller op til 100 gange større end den tilsvarende ydelse i deres respektive hjemlande.

Det drejer sig således om betydelige beløb, som disse arbejdstagere har krav på; vil Kommissionen på denne baggrund oplyse, hvorledes en oplysningskampagne kan gennemføres med henblik på at give de berørte arbejdstagere lettere adgang til at få disse familiedydelser udbetalt? Mener Kommissionen, at de kompetente myndigheder ex officio burde udbetale disse ydelser med tilbagevirkende kraft uden at afvente anmodning herom fra de pågældende arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(28. marts 1990)

Det spørgsmål, det ærede medlem rejser, vedrører anvendelsen af forordning (EØF) nr. 3427/89 ⁽¹⁾, som er blevet vedtaget af Rådet, og som trådte i kraft den 15. november 1989.

Denne forordning indfører en ensartet løsning for tilkendelse af familiedydelser til arbejdstagere, hvis familiemedlemmer er bosiddende i en anden medlemsstat, dvs. at ydelserne udbetales af den medlemsstat, hvor arbejdstageren er beskæftiget, ifølge denne stats lovgivning. Forordning (EØF) nr. 3427/89 finder anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 15. januar 1986.

Det ærende medlem ønsker at vide, dels hvorledes en oplysningskampagne kan gennemføres med henblik på at give de berørte arbejdstagere (navnlig spaniere og portugisere) mulighed for at få udbetalt de ydelser, som de måtte have ret til med tilbagevirkende kraft fra den 15. januar 1986, og dels om disse ydelser automatisk burde udbetales, uden at de berørte personer har anmodet herom.

Den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring er for tiden ved at udarbejde de nødvendige regler til gennemførelse af ovennævnte forordning (EØF) nr. 3427/89, herunder de problemer, der rejses af det ærede medlem. Det bør først og fremmest afgøres, om den ensartede løsning, der er omhandlet i artikel 60 og 220 i akten vedrørende vilkårene for Spaniens og Portugals tiltrædelse, trådte i kraft med virkning fra den 15. januar 1986 for samtlige arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, herunder spanske og portugisiske statsborgere. Dette rent juridiske problem kræver en tilbunds gående behandling.

På nuværende tidspunkt ser det ud til, at det af praktiske grunde vil være nødvendigt at efterbetale ydelserne efter anmodning fra de berørte personer.

Der er blevet nedsat en arbejdsgruppe i Den Administrative Kommission, der skal fastsætte reglerne til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3427/89.

De første drøftelser i arbejdsgruppen har allerede bevirket, at Den Administrative Kommission har truffet en afgørelse om bl.a. datoen for anvendelsen af den nye ordning i praksis (1. april 1990). Denne afgørelse vil i nær fremtid blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Efterreguleringerne vil blive omhandlet i en senere afgørelse.

Den franske delegation i Den Administrative Kommission har endelig meddelt, at de franske myndigheder på nuværende tidspunkt er ved at undersøge, hvorledes og i hvilken form det er muligt at underrette de berørte personer om deres eventuelle rettigheder (opslag, omdeling af brochurer til de familier, man har kendskab til osv.).

Hvad angår de arbejdstagere, som har været beskæftiget i Frankrig i en begrænset periode i 1986, 1987 og 1988, og som er vendt tilbage til den medlemsstat, hvor de er statsborgere, eller til en anden medlemsstat, ser det ud til, at kun de stater, hvori de er bosiddende, er i stand til at give dem de nødvendige oplysninger.

(¹) EFT nr. L 331 af 16. 11. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 397/90

af Alonso Puerta (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. marts 1990)

(90/C 272/25)

Om: Anvendelse af direktiverne om vandkvaliteten i den autonome region Asturias (i Spanien)

Medlemsstaterne skal i princippet drage omsorg for gennemførelsen af Fællesskabets direktiver (EØF-Traktatens

artikel 130R, stk. 4), og Kommissionen skal overvåge, at direktiverne gennemføres effektivt. Et direktiv kan imidlertid ikke gennemføres, hvis det endnu ikke er optaget i medlemsstaternes lovgivning.

1. Kan Kommissionen oplyse, om følgende direktiver anvendes effektivt i den autonome region Asturias:

— 75/440/EØF (¹) om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand

— 76/160/EØF (²) om kvaliteten af badevand

— 78/659/EØF (³) om kvaliteten af ferskvand, der kræver beskyttelse eller forbedring for at være egnet til, at fisk kan leve deri

— 80/68/EØF (⁴) om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer, og

— 80/778/EØF (⁵) om kvaliteten af drikkevand?

2. Kommissionen bedes venligst fremsende de foreliggende oplysninger om den pågældende sag.

(¹) EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 26.

(²) EFT nr. L 31 af 5. 2. 1976, s. 1.

(³) EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 1.

(⁴) EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43.

(⁵) EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(30. april 1990)

Med hensyn til den autonome region Asturias råder Kommissionen over følgende oplysninger om den effektive anvendelse af nedennævnte direktiver:

— Direktiv 75/440/EØF: de spanske myndigheder har til dato hverken opdelt overfladevandet i tre grupper (A 1, A 2 og A 3) eller forelagt en forbedringsplan.

— Direktiv 78/659/EØF: de spanske myndigheder har endnu ikke udpeget fiskevande.

Kommissionen har modtaget en klage over en mine, som skulle have forurenset vandløbet Vega (Ribadesella, Asturias) i en sådan grad, at talrige fisk døde i oktober 1989.

— Direktiv 76/160/EØF: de spanske myndigheder har udpeget badevande for hele landets territorium. Ifølge den rapport om kvaliteten af badevandet for 1988, som de spanske myndigheder har fremsendt til Kommissionen, er der i Asturias 35 havbadeområder og 59 prøveudtagningssteder, hvoraf seks opfylder colibakterieparametret i direktiv 76/160/EØF. For samtlige

badeområder i Asturias mangler der i øvrigt oplysninger om en række af de parametre, der kræves ifølge direktivet.

- Direktiv 80/68/EØF: Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger om anvendelsen af dette direktiv i Asturias.
- Direktiv 80/778/EØF: de spanske myndigheder har ikke svaret på to breve fra 1989, hvori Kommissionen anmodede om oplysninger.

Kommissionen vil sende et brev til de spanske myndigheder med anmodning om de oplysninger, der endnu mangler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 414/90
af Maxime Verhagen (PPE)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(5. marts 1990)

(90/C 272/26)

Om: Retsstridige henrettelser i Liberia

1. Har udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde kendskab til efterretningerne om, at hundredvis af ubevæbnede borgere er blevet dræbt i Nimba County (Nordøstliberia) og i hovedstaden Monrovia af oprørere, og regeringstropper?
2. Har udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde endvidere kendskab til, at regeringstropper under invasionen den 24. december 1989 nedbrændte landsbyerne Butuo og Karnplay og samtidig dræbte et stort antal mennesker?
3. Vil udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde give udtryk for sin foruroligelse over for Liberias regering samt opfordre den til omgående at indstille de retsstridige henrettelser?
4. Hvilke andre skridt agter udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde at tage for at få sat en stopper for den urovækkende udvikling i Liberia?

Svar

(20. september 1990)

Fællesskabet og dets medlemsstater følger begivenhederne i Liberia med dyb bekymring. De har rettet to henvendelser til Liberias regering om hændelserne i Nimba

County og har tillige rettet en række henvendelser til både regeringsstyrkerne og oprørsstyrkerne, hvori man har beklaget tabene af menneskeliv og opfordret til, at drabene ophører. Fællesskabet og dets medlemsstater har fordømt aktionerne mod uskyldige befolkningsgrupper og har henstillet til parterne i konflikten, at de holder ambassader og tilflugtssteder som kirker, hospitaler og andet, hvor forsvarsløse civile har søgt ly, uden for de voldelige begivenheder. Endvidere har de indtrængende opfordret alle indblandede parter til at søge en løsning ad fredelig vej. Formandskabet kan særlig henvise det ærede parlamentsmedlem til de Tolvs udtalelser af 25. juli og 2. august 1990 om Liberia.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 423/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(5. marts 1990)

(90/C 272/27)

Om: Fængsling af protestanter og katolikker i Kina

Vil udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde ved først givne lejlighed undersøge, hvad der er sket med de katolske biskopper, Liu Guangdong, fra bispedømmet Yixian, og Habei Li Side, fra bispedømmet Tianjin, som ikke er tilsluttet den officielle patriotiske katolske sammenslutning, og som blev fængslet henholdsvis den 26. november og den 8. december 1989? Vil udenrigsministrene ligeledes undersøge, hvad der er sket de protestantiske ledere, der blev fængslet i oktober 1989 i provinsen Henan, og som måske endnu ikke er blevet løsladt?

Svar

(20. september 1990)

Som det er blevet nævnt ved flere lejligheder i Europa-Parlamentet, har Fællesskabet og dets medlemsstater til stadighed rejst spørgsmålet om overholdelsen af menneskerettighederne i Kina, både direkte over for de kinesiske myndigheder og i de relevante internationale fora. Specielt siden Madrid-erklæringen har Kinas mangelfulde overholdelse af menneskerettighederne præget forbindelserne mellem EF og Kina i uheldig retning. Selv om ikke alle enkelttilfælde som dem, der nævnes i spørgsmålet, er blevet drøftet i EPS og nævnt i Beijing, kan jeg oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at respekten for religionsfrihed og den vanskelige situation for katolikker, der hører under Rom, er nogle af de spørgsmål, som Fællesskabet og dets medlemsstater lægger stor vægt på i forbindelse med menneskerettighederne i Kina.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 438/90
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (5. marts 1990)
 (90/C 272/28)

Om: Atlanten og Det Europæiske Turistår

Atlanten er et såvel kulturelt som geografisk forbindelsesled mellem Nord- og Sydamerika og Europa.

Hvad agter Kommissionen at gøre i forbindelse med Det Europæiske Turistår for at skabe interesse for Europa i forskellige kredse i Nord- og Sydamerika?

Hvilken konkret rolle kan Atlanterhavsregionerne spille i en aktion med henblik på at gøre Europa mere kendt på det amerikanske kontinent?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha
 (28. juni 1990)

Kommissionens tjenestegren for turisme har i flere år i samarbejde med Den Europæiske Kommission for Turisme (en organisation for de nationale turistkontorer i 24 lande i Europa) gennemført foranstaltninger i USA og Canada til fremme af turisme i Europa i form af annoncekampagner i dag- og ugeblade. Disse foranstaltninger tager sigte på at bevidstgøre den brede befolkning om Europas turistattraktioner. Visse projekter, der præsenteres i løbet af Det Europæiske Turistår, bl.a. af Spanien og Portugal (under henvisning til »opdagerne« af den nye verden) samt af England og Frankrig (tunnelen under Kanalen), kan ligeledes genvække de amerikanske turisternes interesse for det »atlantiske« Europa i videste forstand.

I anledning af Det Europæiske Turistår indledes der endvidere nye foranstaltninger til fremme af turisme i Europa, denne gang også i Latinamerika.

I USA vil der blive gennemført en annoncekampagne i otte landsdækkende tidsskrifter på højt niveau, der netop er udvalgt, fordi de dækker hele landets tidsskrifter.

I Canada vil der også blive lagt vægt på, at oplysningskampagnen får en god dækning i hele landets tidsskrifter. Læserne kan anmode om at få tilsendt en folder med titlen »Travel planner on Europe«, der indeholder oplysninger om de vesteuropæiske landes turistkontorer.

I Latinamerika tiltrækkes både unge og voksne i stigende grad af USA, som ligger tæt på, og derfor må der gøres noget særligt for de europæiske landes værdier og turistmæssige konkurrenceevne, som ikke er særlig kendte. Da det ville være for kostbart at henvende sig til hvert enkelt

marked i verdensdelen, forekommer det mest hensigtsmæssigt at benytte sig af »Cotal Convention«, hvor 2 500 rejsearrangører fra hele Latinamerika mødes i 1990 i Mar del Plata (Argentina). Formanden for Cotal har officielt givet sit samtykke til, at der på Cotal-udstillingen skal være en »Europagade« med stande for de enkelte europæiske lande og med logoet for Det Europæiske Turistår.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 442/90
af Antoni Gutiérrez Diaz (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (5. marts 1990)
 (90/C 272/29)

Om: Alzheimer sygdom

Alzheimer sygdom, hvis symptomer er en samlet, gradvis forringelse af de intellektuelle funktioner på grund af et uopretteligt og fortsat tab af hjerneceller, rammer 4,5 % af voksende på 60 år og er den hyppigste senilitetsfremkaldende sygdom.

I forskellige fællesskabslande er der oprettet foreninger af familiemedlemmer til ofre for sygdommen, som spiller en positiv rolle, både hvad angår pleje af de syge, og hvad angår oplysning af offentligheden.

Hvilke muligheder har Kommissionen for at fremme disse borgergruppers virksomhed?

Findes der et fællesskabsprogram, eller et program med fællesskabsdeltagelse, som vedrører Alzheimers sygdom?

Har Kommissionen til hensigt at fremsætte initiativer på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
 (22. maj 1990)

Den 28. marts 1990 forelagde Kommissionen en »Meddelelse om de ældre«⁽¹⁾, der skal danne grundlag for en række foranstaltninger, som Kommissionen forestår, til fordel for ældre i de nærmeste år. Disse foranstaltninger kommer til at omfatte gennemførelse af undersøgelser og konferencer samt etablering af en europæisk database vedrørende spørgsmål om de ældre og deres situation.

Det er imidlertid endnu ikke muligt nøjagtigt at sige, hvilke spørgsmål der bliver omfattet af de enkelte foranstaltninger, men det kan afgjort forventes, at Alzheimers sygdom, som mange ældre lider under, vil blive omhandlet inden for rammerne af de foreslåede foranstaltninger.

Endvidere kan det nævnes, at forskning vedrørende nedsettelse af de intellektuelle funktioner, og navnlig Alzheimers sygdom, siden 1982 har været et led i Kommissionens program inden for forskning i medicin og sundhed. Den epidemiologiske og biologiske forskning indbefatter en koordinering af forskningen vedrørende denne sygdom, hvilket også gælder den teknologiske udvikling på området. For øjeblikket yder Kommissionen finansiel støtte til flere fælles forskningsprojekter (samordnede foranstaltninger) vedrørende Alzheimer sygdom, og det kan påregnes, at forskningen i spørgsmål vedrørende aldring også vil komme til at indgå i det tredje rammeprogram (1990—1994).

(¹) KOM(90) 80 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 443/90
af **Raymonde Dury (S)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(5. marts 1990)

(90/C 272/30)

Om: Vurdering af interessen af forskning i lægemidler

Medicinalindustrien anfører kravet om finansiering af forskning som støtte for et krav om forlængelse af gyldigheden af patenter. Det forekommer mig imidlertid, at der er flere typer forskning, som ikke alle fører til en fornyelse. I De Forenede Stater findes en klassificering af forskning ud fra den terapeutiske interesse (ingen, beskeden, betydelig).

Mener Kommissionen ikke, at man bør fastlægge og anvende en lignende klassificering i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Martin Bangemann**

(3. maj 1990)

Forskning, navnlig inden for medicinalvarer, er forbundet med store farer og overmåde store udgifter. Det er klart, at en rimelig finansiering af forskningsindsatsen må være et nødvendigt krav i enhver politik, der skal fremme og styrke forskningen.

Det er i øvrigt rigtigt, at forskning ikke nødvendigvis fører til fornyelse, men den manglende vished for, at der opnås resultater, er nu engang et af forskningens kendetegn. Hvad selve fornyelsen angår, kan et nyt lægemiddels terapeutiske interesser faktisk kun vurderes på baggrund af de forskellige efterstræbte mål.

Navnlig hvis der er tale om at kræve et nyt kriterium med henblik på et lægemiddels patenterbarhed, skal det

bemærkes, at de normalt anvendte patenterbarhedskriterier er neutrale i denne henseende, og at de kun knytter sig til den kreativetsproces, der i det store og hele gælder i industrien (nyhed, opfindsomhed). Det kan i øvrigt ikke være anderledes, når det tages i betragtning, at et lægemiddels terapeutiske betydning praktisk talt ikke kan vurderes før efter at midlet er bragt på markedet, dvs. længe efter at den tilsvarende patentansøgning er indgivet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 450/90
af **Christiana Muscardini (NI)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(5. marts 1990)
(90/C 272/31)

Om: Stigning i antallet af tuberkulose tilfælde i Italien

Der forekommer over 25 000 tuberkulose tilfælde om året i Italien. Det er især ældre og HIV-positive, der rammes af sygdommen. Da der findes effektive lægemidler på markedet, er man ikke særlig foruroliget over denne sygdom.

Der er dog nu grund til større foruroligelse i forhold til tidligere som følge af stigningen i antallet af tilfælde. Dette fænomen har overrasket de ansatte inden for sundhedsvæsenet, eftersom reformen inden for sundhedsvæsenet i Italien har medført nedlæggelse af sanatorierne og afskaffelse af den epidemiologiske kontrol, som i så høj grad har medvirket til at bekæmpe tuberkulosen.

Vil Kommissionen fremlægge statistikker vedrørende antallet af tuberkulose tilfælde i medlemsstaterne?

Vil Kommissionen oplyse, hvilke initiativer den vil fremme, hvad dette angår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Vasso Papandreou**

(10. april 1990)

Kommissionen ligger ikke inde med statistikker over antallet af tuberkulose tilfælde i medlemsstaterne. Verdenssundhedsorganisationen råder over statistikker vedrørende antallet af tuberkulose tilfælde i Fællesskabet for perioden 1980 til 1987; disse vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

Kommissionen har for øjeblikket ikke til hensigt at tage initiativer på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 472/90**af Maria Santos (V)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(5. marts 1990)**(90/C 272/32)**Om: Frivillig svangerskabsafbrydelse*

Det er bekendt, at kvinder kan blive udsat for alvorlige problemer, hvis de ikke frivilligt kan afbryde et problematisk svangerskab.

I visse medlemsstater, som f.eks. Portugal, er den relevante lovgivning vedtaget, men den gennemføres ikke i praksis, da minimumsbetingelserne ikke er til stede.

1. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den har til hensigt at udarbejde bestemmelser på dette område?
2. Råder Kommissionen over ajourførte statistiske oplysninger om gennemførelsen af loven i Portugal?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(21. maj 1990)

1. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel nr. O-49/90 af Martine Lehideux og nr. O-147/89 af Marie-Claude Vayssade på plenarmødet i Europa-Parlamentet i februar 1990 ⁽¹⁾.

2. Kommissionen ligger ikke inde med nogen statistikker om abort i Portugal.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 3-374 (februar 1990).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 502/90**af Karl von Wogau (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(7. marts 1990)**(90/C 272/33)**Om: Posttakster i Det Europæiske Fællesskab*

Er Kommissionen klar over, at posttaksten for en pakke på 15 kg fra Freiburg til Kehl er på 11 DM, hvorimod den samme forsendelse til Strasbourg, som kun ligger 1 km derfra, koster 40 DM, fordi det er på den anden side af grænsen?

Hvad gør Kommissionen med henblik på, at der også i forbindelse med taksterne for postpakker tages hensyn til fællesmarkedets mål?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(16. maj 1990)

Forsendelse og distribution af pakker er en af de offentlige serviceydelser, der tilbydes af de tolv nationale postvæsner i EF. Denne service er ikke omfattet af noget monopol. En tilsvarende service tilbydes af en række private foretagener visse steder i Europa, hovedsagelig i de større byer.

Taksterne for denne service fastsættes frit af hvert enkelt af de tolv landes postvæsner, som er de eneste kompetente med hensyn til fastsættelse af de indenlandske og de internationale posttakster.

Den meget markante forskel i taksten (40 DM for en forsendelse af en pakke på 15 kg fra Freiburg til Strasbourg mod kun 11 DM for en indenrigsforsendelse i Forbundsrepublikken Tyskland) skyldes især den omstændighed, at forsendelsen skal udveksles mellem to forskellige postvæsner. Deres territoriale enekompetence bevirker, at det er nødvendigt at fastsætte en særlig takst for godtgørelse til bestemmelsesstedets postvæsen (i dette tilfælde det franske) som kompensation for de distributionsomkostninger, som dette må afholde (»terminaludgifter«).

Set i forhold til indenrigsforsendelser medfører omkostningerne ved transit for pakker via internationale postudvekslingscentraler rent faktisk en betydelig forhøjelse af forsendelsesomkostningerne for postpakker til andre EF-lande.

Den nævnte takstforskel, som beløber sig til 29 DM (eller 14,2 ECU), dvs. 2,63 gange den vesttyske indenrigstakst, synes helt klart at gå langt ud over de omkostningsforskelle, som eksistensen af en indre grænse mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Frankrig kan berettige. Fastsættelsen af disse takster henhører for øjeblikket udelukkende under det vesttyske postvæsens autoritet.

Kommissionen er fuldt ud klar over disse problemer og agter inden udgangen af 1990 at offentliggøre en »grønbog« om Fællesskabets postservicemarked. Den vil her gennemgå de forskellige problemer og foreslå løsninger med det formål gradvis at opbygge et indre postmarked uden grænser for EF-borgerne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 563/90**af Anita Pollack (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(26. marts 1990)**(90/C 272/34)**Om: Lastbilers miljømæssige virkninger*

Hvilken indvirkning har en tonkilometer gods befordret i lastbiler med dieselmotorer af det volumen, der normalt anvendes i den internationale trafik, på følgende:

- det primære energiforbrug
- emissionerne af carbondioxid

- emissionerne af nitrogendioxid
- emissionerne af carbonmonoxid
- emissionerne af polynukleært (polycyklisk) aromatisk carbonhydrid
- ulykker
- arealanvendelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(14. juni 1990)

Kommissionen har i overensstemmelse med Rådets beslutning 85/338/EØF⁽¹⁾ udarbejdet et system for indsamling af data om luftforurening og emissioner for hele EF. I en oversigtsrapport fra Corinair-arbejdsgruppen⁽²⁾ blev landevejstrafikkens emissioner af CO, NO_x og flygtige organiske forbindelser (med 1985 som udgangspunkt) bedømt for de forskellige medlemsstater og opstillet efter følgende køretøjsklasser:

- køretøjer < 3,5 tons:
 - benzin
 - diesel
 - LPG
- køretøjer > 3,5 tons:
 - benzin
 - diesel 3,5 til 16 tons
 - diesel > 16 tons.

Særlige statistikker på grundlag af ton-km gods transporteret i international trafik af dieseldrevne lastbiler af »normal størrelse« foreligger ikke.

De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat) er i færd med at bedømme mulighederne for at udbygge miljøstatistikkerne, navnlig i forbindelse med trafik.

⁽¹⁾ EFT nr. L 176 af 6. 7. 1985, s. 14.

⁽²⁾ Kommissionen sender et eksemplar af denne rapport direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 573/90
af Alexander Langer (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. marts 1990)
(90/C 272/35)

Om: Ukontrolleret udførsel til Rumænien af giftigt og farligt affald

Ifølge udførlige oplysninger i pressen skal der i det mindste siden 1987 have fundet en livlig handel sted, idet et

stort antal italienske, vesttyske, nederlandske og schweiziske virksomheder skal have skaffet sig af med deres giftige og farlige industriaffald gennem en praktisk taget ukontrolleret og mere eller mindre legal udførsel til Rumænien, hvor dette affald skal være bragt til havnene ved Sortehavet (især til Sulina) under forhold, som indebærer betydelige risici for befolkningen og uden egnede anlæg til behandling og deponering. Bl.a. den rumænske virksomhed »Kimika Ice«, det schweizisk-britiske selskab »metrode IDT«, som er hjemmehørende i Viganello (Lugano) og registreret i Cardiff, det italienske selskab »Sirteco« og den rumænske bank »Manufactora Nova Ovn Trust« siges at deltage i disse aktiviteter.

Hvad kan Kommissionen oplyse herom, og hvordan vil den sikre, at de nødvendige sikkerhedsmæssige og retlige bestemmelser respekteres for at hindre, at en sådan ulovlig trafik, som hidtil har været mulig på grund af fattigdom, manglende demokrati og åbenhed samt korruption, kan fortsætte og blive institutionaliseret under nye former?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(22. maj 1990)

Kommissionen har ikke kendskab til de avisartikler, som det ærede medlem omtaler. Kommissionen ville være taknemmelig, hvis medlemmet ville tilsende den de pågældende oplysninger. På baggrund heraf vil Kommissionen så henvende sig til de medlemsstater, hvorfra sådanne eksporter udgår, dvs. Italien, Vesttyskland og Nederlandene, for at få nærmere oplysninger herom.

Kommissionen skal erindre det ærede medlem om, at overførsel af affald til tredjelande er i modstrid med fællesskabsretten, hvis bortskaffelsen af affaldet indebærer risici for sundheden eller for miljøet.

Ifølge Rådets direktiv 84/631/EØF af 6. december 1984 om overvågning af og kontrol inden for Fællesskabet med grænseoverskridende overførsel af farligt affald⁽¹⁾, ændret ved direktiv 86/279/EØF⁽²⁾, skal den kompetente myndighed i eksportlandet undersøge, om denne betingelse er opfyldt (artikel 3, stk. 3). Endvidere kan overførslen kun finde sted, hvis tredjelandet skriftligt har givet sit samtykke. Dette direktiv — som skulle være trådt i kraft i samtlige medlemsstater den 1. oktober 1985 — er imidlertid for de fleste medlemsstaters vedkommende først for nylig blevet gennemført i deres lovgivning.

Kontrollen med sådant affald vil blive yderligere styrket via Basel-konventionen af 22. marts 1989 om kontrol med grænseoverskridende transporter af farligt affald og bortskaffelsen heraf. Kommissionen har til hensigt at foreslå

en forordning, der skal erstatte ovennævnte direktiv, og som umiddelbart kan træde i kraft i medlemsstaterne.

(¹) EFT nr. L 326 af 13. 12. 1984, s. 31.

(²) EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986, s. 13.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 618/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 272/36)

Om: Moms på brugtvogne

I flere EF-lande er det tilladt momsregistrerede virksomheder at fradrage momsen på nye biler helt eller delvis (tolvte direktiv). I de fleste lande er det ikke tilladt for privatpersoner at fradrage momsen. Den foreslåede ændring af det sjette momsdirektiv giver autobranchen problemer, hvis en bil der byttes eller sælges af en privatperson, videresælges af en automobilvirksomhed til en anden privatperson eller en momsregistreret person. På visse biler vil der da kunne fradrages for megen moms (først på den nye bil og delvis på den brugte bil). Hertil kommer problemet med, at det i Nederlandene er uklart, hvorledes bilen i udstillingsvinduet skal prismærkes.

Er Kommissionen klar over, at den foreslåede ændring af momsdirektivet kan give store administrative komplikationer inden for bilbranchen, og at faren for skattesvindler vil stige?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at hindre eller begrænse disse negative virkninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener

(5. juli 1990)

I det forslag, som Kommissionen forelagde Rådet den 11. januar 1989 om momsbelastning af brugte genstande, kunstgenstande, antikviteter og samlerobjekter (¹), foreslog den, at der indføres en ordning, hvorefter der betales moms af den afgiftspligtige videreforhandlers avance.

Denne ordning gør det muligt at udskille den af den afgiftspligtiges reelt pålagte merværdi og desuden undgå dobbeltbeskatning. Ordningen er blevet drøftet adskillige gange med de faglige kredse, som gennemgående har erklæret sig enige i forslaget. Endelig har de fleste af de

medlemslande, der i dag opererer med en særordning for brugte biler, valgt avanceordningen.

Kommissionen deler det ærede medlems ønske om, at indførelsen af et ensartet beskatningssystem for brugte genstande ikke må forøge risikoen for svindel eller medføre administrative komplikationer. Den er imidlertid overbevist om, at den foreslåede særordning vil gøre det muligt at imødegå denne risiko på effektiv vis.

(¹) EFT nr. C 76 af 28. 3. 1989, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 633/90

af Marc Galle (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 272/37)

Om: Handel med elfenben

I oktober 1989 vedtog 105 lande i Lausanne at standse handelen med elfenben. Ved dette handelsforbud faldt prisen på elfenben allerede med 30 til 50 %. I januar 1990 vedtog Thatcher-regeringen imidlertid at genåbne markedet for elfenben i kronkolonien Hongkong.

Hvorledes stiller Kommissionen sig til planen om i løbet af et halvt år at sælge de 670 tons elfenben, der er oplagret i Hongkong?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(8. maj 1990)

Kommissionen er opmærksom på det forbehold, som Det Forenede Kongerige på Hongkongs vegne har taget over for overførsel af den afrikanske elefant fra liste II til liste I i konventionen om international handel med udrydelsestruede vilde dyr og planter (CITES). Forbeholdet vil være i kraft i et tidsrum på seks måneder fra den 18. januar 1990 og gælder ikke for Det Forenede Kongerige eller noget andet af dets afhængige territorier. Indførsel af elfenben til Hongkong vil fortsat være forbudt, og kun elfenben, som for øjeblikket befinder sig i Hongkong på legal vis, vil kunne genudføres i den periode, som forbeholdet dækker.

Hongkong omfattes ikke af Fællesskabets retsforskrifter, og anses i alle henseender som et tredjeland i forbindelse med gennemførelsen af CITES. Endvidere kan genudført

elfenben, som lovligt er erhvervet inden den 18. januar 1990, ifølge konventionen fortsat handles internationalt, også selv om der ikke foreligger et sådant forbehold.

Kommissionen vil imidlertid gerne understrege, at enhver indførsel af elfenben til Fællesskabet fra tredjelande er forbudt i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3628/82⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 646/90
af Luigi Moretti (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. marts 1990)
(90/C 272/38)

Om: Opførelse i offentligt register af motorkøretøjer importeret til Italien fra EF's medlemsstater

Med henblik på motorkøretøjers opførelse i det offentlige motorregister kræver de italienske myndigheder, at der fremlægges et notarbekræftet salgskøbebehold.

Dette gælder også for motorkøretøjer erhvervet i udlandet med midlertidige kørselspapirer og grænseplade, som er importeret direkte af køberen.

I betragtning af at salget af automobiler i mange EF-stater ikke sker via en notar, og i betragtning af at de italienske myndigheder ikke som erstatning anerkender salgskøbebehold, giver dette urimelige krav køberne bureaukratiske problemer og gør procedurene besværlige og trættende.

Mener Kommissionen, at ovennævnte urimelige krav fra de italienske myndigheders side er i overensstemmelse med bestemmelserne om fri bevægelighed for varer i EF og i benægtende fald, hvad agter den at gøre for at bringe dette forhold til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(16. maj 1990)

Som Kommissionen nævnte i sin meddelelse om godkendelse og registrering af køretøjer, som tidligere har været indregistreret i en anden medlemsstat⁽¹⁾, fremgår bl.a. følgende af Domstolens dom af 17. juni 1987, sag 154/85 (Kommissionen/Italien)⁽²⁾: For så vidt som dokumenter udstedt i udførselsmedlemsstaten indeholder de oplysninger, der er nødvendige for registreringen i indførselsmedlemsstaten, skal denne acceptere disse dokumenter i den

form og efter de regler, der gælder i den medlemsstat, hvor de er udstedt.

Navnlig kan medlemsstaterne ikke gøre anerkendelsen af dokumenter udstedt i andre medlemsstater afhængig af yderligere bekræftelse eller attestering af dokumenternes ægthed eller af, om de har en bestemt form fastsat af indførselsmedlemsstaten.

Kommissionen modtog i marts 1989 et eksemplar af det italienske transportministeriums cirkulære af 24. februar 1989, der under henvisning til Kommissionens ovennævnte meddelelse fastsætter, at dokumenter, der skal forevises til støtte for en anmodning om registrering, ikke skal attesteres eller legaliseres.

Kommissionen har imidlertid henvendt sig til de pågældende myndigheder og bedt dem gøre rede for situationen, da den i 1989 har fået forelagt klager om, at de italienske myndigheder stadig kræver attestering eller legalisering af dokumenter, som skal forevises ved ansøgning om italiensk registrering af køretøjer, der er indført fra andre medlemsstater, og som er leveret i disse.

Kommissionen vil sørge for at underrette det ærede medlem om resultaterne af henvendelserne til de italienske myndigheder.

⁽¹⁾ EFT nr. C 281 af 4. 11. 1988, s. 9.

⁽²⁾ Samling af Domstolens Afgørelser 1987, s. 2717—2739.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 658/90
af Artur da Cunha Oliveira (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(23. marts 1990)
(90/C 272/39)

Om: Olieforurening af Madeira-øerne

Forgangne mandag den 15. januar skyllede et enormt olietæppe (20 × 2 km stort og ca. en halv meter tykt) fra en udledning af tusindvis af tons råolie i det omliggende farvand ind på de portugisiske Madeiraøer, herunder især øen Porto Santo og dermed den mindst forurenede kyststrækning i hele EF. Den maritime flora og fauna led uoprettelig skade, og øens vandforsyning, hvoraf 80 % stammer fra afsaltning af havvand, er alvorligt truet. Herudover skete der alvorlig skade for turismen, som er hovedindtægtskilden i denne region, og for økonomien i det hele taget, for slet ikke at tale om faren for, at den meget sjældne koloni af sæler på Desertasøerne forsvinder.

Kommissionen bedes derfor oplyse:

- a) om den under disse omstændigheder vil yde økonomisk og teknisk bistand til den portugisiske regering og den selvstyrende region Madeira?

- b) hvad den agter at gøre for, at andre øer i EF, som ifølge sagens natur ikke kan råde over midler til at bekæmpe sådanne tilfælde af olieforurening af havene, ikke udsættes for tilsvarende farer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(1. juni 1990)

Kommissionen blev meget foruroliget over den nylige olieforureningsulykke, der ramte øen Porto Santo. Fællesskabets task force var fuldt inddraget i indsatsen for at bekæmpe det store olieudslip i farvandet omkring Madeiraøerne. Den permanente aktive tilstedeværelse af flere task force eksperter på øerne i mere end to måneder og den effektive koordinering fra kriseholdet i Bruxelles var til stor teknisk støtte for den portugisiske administration.

Omkostningerne ved oprensingsarbejdet og andre eventuelle erstatningskrav vil blive dækket af forurenere i overensstemmelse med de internationale erstatningsordninger, der gælder for olieforurening. Assuranddørernes repræsentanter har med dette for øje fulgt arbejdet i nøje samarbejde med de portugisiske myndigheder og de deltagende eksperter fra Fællesskabets task force.

Kommissionen vil som led i arbejdet i Det Rådgivende Udvalg for Kontrol med og Begrænsning af Forurening Forårsaget af Udledninger af Kulbrinter og Andre Skadelige Stoffer i Havet (ACHP) analysere de tekniske aspekter ved fjernelsen af olie og rensningen af kysten for at forbedre de eksisterende metoder og ordninger til bekæmpelse af denne form for forurening.

Kommissionen vil også støtte ethvert initiativ til at oprette en operativ organisation, der kan forebygge ulykker i området og bekæmpe forureningen, når der er sket en ulykke.

Under fællesskabsinitiativ ENVIREG er der endvidere mulighed for økonomisk bistand i de støtteberettigede områder til anskaffelse af udstyr af mindre omfang, som kan afbøde på virkningerne af utilsigtede udledninger fra skibe.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 659/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. januar 1990)

(90/C 272/40)

Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning

1. Hvor stort er vandindholdet i husholdningsaffald?
2. Hvor store mængder forbrændningsrester opstår der ved affaldsforbrændning?

3. Hvordan er energibalancen for forbrændningsanlæg for husholdningsaffald, dersom alle muligheder for produktforandring samt undgåelse og anvendelse af affald udnyttes?

4. Hvor store mængder organiske kulstofforbindelser emitteres for tiden af forbrændningsanlæg for husholdningsaffald?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 660/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. januar 1990)

(90/C 272/41)

Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning

I øjeblikket planlægges der i EF oprettelse af ca. 450 forbrændningsanlæg for husholdningsaffald. Alene i Forbundsrepublikken Tyskland er der planer om oprettelse af 120 nye forbrændningsanlæg.

1. Hvilken brændværdi har husholdningsaffald efter fraserteret af alle potentielle værdifulde stoffer i forhold til usorteret affald?
2. Hvilken affaldsmængde opstår der ved bygningen af et mellemstort affaldsforbrændningsanlæg (ca. 150 000 tons/år)?
3. Hvilke værdifulde eller skadelige stoffer kan ved hjælp af egnede produktionsomstillinger fjernes fra husholdningsaffaldet?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 666/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. januar 1990)

(90/C 272/42)

Om: Affaldspolitiske virkninger af affaldsforbrændning

1. I hvor høj grad kan organiske kulstofforbindelser fra affaldsforbrændningsanlæg undgås ved hjælp af hensigtsmæssig røggasrensning og efteroxidation?
2. Hvor meget dyrere er affaldsbortskaffelsen for borgerne i form af en ordnet og sorteret deponering i forhold til affaldsforbrændning?

Jeg anmoder om særskilt besvarelse af alle spørgsmål.

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana på skriftlig forespørgsel nr. 659/90, nr. 660/90 og nr. 666/90

(11. juni 1990)

Kommissionen har i forbindelse med sin udarbejdelse af direktiv 89/369/EØF (1) og 89/429/EØF (2) om nye og

bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg, der blev vedtaget af Rådet i juni 1989, foretaget en række tekniske undersøgelser. Hertil skal dog bemærkes, at oplysningerne om husholdningsaffaldets sammensætning, brandværdi og fugtighed eller om mængden af forbrændingsrester, om forurenende emissioner og om energibalance eller forbrændingsomkostninger er yderst forskellige, afhængigt af anlæggenes udstyr, af affaldets herkomst fra land- eller byområder og af de forskellige medlemsstater. For hvert enkelt projekt af denne type, som vedtages på lokalt plan, må man derfor efterprøve dets overensstemmelse med eventuelle udvalgte data og vurdere den lokale værdi af de her nævnte parametre.

(¹) EFT nr. L 63 af 14. 6. 1989, s. 32.

(²) EFT nr. L 203 af 15. 7. 1989, s. 50.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 662/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(90/C 272/43)

Om: Kernefusion

1. Hvilke europæiske forsknings- og udviklingsprogrammer findes der på kernefusionsområdet?
2. Hvor stort er Fællesskabets organisatoriske og finansielle bidrag til disse programmer?
3. Hvor stort er medlemsstaternes finansielle bidrag?
4. Hvilken form for arbejdsdeling mellem deltagerlandene findes der?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(16. maj 1990)

1. Al forskning, som udføres i Det Europæiske Fællesskab på området kontrolleret magnetisk termonuklear fusion, er integreret i Fællesskabets fusionsprogram. To EFTA-lande, Sverige og Schweiz, er fuldt tilknyttet programmet.

Kommissionen er ansvarlig for den generelle forvaltning af programmet.

2. og 3. Den samlede årlige bevilling til fusionsforskning i Fællesskabet har i de senere år ligget på mellem 400 og 450 mio. ECU. Ca. 45% heraf finansieres via

fællesskabsbudgettet, og resten afholdes af de respektive nationale organisationer.

4. Programmet gennemføres hovedsageligt via associeringskontrakter, som knytter de specialiserede fusionslaboratorier i medlemsstaterne til Fællesskabets fusionsprogram via Fællesforetagendet JET (Joint European Torus), via NET (Next European Torus)-aftalen og via Det Fælles Forskningscenter. Arbejdet deles mellem laboratorierne på en fuldt koordineret måde (hvor Det Rådgivende Udvalg for Fusionsprogrammet bistår Kommissionen i sin rådgivende egenskab), hvorved der tages hensyn til laboratoriernes relative ekspertise og ressourcer og unødvendigt dobbeltarbejde undgås.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 663/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(90/C 272/44)

Om: Fremtidig fusionsreaktor

Ud fra programmerne JET (Joint European Torus) og NET (Next European Torus) skal der udvikles en fusionsreaktor.

1. Regner Kommissionen ligesom den vesttyske forskningsminister Riesenhuber med, at en fusionsreaktor allerede vil blive taget i drift i år 2001?
2. Hvor agter Kommissionen at placere en sådan fusionsreaktor?
3. Hvordan vil man bortskaffe det mellemradioaktive og højradoaktive affald fra denne fusionsreaktor?
4. Hvor stor en del af Fællesskabets primærenergiforbrug kan efter Kommissionens opfattelse i år 2010 dækkes med energi fra kernefusion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(16. maj 1990)

1. En forsøgsreaktor, NET, på europæisk plan og ITER (International Thermonuclear Experimental Reactor) på verdensplan befinder sig for øjeblikket i skitseprojekteringsfasen. Skulle det blive besluttet at begynde konstruktionen af et sådant anlæg i midten af 1990'erne, hvilket skønnes muligt fra et rent teknisk synspunkt, ville det være driftsklart omkring otte år senere.

2. Placeringen af et sådant anlæg er endnu ikke besluttet.

3. De tekniske aspekter af den radioaktivitet, der kan forventes at opstå i anlægget, er allerede ved at blive undersøgt som en del af skitseprojekteringsaktiviteterne. En kvantitativ vurdering af affald vil først kunne fore-

tages, når de tekniske detaljer vedrørende anlægget foreligger. Men det kan allerede nu siges, at i modsætning til fission vil fusion ikke resultere i højaktivt affald. Forvaltningen af affald (på mellemniveau og lavt niveau) vil henhøre under de nationale bestemmelser i det land, hvor anlægget placeres.

4. Fusion har mulighed for at blive en vigtig elektricitetskilde i midten af næste århundrede. Men i forsøgsreaktoren vil den producerede kraft (som er større end en termisk GW) ikke blive omdannet til elektricitet, eftersom anlæggets opbygning som forsøgsanlæg ikke retfærdiggør den yderligere investering, som et energiomdannelsesanlæg indebærer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 664/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(90/C 272/45)

Om: Midler til programmet ITER

Ifølge pressemeddelelser beløber udgifterne til ITER sig til ca. 5 mia. DM.

1. Hvor stort et beløb regner Kommissionen med, at der skal afsættes til ITER-projektet på nuværende tidspunkt?
2. Hvor stor en del af dette beløb skal Fællesskabet afholde?
3. Er yderligere midler fra medlemslandene påkrævet, og i bekræftende fald i hvilken størrelsesorden?
4. Hvad er de vigtigste resultater af den foreløbige rapport fra Det Internationale Atomenergiagentur om ITER, som blev afsluttet for nogle måneder siden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(16. maj 1990)

I henhold til en aftale mellem fire parter, nemlig Det Europæiske Fællesskab (sammen med Sverige og Schweiz), Japan, USA og Sovjetunionen, finder ITER-projekteringsaktiviteterne, som vil være fuldført inden udgangen af dette år, sted under IAEA's (Den Internationale Atomenergiorganisation) auspicer. Fællesskabets deltagelse i ITER-aktiviteterne sker inden for rammerne af en række successive beslutninger om fusionsprogrammer. Hvorvidt man vil fortsætte med detailprojekteringen og videre ind i selve konstruktionsfasen, kommer til at afhænge af tekniske vurderinger og vil ligeledes kræve yderligere aftaler mellem parterne.

Det foreløbige omkostningsoverslag over udgifterne ved konstruktionen af ITER-anlægget, som blev foretaget i januar 1989, beløber sig til 4,9 mia. \$⁽¹⁾.

Delingen af konstruktionsomkostningerne skulle i givet fald fastsættes i den tilsvarende aftale. Omkostningerne i forbindelse med de igangværende projekteringsaktiviteter deles imidlertid ligeligt mellem de fire parter.

Der er ikke taget nogen beslutning om, hvordan EF's bidrag skal fordeles mellem Fællesskabernes budget og de enkelte medlemsstater.

Et vigtigt resultat af »ITER Conceptual Design Interim Report« (IAEA, Wien, oktober 1989), er, at ITER's råd har truffet beslutning om, at det næste skridt set ud fra en rent teknisk synsvinkel bør være detailprojekteringen, og at det i allerhøjeste grad ville være ønskeligt om man kunne undgå en afbrydelse af det tekniske arbejde efter afslutningen af ITER-projekteringsaktiviteterne ved udgangen af 1990. Resultaterne er offentliggjort i ITER Documentation Series nr. 7 »ITER Conceptual Design: Interim Report« og nr. 9 »ITER Activities Status Report: December 1989« (IAEA, Wien, 1990). ITER's råd vil inden udgangen af 1990 offentliggøre en afsluttende rapport om ITER-projekteringsaktiviteterne.

⁽¹⁾ ITER Documentation Series Nr. 9 »ITER Activities Status Report: December 1989« (IAEA, Wien, 1990).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 677/90

af Ana Miranda de Lage (S)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(23. marts 1990)

(90/C 272/46)

Om: CSCE-konferencen i Bonn

Den kommende CSCE-konference, som skal finde sted i Bonn, kommer til at dreje sig om økonomisk samarbejde i Europa. Denne konference afholdes på et tidspunkt, hvor de politiske og økonomiske reformer i Mellem- og Østeuropa giver nye impulser til det økonomiske samarbejde og er i færd med at bane vejen for nye og opmuntrende perspektiver. Det må fremhæves, at EF spiller en nøglerolle i disse økonomiske reformer.

Vil udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde derfor give detaljerede oplysninger om, hvilken holdning EF vil indtage på konferencen i Bonn?

Svar

(20. september 1990)

På Det Europæiske Råds ekstraordinære samling den 28. april i Dublin blev det bemærket, som det fremgår af

formandskabets konklusioner, at Fællesskabet i vidt omfang har bidraget til konferencens succes, og at Bonn-dokumentet, hvori forbindelsen mellem politisk pluralisme og markedsøkonomiske forhold anerkendes, udgør grundlaget for de fremtidige økonomiske forbindelser og det fremtidige samarbejde i Europa.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 702/90

af James Ford (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 272/47)

Om: Formeringsprojekt for lokale arter

Kan Kommissionen bekræfte, at den for at beskytte den økologiske integritet i fattige landområder, navnlig i Tyrkiet, mod handel inden for Fællesskabet med indsamlede vilde blomsterløg, der sælges som kultiverede løg, giver førstehøjrioritet til det formeringsprojekt for lokale arter, som selskabet til bevaring af flora og fauna har iværksat og som for øjeblikket ligger til behandling i Kommissionen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ripa di Meana**

(4. juli 1990)

Handel med Cyclamen, Galanthus og Sternbergia, planter som er indsamlet i naturen, er underkastet bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 3626/82 af 3. december 1982 om gennemførelse i Fællesskabet af Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (CITES) (¹). Indførelse af rodknolde af Cyclamen (alpeviol) er underlagt de kvoter for import til Fællesskabet, som blev aftalt med den tyrkiske regering i 1985. Galanthus- og Sternbergia planterne har været opført på liste II til CITES, siden den 18. januar 1990.

De kontakter, den tyrkiske regering og landets eksportører havde optaget med botanikere fra Det Forenede Kongeriges, Nederlandenes og Tysklands videnskabsråd vedrørende CITES samt de nederlandske importører, har ført til projekter fra de tyrkiske eksportvirksomheders side med henblik på dyrkning af de pågældende arter. De første partier af rodknolde af en størrelse, som kan godkendes til eksport, forventes sendt på markedet i løbet af 1991.

Det projekt, der for tiden er forelagt for Kommissionen af the Flora and Fauna Preservation Society (selskaber til bevaring af flora og fauna), er ved at blive nærmere undersøgt. På grund af den yderst store mængde projekter, der foreslås finansieret over budgetpost nr. 946, er det

indtil nu uvist, hvorvidt dette interessante projekt vil kunne finansieres af Kommissionen.

(¹) EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 703/90

af James Ford (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 272/48)

Om: Generel anvendelse af tonet glas i bilruder

Kommissionen angiver i sit svar på min forespørgsel nr. 726/89 (¹) væksten i procentdelen af biler fremstillet med tonet glas til fem procent af salget i perioden 1987/1988 og konkluderer, at bilindustrien stadig langt fra har udvidet anvendelsen af tonet glas til hele sin produktion, og at det endnu ikke monteres som standardudstyr, medmindre kunden ønsker det.

Vil Kommissionen foretage en ny og mere seriøs undersøgelse af virkningerne for forbrugernes valg på baggrund af Volkswagens indførelse af tonede glasruder som standardudstyr fra og med deres grundmodel Polo på dette års nye serier.

(¹) EFT nr. C 97 af 17. 4. 1990, s. 18.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(14. maj 1990)

Kommissionen har for nylig forelagt Rådet et forslag til direktiv om sikkerhedsruder og materialer til ruder på motorkøretøjer (¹). Dette forslag, der erstatter 1972-forslaget, drøftes for øjeblikket i Europa-Parlamentet med henblik på en udtalelse fra dette.

Forslaget indeholder en række krav, som skal overholdes af fabrikanterne, og som både vedrører ruder med klart glas og tonede ruder, for at sikre, at udsynet under alle forhold er forsvarligt. Fabrikanternes valg vil frem for alt afhænge af, hvad forbrugerne ønsker, og det kan konstateres, at disse i stadig højere grad er interesserede i tonede ruder. Det eksempel med Volkswagen, som det ærede medlem nævner, bekræfter blot denne tendens. Det er dog muligt for de forbrugere, der specielt måtte ønske det, at få leveret køretøj med ruder efter deres eget valg.

(¹) KOM(89) 653 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 713/90
af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (27. marts 1990)
 (90/C 272/49)

Om: Vandforurening

Beretninger om forurening af talrige grundvandsreservoirer har i de forløbne uger fyldt spalterne i den franske presse. Oven på Perrier-affæren giver denne situation anledning til igen at rejse spørgsmålet om vandforureningen.

Agter Kommissionen navnlig på gødningsområdet at foreslå nye normer, således at denne situation ikke gentager sig mere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
 (24. april 1990)

Kommissionen skal oplyse det ærede medlem om, at den i begyndelsen af 1989 forelagde Rådet et forslag til direktiv vedrørende beskyttelse af ferskvand, kystvand og havvand mod forurening forårsaget af nitrater fra diffuse kilder (¹). Rådet har endnu ikke vedtaget dette forslag.

Kommissionen skal gøre det ærede medlem opmærksom på, at dette forslag bl.a. vedrører indførelse af bestemmelser om spredning af kunstgødning i visse »såbare« zoner.

(¹) EFT nr. C 54 af 3. 3. 1989, s. 4.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 718/90
af Jessica Larive (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (27. marts 1990)
 (90/C 272/50)

Om: Optagelse i den nederlandske lægeforening

1. Kender Kommissionen noget til en »gentlemen's agreement« i Nederlandenes Concilium Chirurgium (den nederlandske lægeforening), hvori det skulle være aftalt, at ingen læger eller kirurger, der har specialiseret sig i en anden medlemsstat, optages i denne forening? Dette hævedes også at gælde for nederlændere, der af nød på grund af den bevidst lave uddannelseskapacitet har måttet uddanne sig andetsteds (sml. artikel af G. Koostra og J. N. Keeman »Entwicklungstendenzen in Holland«, i Der Chirurg, BDC 28. årgang, supplement 1/1989).

2. Mener Kommissionen ikke, at dette strider mod direktiv 75/362/EØF (¹)?

3. Gælder der tilsvarende bestemmelser også for andre erhvervsgrupper, der i mange tilfælde allerede i flere år har været omfattet af EF-direktiver om anerkendelse af kvalifikationsbeviser og om adgang til erhvervene, f.eks. dyrlæger, tandlæger, plejepersonale, jordemødre og arkitekter?

4. Er Kommissionen rede til at indlede en undersøgelse af ovennævnte aftale i Concilium Chirurgicum og eventuelt at træffe foranstaltninger med henblik på at standse denne usædvanlige og diskriminerende praksis?

(¹) EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 1, med senere ændringer.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
 (25. juni 1990)

1., 2. og 4. Så vidt det er Kommissionen bekendt, kan kirurger, der er uddannet i en anden medlemsstat, arbejde som kirurg i Nederlandene. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at der ikke er tale om overtrædelse af direktiv 75/362/EØF. Ifølge de for Kommissionen foreliggende oplysninger har Nederlandenes Forening af Kirurger (Nederlandse Vereniging voor Heelkunde) og ikke Concilium Chirurgium indgået en aftale om at begrænse adgangen til kirurgprofessionen til skade for kirurger, der er uddannet i andre medlemsstater. Med henblik på at vurdere situationen i relation til fællesskabsretten, herunder navnlig EØF-Traktatens artikel 52, må der forinden forelægges Kommissionen en række oplysninger om karakteren af den pågældende aftale og om Den Nederlandske Kirurgforenings og Conciliums respektive kompetence.

3. Kommissionen er ikke bekendt med, at der findes lignende regler for andre professioner, der er omfattet af et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 738/90
af Mechtild von Alemann (LDR)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
 (27. marts 1990)
 (90/C 272/51)

Om: Anerkendelse af tyske statsborgeres i udlandet erhvervede adgangsret til gymnasier

Hvorledes ser Rådet på det forhold, at tyske statsborgere, der er bosiddende i Tyskland, må aflægge prøve, hvis de har erhvervet deres adgangsret til gymnasiet i udlandet? Er dette forhold i overensstemmelse med direktivet om »anerkendelse af kvalifikationsbeviser«?

Svar

(19. september 1990)

Det ærede parlamentsmedlems forespørgsel omhandler anerkendelsen af eksamensbeviser, der udstedes ved afslutningen af sekundærskolen med henblik på adgang til videregående uddannelser (Hochschulreife), dvs. en akademisk uddannelse. Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser ⁽¹⁾ samt direktivforslaget af 26. juli 1989 om en anden generel ordning for anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser ⁽²⁾, der i øjeblikket gennemgås i Rådets instanser, omhandler anerkendelse af eksamensbeviser med henblik på adgangen til et lovreguleret erhverv eller til udøvelse heraf.

⁽¹⁾ EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989, s. 16.

⁽²⁾ EFT nr. L 263 af 16. 10. 1989, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 747/90

af James Janssen van Raay (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 272/52)

Om: Finansiell støtte med henblik på at give svagere medlemmer/lande mulighed for fuldt ud at deltage i udformningen af europæiske standarder

Som følge af Rådets resolution af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder ⁽¹⁾ er der sket en enorm udvikling i arbejdet med europæisk standardisering, der jo pålagdes CEN og Cenelec.

Som bekendt har medlemmerne af CEN og Cenelec pligt til at overtage de europæiske standarder, der er godkendt af et flertal. Derfor er det vigtigt for alle medlemmer/lande aktivt at deltage i udformningen af disse standarder, således at der tages optimalt hensyn til de forskellige nationale interesser. Især for de mindre EF-lande med relativt små standardiseringsinstitutioner er der tale om en stor belastning. Ganske vist stiller EF finansielle midler til rådighed til udarbejdelsen af de påkrævede standarder, men hermed dækkes kun sekretariatsomkostningerne. Også fastlæggelsen af nationale standpunkter samt aktiv medvirken i tekniske komitéer og arbejdsgrupper er forbundet med store omkostninger.

Denne arbejdsproces er i øjeblikket fuldstændig domineret af de tre store industrilande i EF. Alle medlemsstaters deltagelse på lige fod vil blive fremmet, når der også

til deltagelse i arbejdet med udformningen af de påkrævede harmoniserede europæiske standarder stilles finansielle midler fra EF til rådighed. Denne støtte kunne bestå af målrettet bistand til mindre standardiseringsinstitutioner eller godtgørelse af eksperterets rejseudgifter.

Det har også stor betydning, at CEN har tre officielle sprog: engelsk, fransk og tysk. De tre store lande kan derfor indsende deres nationale standarder og dokumenter direkte som sagsmateriale, mens de øvrige EF-lande først skal oversætte deres dokumentmateriale eller få det oversat. I øjeblikket stiller EF dog godtgørelser til rådighed, således at de endeligt fastlagte standarder også kan blive oversat til de såkaldte »mindretalssprog«, men en sådan ordning gælder endnu ikke for arbejdsdokumenter og rapporter. Også af den grund befinder de øvrige medlemsstater sig i en ugunstig position.

Er Kommissionen klar over disse ulige udgangspositioner? Er Kommissionen rede til med finansiell støtte fremover at give de mindre og svagere medlemmer/lande mulighed for fuldt ud at deltage i udformningen af europæiske standarder?

⁽¹⁾ EFT nr. C 136 af 4. 6. 1985, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(28. juni 1990)

Som led i Hvidbogen om det Indre Marked i 1992 er man i færd med at vedtage eller har man allerede vedtaget flere forskellige tekniske harmoniseringsdirektiver på basis af den metode, som fastlagt i Rådets resolution af 7. maj 1985. Denne udvidelse inden for EF's lovgivningsarbejde har medført, at Kommissionen efter høring af det i direktiv 83/189/EØF ⁽¹⁾ omhandlede udvalg har overdraget CEN/Cenelec at udarbejde europæiske standarder. For at kunne klare den voksende arbejdsbyrde har CEN/Cenelec truffet foranstaltninger til at forbedre strukturer og procedurer i det europæiske standardiseringsarbejde. Således har man blandt andet vedtaget visse interne regler vedrørende brugen af de tre arbejdssprog (engelsk, fransk og tysk). Brugen af andre sprog inden for CEN/Cenelec, som også har EFTA-landene som medlemmer, giver en risiko for, at organisationernes arbejde forsinkes eller ligefrem umuliggøres.

Kommissionen er fuldt ud klar over, at begrænsningen til tre arbejdssprog medfører et forholdsvist tungt oversættelsesarbejde oven i de øvrige ulemper, man må kæmpe med i de lande, som ligger forholdsvis fjernt fra CEN/Cenelecs hovedsæde.

Kommissionen betaler for oversættelse af nye europæiske standarder til de sprog, der ikke er arbejdssprog, for at gøre det lettere at få disse standarder indført og anvendt i

disse lande. Kommissionen udnytter hertil de bevillinger, der er opført for det samlede europæiske standardiseringsarbejde på budgetkonto 7750 (foranstaltninger til realisering af det indre marked). Kommissionen gjorde igen på mødet den 14. december 1989 medlemmerne af det udvidede udvalg (direktiv 83/189/EØF) opmærksom på, at denne finansieringsmulighed eksisterer.

For så vidt angår spørgsmålet om selektiv bistand til visse standardiseringsorganisationers deltagelse i det europæiske standardiseringsarbejde har Kommissionen allerede på forsøgsgrundlag indført en ordning for økonomisk bistand til kompensering for visse ugunstigt stillede landes afstandsproblemer. Dette er blandt andet tilfældet for Grækenland, Portugal og Irland.

(¹) EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 753/90

af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(90/C 272/53)

Om: Det aktionsprogram for munkesælen, der er vedtaget af de kontraherende parter i Barcelona-konventionen

Som led i Barcelona-konventionen er der vedtaget en aktionsplan for redning af munkesælen. Fra mødet mellem de kontraherende parter i Barcelona-konventionen i Athen i slutningen af 1989 og fra kontakter i koordineringsenheden under Middelhavshandlingsprogrammet i Athen forlyder det, at det går trægt med fremskridtene under dette handlingsprogram. Generelt synes konventionens kontraherende parter ikke at opfylde de forpligtelser, de har påtaget sig som led i dette handlingsprogram, og staterne interesse i at beskytte munkesælen forekommer minimal. I koordineringsenheden under Middelhavshandlingsprogrammet synes der også at herske frustration for så vidt angår Fællesskabets beredskab til aktivt at deltage i gennemførelsen af denne aktionsplan og at rapportere om Fællesskabets aktiviteter.

1. Hvorledes samarbejder Kommissionen med koordinationsenheden med henblik på gennemførelse af handlingsprogrammet til fordel for munkesælen?
2. Hvorfor rapporterer Kommissionen ikke til koordinationsenheden om Fællesskabets aktiviteter vedrørende beskyttelse af munkesælen?
3. Hvorledes påtænker Kommissionen at kunne bidrage til, at handlingsprogrammet til fordel for munkesælen gennemføres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana

(29. juni 1990)

1. I september 1989 organiserede Europa-Rådet et møde vedrørende koordinering af de nationale og internationale programmer til bevarelse af Middelhavets munkesæl (*Monachus monachus*) i samarbejde med De Forenede Nationers miljøprogram/handlingsplan for Middelhavet (UNEP/MAP), den internationale union for bevarelse af naturen og naturressourcerne (IUCN) og sekretariatet for konventionen om bevarelse af vandrende arter af vilde dyr. Kommissionen præsenterede på dette møde sine aktioner.

Kommissionen tilstiller direkte det ærede medlem samt Parlamentets Generalsekretariat de henstillinger, der fremsættes af mødedeltagerne.

Der blev bl.a. anmodet om, at den handlingsplan for Middelhavet, som UNDP har vedtaget, skal bestå i en koordinering af alle bevarelsesforanstaltningerne i snævert samarbejde med Europa-Rådet og Bonn-konventionens sekretariat, og at de involverede organisationer direkte tager forbindelsen op med de enkelte stater, såfremt og hver gang dette måtte vise sig nødvendigt, med henblik på at skabe bedre bevarelsesmæssige forhold for munkesælen i Middelhavet.

2. Som led i handlingsplanen for Middelhavet vil Kommissionen som repræsentant for Fællesskaberne ligesom tidligere deltage i de møder, som vil blive indkaldt af koordineringsenheden.

3. Kommissionen har for nylig godkendt et forslag til Rådets forordning om fællesskabsaktioner med henblik på naturbeskyttelsen (¹). Det er planen med finansielle midler at støtte dels projekter til bevarelse af biotoper og levesteder af betydning for hele Fællesskabet, dels projekter til bevarelse af udryddelsesstruede arter.

(¹) KOM(90) 125 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 776/90

af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(90/C 272/54)

Om: Koordinering af aktiviteterne til beskyttelse af munkesælen

En lang række statslige og ikke-statslige organisationer arbejder på at beskytte munkesælen. Af nylig kontakt med personer og organisationer, der arbejder herpå, fremgår det, at der slet ikke eller næsten ikke sker nogen som helst koordinering af de forskellige aktiviteter til beskyttelse af munkesælen.

1. Er Kommissionen rede til at gennemføre og eventuelt støtte foranstaltninger, der kan føre til bedre koordinering af aktiviteterne til beskyttelse af munkesælen?
2. Er Kommissionen rede til i denne forbindelse via genetisk undersøgelse at lade konstatere, om der er genetiske forskelle mellem munkesælerne i Atlanterhavet og i Middelhavet?
3. Mener Kommissionen, at det er muligt at styrke bestemte kolonier ved udsætning af dyr, der er indfanget i andre, større kolonier?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(29. juni 1990)

1. Ja.
2. Kommissionen er i gang med at undersøge gennemførligheden af en sådan undersøgelse nærmere.
3. Kommissionen agter på indeværende tidspunkt ikke at deltage i sådanne foranstaltninger, hvis praktiske gennemførlighed først skal undersøges nærmere.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 798/90
af Carlos Carvalhas og Joaquim Miranda da Silva (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(29. marts 1990)
(90/C 272/55)

Om: Vild fyr

Som led i ECLAIR-programmet vedrørende agroindustriel forskning, som tager sigte på at fremme den prækonkurrencemæssige forskning, har Frankrig, Spanien, Italien og Portugal (Estação Florestal Nacional, Escola Superior Agrária de Castela Branco) forelagt Fællesskabet et projekt vedrørende vild fyr.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den stiller sig til dette projekt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(1. juni 1990)

Kommissionen kan henvise det ærede medlem til ECLAIR (1), forslag nr. 0171 med følgende titel:

»Evaluering, modellering og forbedring af træproduktionen fra fyr i Sydvesteuropa (Pinus pinaster, Pinus

radiata): konsekvenser for slutprodukternes kvalitet«.

Dette forslag er mere relevant for delprogrammet FOREST (under programmet for råstoffer og genanvendelse (2)), end for ECLAIR.

Det er derfor overført til FOREST og er nu ved at blive evalueret under dette program. Kommissionen vil hurtigst muligt underrette det ærede medlem om resultatet af evalueringen.

(1) EFT nr. L 60 af 3. 3. 1989.

(2) EFT nr. L 359 af 8. 12. 1989.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 818/90
af Eusebio Cano Pinto og Ana Miranda de Lage (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(4. april 1990)
(90/C 272/56)

Om: Begivenhederne i Østeuropa og konsekvenserne for Fællesskabet

Den 7. marts 1990 havde Jacques Delors, formand for Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, et møde med NATO's generalsekretær, Manfred Wörner, og sekretæren for Den Vesteuropæiske Unions Forsamling, Van Eekelen. Under mødet drøftedes begivenhederne i Østeuropa og især i Tyskland og konsekvenserne deraf både for Fællesskabet og den europæiske sikkerhedsstruktur.

Kan Kommissionen give oplysninger om resultaterne af disse drøftelser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(31. maj 1990)

Det er korrekt, at formanden for De Europæiske Fællesskaber den 7. marts havde et møde med NATO's generalsekretær Manfred Wörner og generalsekretæren for Den Vesteuropæiske Union Van Eekelen. Formålet med disse møder var at udveksle synspunkter angående de ændringer, der finder sted i Central- og Østeuropa.

Sådanne møder afholdes regelmæssigt for at holde formanden informeret, og der kan ikke afgives kommentarer om dem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 875/90

af Peter Crampton (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(90/C 272/57)

Om: Totalt forbud mod anvendelse af asbest i enhver form i EF

Forbundsrepublikken Tyskland og USA har erklæret, at de agter at indføre totalt forbud mod anvendelse af asbest i enhver form inden midten af 1990'erne.

Vil Kommissionen overveje at tilslutte sig et totalt forbud mod indførsel, fremstilling og brug af asbest i enhver form og dermed gennemføre samme målsætning for alle EF-medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(3. juli 1990)

Kommissionen har i en længere årrække gennemført en lovgivningsvirksomhed på asbestområdet. Således er der f.eks. vedtaget en række forskellige direktiver af Rådet, nemlig:

- direktiv 83/477/EØF om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (*)
- direktiv 83/478/EØF om begrænsning af markedsføringen og anvendelsen af visse farlige stoffer og præparater (herunder asbest) (*)
- direktiv 85/610/EØF om begrænsning af markedsføringen og anvendelsen af visse farlige stoffer og præparater (asbest) (*)
- direktiv 87/217/EØF af 19. marts 1987 om forebyggelse og reduktion af miljøforurening med asbest (*).

Kommissionen vil i nær fremtid forelægge Rådet et forslag til direktiv om ændring af Rådets direktiv 83/477/EØF om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest.

Endvidere forbereder Kommissionen et nyt direktivforslag om at begrænse eller forbyde markedsføring og anvendelse af en hel række produkter med asbestindhold.

Alle disse initiativer viser Kommissionens bestræbelser for at beskytte mennesket og dets miljø mod de risici, der er forbundet med asbest.

Et totalt forbud mod asbest i lighed med de hensigter, der er blevet tilkendegivet i Forbundsrepublikken Tyskland og i USA, forekommer ikke at være hensigtsmæssigt, da et sådant ville medføre massiv anvendelse af mange forskellige slags erstatningsfibre, hvis langsigtede virkninger man ikke kender. For øjeblikket følger Kommissionen fremgangsmåden med en kontrolleret anvendelse af

asbest og tager punktvis initiativer på områder, hvor begrænsning af eller forbud mod anvendelsen af asbest måtte vise sig nødvendig.

Alligevel lader Kommissionen den mulighed stå åben at udvide forbuddet mod anvendelsen af asbest, efterhånden som man får bedre kendskab til erstatningsprodukternes giftighedsgrad/sikkerhed.

(*) EFT nr. L 263 af 24. 9. 1983, s. 25.

(*) EFT nr. L 263 af 24. 9. 1983, s. 33.

(*) EFT nr. L 375 af 31. 12. 1985, s. 1.

(*) EFT nr. L 85 af 28. 3. 1987, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 889/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(90/C 272/58)

Om: Farlig »tatoering« til børn

»I USA er en slags »tatoering« til børn (Blue Star) i omløb, og der er fare for, at den breder sig overalt i Europa.

Der er tale om et stykke hvidt papir med små stjerner på størrelse med et viskelæder.

Hver enkelt stjerne er imprægneret med LSD (lysergsyrederivat og et meget kraftigt hallucinogen), kan tages af papiret og kommes i munden. Stoffet kan også optages gennem hudens porer, når man vil lave »tatoeringerne«. Disse forestiller Mickey Mouse, Superman eller sommerfugle og har form af mærker.

Mærkerne med LSD er farvestrålende og ligger i en rød papemballage med et billede af Mickey Mouse, og det hele er i en lukbar gennemsigtig pose. Emballagen indeholder fem ark med i alt 100 mærker. Det er den nye måde at sælge narkotika på.

Et barn, der får fat på disse mærker, vil kunne komme ud på et »dødstrip«. Det frygtes også, at større børn giver de yngre en gratis »tatoering« for at more sig over deres reaktion på syren.

Det er meget vigtigt, at alle forældre advares mod, at deres barn skal komme i nærheden af disse mærker.

Videregiv disse oplysninger til alle, De kender, der har børn.«

Dette er ordlyden af en advarsel udsendt af en sammenlutning i Liège, rue des Crousiers 24 (SMAP-personale).

Hvorledes reagerer Kommissionen på denne advarsel i

betragtning af medlemsstaternes ansvar, nødvendigheden af deres indbyrdes koordinering samt den rolle, som også Kommissionen skal spille?

Hvad er der — hvad enten der er tale om en fejl eller en uhyggelig spøg — hidtil gjort for at informere offentligheden korrekt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(30. maj 1990)

Kommissionen har ingen oplysninger om, hvorvidt klistermærker med narkotika såsom LSD kan fås i Europa.

Hvad narkotika angår, deltager Kommissionen aktivt i det arbejde, der udføres af Det Europæiske Udvalg for Narkotikabekæmpelse (CELAD), der blev oprettet i december 1989 med henblik på at koordinere Fællesskabets og medlemsstaternes bestræbelser på at bekæmpe narkotika. Dette udvalg undersøger alle aspekter af narkotika-problemet, herunder spørgsmålet om efterspørgsel; Kommissionen er ved at udarbejde et EF-handlingsprogram, hvor der vil blive taget højde for tidligere beslutninger og resolutioner fra henholdsvis Europa-Parlamentet og sundhedsministrene. Dette program omfatter bl.a. oplysning og uddannelse af den brede offentlighed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 917/90

af George Patterson (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(90/C 272/59)

Om: Lægemedelmarkedet

Hvad har Kommissionen foretaget sig med hensyn til de i artikel 9 i direktiv 89/105/EØF⁽¹⁾ omhandlede forslag om at fjerne skævhederne i markedsforholdene i den europæiske sektor for navnebeskyttede lægemidler?

Hvilken form vil disse forslag tage?

⁽¹⁾ EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989, s. 8.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(28. maj 1990)

Kommissionen har endnu ikke taget yderligere skridt i forbindelse med direktiv 89/105/EØF.

I henhold til artikel 9 i dette direktiv skal Kommissionen forelægge Rådet et forslag til passende foranstaltninger til fjernelse af eventuelle resterende hindringer for eller fordrejninger af den frie samhandel med navnebeskyttede lægemidler.

Inden for rammerne af det rådgivende udvalg, der er nedsat i henhold til direktivets artikel 10, vil Kommissionen nøje undersøge den nuværende situation i Fællesskabet med hensyn til prisfastsættelse og refusion for lægemidler. I lyset af erfaringerne og i samråd med medlemsstaterne agter Kommissionen at udarbejde et forslag og forelægge dette for Rådet senest den 31. december 1990, som fastsat i direktivet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 918/90

af George Patterson (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(90/C 272/60)

Om: Moms på uddannelsesvirksomhed

Handler de nationale regeringer — i henhold til sjette momsdirektiv⁽¹⁾ og andre EF-retsakter — i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, når de opkræver moms i tilfælde, hvor en virksomhed stiller udstyr eller økonomiske midler til rådighed til uddannelsesmæssige formål, f.eks. til en lærestol ved et universitet, hvor den pågældende lærestol bærer den finansierende virksomheds navn? Hvilken status har en sådan uddannelsesmæssig støtte helt præcist: gælder der fuld momssats eller nulsats, eller er støtten fritaget for moms?

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne af
Christiane Scrivener**

(3. juli 1990)

I henhold til artikel 5, stk. 6, i sjette momsdirektiv sidestilles med levering mod vederlag (altså en afgiftspligtig ydelse) det forhold, at en afgiftspligtig person fra sin egen virksomhed udtager et gode, som han overdrager vederlagsfrit, såfremt dette gode har givet ret til fuldt eller delvis fradrag af merværdiafgiften. Kun gaver af ringe værdi og varerprøver er afgiftsfritaget.

Afgiftssatsernes størrelse fastsættes af medlemsstaterne. Kun når der foreligger ganske særlige omstændigheder, kan medlemsstaterne gøre brug af en i det sjette momsdirektiv fastsat overgangsbestemmelse, hvorefter der er hjemmel til at anvende en nulsats.

Derimod falder levering af pengemidler, der er en finansieringstransaktion, uden for momsdirektivets anvendelsesområde, fordi en sådan levering ikke kan betragtes som modydelse for en skattepligtig transaktion.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 948/90
af Cristiana Muscardini (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. april 1990)
(90/C 272/61)

Om: Mangel på paramedicinsk personale i de italienske hospitalsstrukturer

Mangelen på sygeplejersker, laboratorietechnikere, genoptrænings- og operationspersonale og paramedicinsk personale generelt i Italien skaber uligevægt mellem det personale, der er nødvendigt til de forskellige læge- og paramedicinske funktioner, som er grundlaget for sundheds- og hospitalsvæsenets arbejde.

Kan Kommissionen oplyse, om der på europæisk plan findes — eller er ved at blive udarbejdet — et projekt, som gennem en højt kvalificeret uddannelse sigter på at opskrive det paramedicinske personales arbejde og dermed give det en professionel status?

Kan Kommissionen desuden redegøre for det nuværende forhold mellem det antal personer, der er indlagt eller under behandling, og det paramedicinske personale inden for sundhedsvæsenet i hver medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(30. maj 1990)

Sundhedsministrene, forsamlet i Rådet den 13. november 1989, drøftede konklusionerne fra det seminar, som Rådets formandskab havde afholdt den 11. oktober 1989 om den kraftige vækst i antallet af læger samt manglen på sygeplejersker i Fællesskabet. Ved denne lejlighed anmodede Rådet om, at undersøgelserne fortsættes inden for rammerne af Udvalget af Højtstående Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet.

Kommissionen råder ikke over de statistiske oplysninger, det ærede medlem anmoder om.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 972/90
af Antoni Gutiérrez Diaz (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. april 1990)
(90/C 272/62)

Om: Beskyttelse af Managuasøen (Nicaragua)

Nicaraguas regering har med italiensk teknologi bygget et geotermisk værk ved foden af Momotombovulkanen; dette værk producerer allerede 30 % af landets energi.

Finansielle vanskeligheder bevirker, at spildevandet, der er meget svovlholdigt, løber ud i Managuasøen med ødelæggende virkninger for flora og fauna til følge.

Vil Kommissionen gå i spidsen for et program for genudvinding af affaldsprodukterne for således at undgå forurening af vandet i Managuasøen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(4. juli 1990)

Kommissionen har ikke modtaget nogen finansieringsansøgning vedrørende den af det ærede medlem omtalte sag. En sådan ansøgning ville i øvrigt blive behandlet på grundlag af de fremlagte sagsakter og under hensyntagen til de disponible budgetmidler.

Kommissionen skal minde det ærede medlem om, at budgetpost 946, under hvilken der i 1990 er afsat 8 mio. ECU til AVS-staterne, Middelhavslandene og ALA-landene under ét, som følge af de midler, der er til rådighed, generelt ikke giver mulighed for at deltage i finansieringen af større investeringsprojekter, men kun i forundersøgelser, pilot- og demonstrationsprojekter eller faglige bistandsprojekter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 985/90
af Anna Hermans (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. april 1990)
(90/C 272/63)

Om: Ukrudtsmidlet Atrazin

Atrazin anvendes, i hvert fald i Belgien, i stort omfang til at bekæmpe ukrudt i majsmarker, men også som generelt ukrudtsmiddel på parkeringspladser, i industriområder og mange andre steder.

Et af dette produkts egenskaber er dets næsten fuldstændigt manglende nedbrydelighed. Gennem afskylning kan det ende i overfladevand og kan endog langsomt trænge ned i de dybere vandlag. Disse forhold udgør på længere sigt en alvorlig risiko for folkesundheden.

Kan Kommissionen oplyse:

1. I hvilke medlemsstater Atrazin anvendes?
2. I hvilke medlemsstater Atrazin allerede er konstateret i overflade- og/eller grundvand?
3. Om den anvendte grænseværdi på 0,1 mikrogram pr. liter ikke ligger for højt?

4. Hvilke foranstaltninger medlemsstaterne må træffe for at imødegå risikoen for nedsvinng, hvis grænseværdien ligger uacceptabelt højt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(3. juli 1990)

Atrazin bruges over hele EF. Det har imidlertid været en hindring for Kommissionens bestræbelser på at finde ud af i hvilken udstrækning vandressourcerne er forurenet med dette og andre stoffer, at Rådets direktiv 80/778/EØF⁽¹⁾ om drikkevand ikke kræver, at medlemsstaterne underretter Kommissionen om kvaliteten af deres vandressourcer.

Skønt Kommissionen har bedt medlemsstaterne underrette den om drikkevandets kvalitet, herunder specielt om problemer med at få grænseværdier for pesticider overholdt, har kun få medlemsstater givet detaljerede svar. Det fremgår dog af de svar, der er kommet, at visse drikkevandsressourcer i Norditalien, Luxembourg, Frankrig og Det Forenede Kongerige skal være forurenet med atrazin. I Irland analyseres der kun i begrænset omfang for pesticider, fordi de fleste vandressourcer formodes at være fri for pesticider. Belgien skal være begyndt på at holde øje med pesticider i 1989, men har ikke siden indsendt resultater af sådanne analyser til Kommissionen.

Analyseresultater, som Grækenland har indsendt, viser, at analyse for pesticider ikke er særlig udbredt der.

Ud over disse oplysninger har Kommissionen set rapporter fra medierne, som har anført, at der er atrazin i vandressourcer i Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland.

Kommissionen har ingen oplysninger om, i hvilket omfang der holdes øje med pesticider i vandressourcerne i Danmark, Spanien og Portugal, så lidt som den har oplysninger om analyseresultater herom i disse lande.

Kommissionen mener, at den maksimalt tilladelige grænse på 1 µ/l for noget pesticid i vand, som anvendes i drikkevandsforsyningen, giver tilstrækkelig sikkerhed for så vidt angår atrazin. Ingen andre organer har faktisk sat så lav en grænse for dette pesticid. Den mener endvidere, at medlemsstaterne bør sørge for, at atrazin og andre resistente pesticider, der er sundhedsskadelige for mennesker, benyttes på en sådan måde, at drikkevandsressourcerne ikke berøres. Om nødvendigt bør der anvendes alternative stoffer, og de anvendte mængder bør nedsættes.

(¹) EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 988/90

af Anna Hermans (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(90/C 272/64)

Om: Kommissionens åbningsskrivelse vedrørende det flamske »Kabeldecreet«

Kommissionen har i begyndelsen af 1989 i en såkaldt »åbningsskrivelse« gjort medlemsstaten Belgien opmærksom på, at det flamske »Kabeldecreet« og de tilhørende gennemførelsesbestemmelser er i strid med Rom-Traktaten.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes de flamske myndigheder har svaret herpå?

På hvilke punkter har de flamske myndigheder i bekræftende fald erklæret sig rede til at tilpasse lovgivningen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(28. juni 1990)

Kommissionen har endnu ikke modtaget noget svar fra de belgiske myndigheder på åbningsskrivelsen af 8. marts, hvori den gjorde opmærksom på, at det flamske dekret af 28. januar 1987 om transmission af radio- og tv-programmer via radio- og tv-distributionsnet og om godkendelse af private tv-selskaber på visse punkter strider mod EØF-Traktaten.

Under alle omstændigheder er det Kommissionens opfattelse, at den ikke bør offentliggøre indholdet af skrivelser og dokumenter, der vedrører den administrative fase af en procedure, der er indledt i medfør af EØF-Traktatens artikel 169, fordi denne netop har til formål at finde en løsning med den pågældende medlemsstat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1038/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. maj 1990)

(90/C 272/65)

Om: Et andetkammer i EF

Har Rådet på noget tidspunkt behandlet det forslag, som en række europæiske politikere har fremsat, om i en nær fremtid at oprette et andetkammer bestående af repræsentanter for de nationale parlamenter?

Svar

(19. september 1990)

Under overskriften »Demokratisk legitimitet« opfordrede Det Europæiske Råd på samlingen i Dublin den 25. og

26. juni 1990 udenrigsministrene til at »sikre, at princippet om demokratisk ansvar, som alle Fællesskabets medlemsstater tilslutter sig, overholdes fuldt ud på fællesskabsplan«.

Det bør bemærkes, at yderligere 10 000 ECU fra den pan-europæiske projektfond vil kunne få direkte betydning for Skotland. Andre pan-europæiske projekter kan også komme i betragtning i større eller mindre omfang.

(¹) EFT nr. C 10 af 21. 12. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1079/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. maj 1990)

(90/C 272/66)

Om: Det Europæiske Turistår — finansiering af projekter i Skotland

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor en procentdel af den samlede kvota på 250 000 ECU til Det Forenede Kongerige til projekter inden for rammerne af Det Europæiske Turistår den har bevilget og siden hen vil stille til rådighed for Skotland? Kan Kommissionen også give oplysning om hvert projekts navn samt bevillingernes størrelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(26. juni 1990)

På mødet i styringsudvalget for Det Europæiske Turistår i juli 1989 blev det enstemmigt vedtaget at dele budgettet på 2 mio. ECU blandt alle tolv EF-lande. Der blev således stillet i alt 250 000 ECU til rådighed for projekter i Det Forenede Kongerige. Som vedtaget af styringsudvalget var det op til hver enkelt nationalt udvalg at fremsætte forslag til nationale projekter, der kunne samfinansieres. Kommissionen undersøgte derefter hvert enkelt forslag under hensyntagen til den regionale fordeling af projekterne samt kriterierne i Rådets afgørelse af december 1988 (¹). Med hensyn til projekterne i Det Forenede Kongerige fandt Kommissionen ingen anledning til at ændre de projekter, der var foreslået af det nationale udvalg, og der er bevilget 18 223 ECU til projekter fra Skotland, hvilket svarer til 7% af den samlede kvote til Det Forenede Kongerige.

Det drejer sig om følgende projekter:

Nationale projekter

EF	Projekt/arrangør	Beløb (ECU)
0144	KM 150 International Cycling Festival	5 723
0210	International Festival og Music and Dance, Inverness, Skotland	7 500
0214	Paisley International Organ Festival	5 000

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1089/90

af Lissy Gröner (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. maj 1990)

(90/C 272/67)

Om: Kvinders retsstatus i blandede ægteskaber med ægtefæller af forskellig nationalitet

Hvor mener Kommissionen der bør sættes ind i EF med henblik på kvindens retsstatus, når hun er gift med:

- en udlænding fra medlemsstaterne
- en udlænding fra tredjelande?

Der tænkes navnlig på spørgsmål som bigami, opholdsret og forældremyndighed.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(28. juni 1990)

Kommissionen har ikke planer om at tage initiativer på et område, der vedrører udenlandsk gifte kvinders retsstatus.

I det omfang de er omfattet af fællesskabsrettens regler om fri bevægelighed for personer, sondres der ikke — ved anvendelsen af denne ret — mellem mænd og kvinder.

Spørgsmålet om bigami og forældremyndighed henhører derimod under national lovgivning, der for øjeblikket falder uden for fællesskabernes kompetence. Hvad angår problemet i forbindelse med såkaldt »legal kidnapping« skal man henvise det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 952/90 af Ernest Glinne (¹).

(¹) EFT nr. C 233 af 17. 9. 1990, s. 44.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1120/90

af Anna Hermans (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/68)

Om: Artikel 40 i den fjerde Lomé-aftale

I henhold til artikel 40 i den fjerde Lomé-aftale er det blevet muligt for AVS-landene på anmodning at få tekni-

ske oplysninger om og hjælp i forbindelse med anvendelsen og fjernelsen af bekæmpelsesmidler og kemiske produkter.

1. Hvilke regler vil være gældende i denne sammenhæng?
2. Er der tidligere allerede ydet hjælp på dette område?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(6. juli 1990)

1. Præcise regler for anvendelsen af artikel 40 er under udarbejdelse. En del af grundlaget for disse regler på informationsområdet er streng anvendelse af artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1734/88⁽¹⁾. Hvad angår anvendelsen og fjernelsen af de pågældende produkter vil der afhængigt af de forskellige tilfælde og på anmodning af de pågældende lande kunne tages egnede midler i anvendelse, f.eks. oplysnings-, bevidstgørelses- og/eller demonstrationskampagner.

2. De mange udviklingsprojekter i landområder, som finansieres af EUF, og i hvilket der benyttes denne type produkter, har som led i konsulentvirksomheden (udsendte faglige bistandskonsulenter) modtaget den nødvendige rådgivning med henblik på passende anvendelse, som har kunnet bidrage til at reducere den med produkterne forbundne risikofaktor.

(¹) EFT nr. L 155 af 22. 6. 1988, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1122/90

af Ben Fayot (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/69)

Om: Etablering af en fransk genindvindingsvirksomhed i grænseområdet mellem Frankrig, Belgien og Luxembourg

Planerne om etablering af virksomheden Société Lorraine de Récupération (der behandler og modtager industriaffald) i nærheden af Longlaville, næsten hen over den fransk-luxembourgiske grænse og nær ved dette europæiske udviklingsområde (Pôle européen de Développement), har medført stor uro i den franske og luxembourgiske befolkning på grund af de alvorlige gener, som dette projekt uundgåeligt vil påføre såvel miljøet som indbyggernes sundhed.

Finder Kommissionen ikke, at det er på tide at indføre samlede regler for bestemmelser — og for anvendelsen af

disse bestemmelser — vedrørende etablering af forurenende virksomheder i grænseregioner?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(29. juni 1990)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, har de franske myndigheder givet tilladelse til drift af det pågældende anlæg. Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om godkendelse af denne type anlæg. Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters virkninger på miljøet⁽²⁾ omfatter ligeledes denne type anlæg og indeholder bl.a. bestemmelser om høring af offentligheden, der for dette anlæg fandt sted i januar og februar 1990.

I mangel af specifikke bestemmelser kan anlæg til bortskaffelse af giftigt og farligt affald ligeledes omfattes af direktiv 82/501/EØF om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter⁽³⁾ i det omfang, hvor mængderne af farlige stoffer, der oplagres, håndteres eller potentielt produceres på stedet, overstiger de fastsatte grænser. I henhold til dette direktiv skal medlemsstaterne bede virksomhedsejeren om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forebygge alvorlige ulykker, som måtte få følger ud over virksomhedens område, og endog forårsage grænseoverskridende skader.

Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde direktivforslag om dels deponering af affald, dels forbrænding af industriaffald. Formålet med disse forslag er at sikre større og bedre miljøbeskyttelse, navnlig ved at foreslå anvendelse af de bedste disponible teknikker. Der er i forbindelse med disse forslag imidlertid ikke fastsat nogen særforanstaltning for så vidt angår kystområder.

Kommissionen sendte i september 1989 Europa-Parlamentet⁽⁴⁾ et dokument om en EF-strategi for affaldsforvaltning. Der tales i dette dokument for, at affald transporteres så lidt som muligt, dvs. at der søges en mere homogen fordeling af affaldsbortskaffelses anlæg på Fællesskabets område, og at der sker større samarbejde regionerne imellem med hensyn til affaldsforvaltning. For at fremme en praktisk gennemførelse af dette princip finansierer Kommissionen en undersøgelse for at gennemføre en tværregional plan for bortskaffelse af industrielt affald mellem provinsen Luxembourg i Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg, Saarland og Lorraine. Denne undersøgelse er ved at blive foretaget i samarbejde med de lokale myndigheder, som fastsat i ovennævnte direktiv 75/442/EØF.

(¹) EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39.

(²) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

(³) EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982.

(⁴) SEC(89) 934 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1133/90

af Winifred Ewing (ARC)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs
medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske
Samarbejde

(14. maj 1990)

(90/C 272/70)

Om: CSCE-konferencen om den menneskelige dimen-
sion

Hvilke forberedelser træffer udenrigsministrene forud
for CSCE-konferencen om den menneskelige dimension i
København i juni 1990 med henblik på at kaste lys over de
uretfærdigheder, der stadig begås mod jødiske systemkritikere i Sovjetunionen?

Vil udenrigsministrene benytte lejligheden til at kræve, at
følgende systemkritikere får tilladelse til at forlade
Sovjetunionen:

- Lazar Rylov Kagan, adresse:
USSR/RFSFR, Gorkovskaya Oblast, Stantsiya Bur-
lepolom, P/Ya. U3-62-4M
- Lev (født 1939) og Shellya (født 1941) Alexandrov-
sky:
første gang nægtet udrejse i 1979
- Boris Chernobilsky og Vladimir Raiz:
første gang nægtet udrejse i maj 1973, afslaget stad-
fæstet den 23. februar 1990; Raiz er fra Vilnius.

Svar

(20. september 1990)

I slutdokumentet fra CSCE-konferencen om den menne-
skelige dimension i juni i København bekræfter de delta-
gende stater på ny, at de vil respektere enhvers ret til at
forlade et land, også sit eget, og til at vende tilbage til sit
land i overensstemmelse med en stats internationale for-
pligtelser og forpligtelser inden for rammerne af CSCE.
Begrænsninger i denne ret kan kun finde sted som en
sjælden undtagelse og betragtes kun som nødvendige,
hvis de opfylder et særligt offentligt behov, sigter mod et
lovligt mål og står i et rimeligt forhold til dette mål, og de
vil ikke blive misbrugt eller anvendt på vilkårlig vis.

Som det ærede parlamentsmedlem er klar over, plejer De
Tolv at udnytte passende lejligheder til at meddele de
sovjetiske myndigheder De Tolv's holdning til spørgsmål
vedrørende menneskerettigheder, deriblandt specifikke
tilfælde, når det er nødvendigt.

De sovjetiske myndigheder er helt klar over De Tolv's
betænkeligheder med hensyn til spørgsmålet om jødisk
udvandring.

Det ærede parlamentsmedlem er sikkert også klar over, at
hr. Alexandrovsky, hr. Chernobilsky og hr. Raiz allerede
har forladt Sovjetunionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1152/90

af Eugenio Melandri og Alexander Langer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/71)

Om: Salg af børn i Sierra Leone

Under henvisning til de seneste afsløringer i det autorita-
tive engelske dagblad The Independent vedrørende det
forhold, at hundredvis af børn i Sierra Leone bogstaveligt
talt sælges eller »lejes« til rige engelske og libanesiske
familier med henblik på at udføre underbetalt arbejde,
således at der opstår et handelsforhold, der minder om
det slaveri, som afskaffedes i Sierra Leone i 1807, bedes
Kommissionen oplyse, hvilke skridt den agter at tage over
for Sierra Leone med henblik på at kræve overholdelse af
bestemmelserne om menneskerettighederne i den fjerde
Lomé-konvention, navnlig artikel 5?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(5. juli 1990)

Kommissionens delegation i Freetown, Sierra Leone, har
med repræsentanter for regeringen drøftet de forlyden-
der, der fremkom i den britiske avis The Independents
udgaver fra den 16. og 17. april, om brug af børn fra
Sierra Leone til arbejde i udlandet, især i Libanon, under
meget dårlige forhold, som i artikelen ligestilles med sla-
veri.

De vigtigste detaljer fra disse drøftelser er:

- a) Sierra Leones regering tager de pågældende forlyden-
der meget alvorligt og kabinettet har nedsat et ad
hoc-udvalg, der skal undersøge spørgsmålet meget
indgående. Udvalgets formand er udenrigsminister
A. K. Koroma, og som medlemmer sidder også social-
ministeren og politiets generalinspektør. Udvalget har
endnu ikke udsendt nogen redegørelse, men det blev
aftalt, at delegationen ville blive underrettet om såvel
resultaterne af dets undersøgelser som dets henstillin-
ger, når disse foreligger.
- b) Blandt de mulige foranstaltninger, der overvejes, er
indførelse af en formel procedure med det formål at
undersøge alle tjenestekontrakter vedrørende beskæf-
tigelse i udlandet af sierraleonere under 18 år og sikre,
at betingelserne i sådanne kontrakter opfylder visse
minimumstandarder, der først skal fastsættes. Et så-
dant arrangement vil blive understøttet af en strengere
kontrol med udstedelse af pas til børn under 18 år.
- c) Lederne af den libanesiske befolkningsgruppe i Sierra
Leone forventes at bistå udvalget i dets arbejde. Det
skal bemærkes, at der findes et anseeligt antal etniske

libanesere, der bor i Sierra Leone, og som har fået sierraleonsk statsborgerskab. Libaneserne er naturligvis interesserede i at sikre, at de ikke bliver kaldt »slavehandlere«, og at bestående spændinger mellem afrikanere og libanesere ikke opflammes unødvendigt. Man skal ikke overse dette spørgsmåls politiske dimension.

Skønt regeringens talsmænd var helt opmærksomme på, at et antal unge sierraleonere rejser til udlandet for at arbejde som private tjenere, syntes de alligevel, at artikelen overdrev omfanget af det misbrug, sådanne unge mennesker led under, ved at anvende udtrykket »slaverikontrakter« og ved at lade forstå, at alle dem, der rejste, led samme triste skæbne som de to særlige tilfælde, avisens reportage berettede om i alle detaljer. Men de var enige i, at det skulle være muligt at finde måder, hvorpå man kunne fjerne eller i det mindste stærkt nedsætte risikoen for, at sådanne tilfælde gentager sig.

Gennem delegationen i Sierra Leone vil Kommissionen holde udviklingen under stærkt opsyn. I mellemtiden er Sierra Leones nationale anvisningsberettigede blevet gjort opmærksom på bestemmelserne i artikel 5 i Lomé-konvention IV, i særdeleshed muligheden for, at der kan ydes bistand i henhold til det indikative program for at hjælpe regeringen med at forebygge tilsvarende misbrug af menneskerettighederne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1156/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(14. maj 1990)

(90/C 272/72)

Om: Det fransk-tyske diplomatiske samarbejde

Under det fransk-tyske topmøde i februar 1986 blev det besluttet på diplomatplan at indlede en udveksling mellem embedsmænd fra begge nationer. Som resultat af denne aftale har den franske diplomat Michel Connan i ca. et år været tilknyttet det vesttyske udenrigsministerium, mens en tysk kollega opholdt sig ved det tilsvarende franske ministerium. Som sammenfatning af sine erfaringer har Michel Connan sagt: »Det er god tone at sige, at der ikke sker fremskridt med hensyn til den europæiske enhed, at man ikke på kort sigt kan overvinde særinteresserne.« Og han har tilføjet: »Men de tysk-franske forbindelser og erfaringer som mine er et eksempel på, at der er gjort meget.« (Le Monde, 21. januar 1990).

Kort tid senere indledte Frankrig og Tyskland nye planer med hensyn til et nyt fælles diplomatisk forsøg. Den fran-

ske udenrigsminister, Roland Dumas, gjorde rede for det på følgende vis: »Det fransk-tyske samarbejde bliver fortsat styrket. Jeg har faktisk foreslået hr. Genscher som et forsøg at oprette en fælles ambassade. Hvis dette forsøg lykkes, vil vi gentage det, måske i samarbejde med de andre EF-medlemsstater.« Og han tilføjede: »Vi har valgt Mongoliet, fordi hverken Forbundsrepublikken Tyskland eller vi har nogen ambassade der.« Ministeren præciserede desuden, hvordan denne fransk-tyske ambassade sandsynligvis ville komme til at fungere internt. (Le Figaro, 24. oktober 1988).

Begge forsøg kan have stor betydning for den fælles udenrigspolitik, som et samlet EF bør tilstræbe. Kan udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde oplyse om disse forskellige forhold?

Svar

(20. september 1990)

Dette spørgsmål, der vedrører forbindelserne mellem to medlemsstater, behandles ikke inden for rammerne af Det Politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1170/90

af Maxime Verhagen (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/73)

Om: Krigssituationen i Etiopien

1. Har Kommissionen kendskab til beretningerne om de stadig heftigere kampe mellem den etiopiske regering og Eritrea-oprørerne?

2. Er Kommissionen klar over, at havnebyen Massawa ikke længere kan benyttes som importhavn for de nødvendige leverancer af fødevarer, og har den kendskab til beretninger om, at mange tons fødevarer (leveret som fødevarerhjælp for at afhjælpe hungersnøden) er blevet ødelagt ved bombardementer af havnebyen?

3. Kan Kommissionen oplyse, hvor mange tons fødevarer der er gået tabt som følge af ovennævnte bombardementer, og hvilke konsekvenser dette vil få for fødevarsituationen i Etiopien?

4. Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at udvirke, at de fødevarer, der er og vil blive leveret af Fællesskabet og dets medlemsstater, når frem til bestemmelsesstedet?

5. Ser Kommissionen muligheder for, ud over FN-planen, at inddrage ikke-statslige organisationer for at nå befolkningen i Etiopien og i bekræftende fald hvilke?

6. Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om det møde med ikke-statslige organisationer, der har fundet sted i forbindelse med hjælpen til Etiopien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(26. juli 1990)

1. og 2. Kommissionen følger naturligvis nøje alle begivenhederne i Etiopien, især hele den udvikling, der kunne føre til udnyttelsen i humanitært øjemed af havnen i Massawa, hvilket den etiopiske regering i princippet har accepteret.

3. Der foreligger ikke nogen præcise oplysninger om, hvilke mængder fødevarer der er gået tabt på grund af krigsbegivenhederne i havnen i Massawa.

I henhold til forskellige disponible oplysninger skulle der dog i februar 1990 være ankommet ca. 45 000 tons fødevarer til Massawa, hvoraf en stor del er blevet reddet; det ser ud til, at disse mængder er blevet distribueret til befolkningen i Eritrea.

4. Kommissionen har deltaget i de forskellige kontakter og erklæringer inden for det politiske samarbejde med henblik på at sikre adgang til alle de nødstedte befolkninger. Kommissionen har, som den plejer, befordret sin humanitære hjælp ad alle de kanaler og veje, der er disponible og mulige i øjeblikket, bl.a. inden for rammerne af »sydkorridorprojektet«, som er iværksat af et konsortium af ikke-statslige organisationer, »Joint Relief Partnership« (JPR).

5. Kommissionen har længe ydet en stor del af sin humanitære hjælp i Etiopien gennem en lang række ikke-statslige organisationer for at kunne nå ud til alle de nødstedte befolkninger. Kommissionen vil fortsætte hermed for at opfylde de forskellige behov på stedet.

6. Kommissionen har ikke kendskab til noget generelt eller særligt møde med ikke-statslige organisationer i forbindelse med hjælpeaktionerne i Etiopien. Det er muligt, at det ærede medlem henviser til den sidste generalforsamling med de europæiske ikke-statslige udviklingsorganisationer, som vedtog en henstilling om Eritrea og Tigre. I denne resolution anmodes:

- Kommissionen om fortsat at støtte de ikke-statslige organisationer i deres hjælpearbejde og øge denne støtte i Eritrea samt at lette forsendelse af nødhjælp til de lokale befolkninger
- den etiopiske regering og frihedsbevægelserne i Tigre og Eritrea om at finde en fredelig løsning på konflikterne og erklære fri adgang med fuld garanti for nødhjælp til de konfliktramte områder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1193/90

af Cristiana Muscardini (NI)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 272/74)

Om: Støtte til eritreanske og somaliske flygtninge

Kommissionen bedes oplyse, hvilke kontrolsystemer der er iværksat for at undgå, at medicin og fødevarerhjælp til den eritreanske og somaliske befolkning anvendes til andre formål, som f.eks. — som det ofte er tilfældet — som betaling af krigsmateriale til brug i Menghistu-regeringens folkedrab over for eritreanere og somaliere, der ønsker uafhængighed? Mener Kommissionen ikke, at EF bør udsende officielle repræsentanter med henblik på at overvåge og holde EF informeret om den faktiske anvendelse af den fremsendte hjælp?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(5. juli 1990)

Alle de foranstaltninger, det ærede medlem nævner, gennemføres hovedsagelig gennem internationale organer (Verdensfødevareprogrammet, UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees), Røde Kors) og forskellige ikke-statslige organisationer efter aftale med de nationale myndigheder. Disse institutioners erfaring og anseelse udgør a priori en garanti for, at midlerne anvendes rigtigt, og der udarbejdes i øvrigt regelmæssige gennemførelsesrapporter herom.

Den del af den humanitære bistand, der sendes gennem regeringens hjælpeorgan (Relief and Rehabilitation Commission), er omfattet af præcise specifikke aftaler, hvis gennemførelse følges på stedet af Kommissionens delegation i Etiopien og behandles i regelmæssige rapporter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1215/90

af Francois-Xavier de Donnea (LDR)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/75)

Om: Udvidelse af Det Europæiske Monetære System

På økonomi- og finansministrenes uformelle samling i Galway vedtoges en yderligere behandling af visse europæiske landes ansøgninger om at knytte deres valuta til EMS.

1. Har Rådet modtaget officielle ansøgninger fra europæiske lande, der ikke er medlem af EF, med henblik på en sådan tilknytning?
2. Hvilke konkrete dispositioner har Rådet truffet med henblik på at behandle disse ansøgninger? Er der allerede nu fastsat en tidsplan?
3. Agter Rådet at tage disse spørgsmål i betragtning i forbindelse med de igangsværende forhandlinger mellem EF og EFTA som led i skabelsen af et økonomisk integreret Europa?

Svar

(19. september 1990)

Finansministrene drøftede på deres uformelle samling i Galway tanken om at give visse tredjelande mulighed for at knytte deres valuta til EMS. De vedtog at fortsætte disse drøftelser. Der er ikke indgivet nogen officielle ansøgninger i så henseende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1235/90

af Eugenio Melandri (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/76)

Om: Handel med konventionelle våben, der er overflødig som følge af Wienaftalerne

Ifølge oplysninger fra amerikanske journalister påtænker stormagterne at sælge de konventionelle våben på verdensmarkedet, der er blevet overflødige som følge af Wien-aftalerne mellem USA og Sovjetunionen om konventionelle våben.

De Forenede Stater er således ved at indgå kontrakter for et beløb på over 30 mia. US \$, særlig med lande fra den tredje verden, og disse våben leveres ofte i stedet for økonomisk støtte, der er lovet men aldrig ydet, således som det er tilfældet med Filippinerne.

Der henvises til Europa-Parlamentets beslutning af 14. marts 1989 om våbeneksport.

1. Mener Kommissionen ikke, at disse forhold er i modstrid med den afspænding, der skulle følge af de internationale nedrustningsaftaler, idet man koncentrerer dødbringende og højtudviklede våben netop i de områder på jorden, hvor spændingerne og faren for konflikt er størst, hvorved man tilintetgør fremskridtene i retning mod fred og yderligere øger risikoen for konflikt?

2. Anser Kommissionen det for hensigtsmæssigt — også på baggrund af de sovjetiske regeringsrepræsentanters udtalelser om beredvillighed — at tage skridt over for De Forenede Staters og Sovjetunionens regeringer for at gøre opmærksom på den yderligere fare for freden, som denne dødbringende handel medfører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(26. juli 1990)

Spørgsmålet om våbenkontrol, som det ærede medlem har bragt i erindring, er ikke undergivet Fællesskabets beføjelser. Det henhører principielt under medlemsstaternes ansvarsområde.

Kommissionen har imidlertid bemærket sig Europa-Parlamentets beslutning af den 14. marts 1989 om europæisk våbeneksport.

Inden for Fællesskabets beføjelser på det handelspolitiske område og i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 223 og 224, som Kommissionen gav sin fortolkning af under de omhandlede forhandlinger i Europa-Parlamentet den 14. marts 1989, er Kommissionen indstillet på at fremsætte forslag om foranstaltninger, som udviklingen i handelen til og fra medlemsstaterne måtte kræve. I denne forbindelse er udstedelsen af forordningen af 20. februar 1989 om eksport af visse kemiske produkter udtryk for en af de mulige fremgangsmåder.

Vedtagelsen af denne form for foranstaltninger har imidlertid kun udsigt til at blive effektiv, således som det ses af den af Generalforsamlingen for De Forenede Nationer udstedte resolution 43/75 om international våbenhandel, såfremt de industrilande og nyligt industrialiserede lande, der er samhandelspartnere for Fællesskabets medlemsstater, samtidig træffer tilsvarende foranstaltninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1241/90

af Gérard Monnier-Besombes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/77)

Om: Diskriminerende foranstaltninger og sanktioner mod militærnægtere i Europa

Europa-Parlamentet vedtog den 7. februar 1983 en beslutning om retten til militærnægtelse (dok. 1-0546/82) og i oktober 1989 Schmidbauer-betænkningen om samme emne (dok. A3-0015/89).

Europa-Parlamentet modtager imidlertid fortsat talrige andragender, hvori der peges på den diskrimination og de

sanktioner, militærnægtere udsættes for, navnlig i Grækenland, men også i andre medlemsstater som Frankrig og Italien.

Hvilken holdning agter Kommissionen at indtage til dette spørgsmål? Har den især planer om at tage initiativer, der kan sikre militærnægteres status og beskytte dem mod de sanktioner, de udsættes for?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(5. juni 1990)

Kommissionen er klar over dette problems politiske karakter, ligesom den også er opmærksom på, hvorledes forskellene i de nationale lovgivninger kan opfattes af de forskellige medlemsstaters borgere.

Kommissionen har imidlertid, således som den ved flere tidligere lejligheder har påpeget, ingen beføjelser på dette område, hvorfor den heller ikke kan tage initiativ til sikring af samvittighedsnægteres retsstilling og til beskyttelse af dem mod de foranstaltninger, som de måtte blive udsat for.

For alle tilfælde skyld skal Kommissionen erindre det ærede medlem om den henstilling til medlemsstaterne om nægtelse af værnepligt af samvittighedsgrunde, som Europarådets ministerråd vedtog den 9. april 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1255/90

af Enrico Falqui, Gianfranco Amendola, Paul Lannoye, Gérard Monnier-Besombes, Virginio Bettini og Didier Anger (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/78)

Om: Det Europæiske Fællesskabs støtte til forskning i og/eller anvendelse af pesticider i medlemsstaterne

I betragtning af at Det Europæiske Fællesskab over fællesskabsbudgettet giver støtte til aktioner i tredjelande med henblik på at fremme anvendelsen af pesticider,

1. kan Kommissionen da oplyse, om denne art støtte også ydes til Fællesskabets medlemsstater;
2. kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse, hvilke medlemsstater det drejer sig om, samt størrelsen af den ydede støtte samt det nøjagtige formål med denne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(3. juli 1990)

Kommissionen bevilger ikke denne form for støtte til Fællesskabets medlemsstater.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1274/90

af Jesús Cabezón Alonso, Josep Pons Grau og Maria Izquierdo Rojo (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/79)

Om: Underudnyttelse af konto 9651 på 1988-budgettet

Hvad er grunden til, at ikke alle bevillingerne under konto 9651 (tredje finansprotokol med de sydlige og østlige middelhavslande) på 1988-budgettet er blevet anvendt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(4. juli 1990)

I 1988 afsattes der 15 mio. ECU i betalingsbevillinger til iværksættelse af den tredje serie finansprotokoller med landene i det sydlige Middelhavsområde (budgetpost 9851). Af dette beløb blev der udbetalt 10,8 mio. ECU, svarende til 72%. De første projekter, der finansieredes inden for rammerne af den tredje serie finansprotokoller, blev i praksis igangsat i andet halvår 1988. Denne startfase, der forløb lidt langsommere end forudset, er forklaringen på, at ikke alle bevillingerne blev udnyttet inden udgangen af 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1278/90

af François-Xavier de Donnea (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/80)

Om: Problemerne i forbindelse med investeringer i USA

I den rapport om De Forenede Staters handelshindringer og illoyale handelspraksis, som Kommissionen udsendte den 18. april, konstateres, at det amerikanske marked bliver stadig mere opsplittet og heterogent.

Hvilke konkrete skridt har Kommissionen taget med henblik på at indhente oplysninger om foranstaltninger ved-

taget på delstatsniveau, og hvordan agter den at videregive oplysninger til europæiske erhvervskredse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(17. juli 1990)

Kommissionen følger både fra Bruxelles og gennem Kommissionens delegation i Washington og i kontoret i San Francisco med voksende opmærksomhed spørgsmålet om opsplitningen af det amerikanske marked.

De forskellige kontakter mellem EØF og USA både på bilateralt niveau og som led i de igangværende multilaterale drøftelser (GATT, OECD) benyttes til at øge kendskabet til problemstillingerne.

Der bør snarest iværksættes flere undersøgelser for at indkredse og opstille en systematisk og præcis fortegnelse over de forskellige handelshindringer, der består i de enkelte amerikanske stater.

Der føres hyppige kontakter med de erhvervsorganisationer, som er repræsenteret på europæisk plan for at sikre en gensidig informationsstrøm.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1282/90

af Winifred Ewing (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 272/81)

Om: Japansk afgift på import af læder fra EF

Den gældende afgift på 60%, Japan for øjeblikket anvender på import af læder fra EF samt de meget små kvoter påvirker i alvorlig grad vor handel med Japan inden for denne sektor.

Vil Kommissionen give tilsagn om, at når disse handelsaftaler genforhandles i marts 1991, vil EF-forhandlerne ikke acceptere noget ringere end en nedskæring af Japans basisafgift til højst 10% og en afskaffelse af kvotesystemet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(4. juli 1990)

Den nuværende japanske toldkontingentordning for lædevarer fra Fællesskabet berører i høj grad vor samhandel med Japan på dette område. Kommissionen agter at fastholde et krav om en betydelig åbning af markedet, både i GATT-forhandlingerne under Uruguay-Runden og under bilaterale drøftelser med Japan, med henblik på at begunstige den europæiske industri. Det ærede medlem

kan være forvisset om, at Kommissionen vil tilstræbe en betydelig nedsættelse af de japanske toldsatser på læder og fodtøj samt en ophævelse af selve kontingentordningen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1302/90

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. maj 1990)

(90/C 272/82)

Om: Toldskilte ved EF's indre grænser

1. Er det korrekt, at medlemsstaterne i en afgørelse af november 1986 vedtog, at alle skilte med påskriften told skulle fjernes fra EF's indre grænser?

2. Er Kommissionen bekendt med, at skilte med påskriften told stadig findes ved de mest forskellige grænseovergange ved de indre grænser, f.eks. på motorvejen mellem Antwerpen og Venlo ved den belgisk-nederlandsk grænse?

3. Kan Kommissionen forelægge en oversigt over hvilke grænseovergange ved EF's indre grænser der stadig har sådanne skilte?

4. Kan den oplyse, hvornår man kan påregne disse skilte fjernet?

5. Deler Kommissionen den opfattelse, at hvervet med at føre tilsyn med gennemførelsen af ovennævnte afgørelse ville være en passende opgave for den stærkt tiltrængte administration under EF's toldunion, og hvorfor tøver Kommissionen med at give denne EF-toldunion i henhold til EØF-Traktatens artikel 9 sin egen EF-administration?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(18. juli 1990)

1. og 2. Ja.

3. og 4. Kommissionen fortsætter sine bestræbelser på ved en fuldstændig gennemførelse af resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer af 13. november 1986 om indførelse af en passende skiltning ved Fællesskabets ydre og indre grænser (*).

Den har for nyligt på ny anmodet til de kompetente myndigheder i medlemsstaterne om at indhente oplysninger om den faktiske situation på området og om gennemførelsesbestemmelserne til nævnte resolution.

5. Kommissionen har indgået en undersøgelseskontrakt med Det Europæiske Institut for Offentlig Administration, der har hovedsæde i Maastricht, om toldtjene-

sternes organisation i Fællesskabet og i medlemsstaterne som led i gennemførelsen af det indre marked ved udgangen af 1992. Institutet skal aflægge rapport i løbet af andet halvår af indeværende år.

(¹) EFT nr. C 303 af 27. 11. 1986, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1341/90

af Dorothee Piermont (ARC)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. juni 1990)

(90/C 272/83)

Om: Forbundsrepublikken Tysklands atomvåbenfri status som bekræftet på Det Europæiske Råds møde i Dublin den 28. april 1990

Ifølge »Canard Enchaîné« af 2. maj 1990 accepterede forbundskansler Kohl under EF-topmødet i Dublin den 28. april 1990 de andre elleve medlemsstaters betingelser for at godkende »genforeningen«, herunder tilsagnet om at forblive en atomvåbenfri stat.

1. Hvilke betingelser stillede de elleve medlemsstater?
2. Hvordan blev de formuleret?
3. På hvilken måde afgav forbundskansler Kohl sit tilsagn (mundtligt eller skriftligt)?
4. Drejer det sig om statsretligt bindende aftaler?
5. Hvordan og hvornår vil verdensoffentligheden få besked om disse forhold?

Svar

(19. september 1990)

Det er ikke Rådets sædvane at kommentere artikler i pressen.

Den holdning, Det Europæiske Råd gav udtryk for på den ekstraordinære samling den 28. april 1990 med hensyn til den tyske genforening, afspejles i formandskabets konklusioner, som Europa-Parlamentet er gjort bekendt med.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1374/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til udenrigsministrene for Det Europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde

(11. juni 1990)

(90/C 272/84)

Om: Støtte til den demokratiske udvikling i Mexico

Det lader til, at de gode resultater, som den nuværende mexicanske regering har opnået med sin økonomiske

politik — der er kommet til udtryk i form af en begrænsning af inflationen og underskuddet på statsbudgettet samt en stigning i eksporten af andre produkter end olie — vil blive styrket med en privatisering af banksektoren, som præsident Salinas de Gortari netop har givet meddelelse om.

Den opmuntrende økonomiske udvikling ledsages af en aftale med USA om den mexicanske udlandsgæld og demokratiserende tiltag som f.eks. PRI's (Det Institutionelle Revolutionsparti) anerkendelse af oppositionens sejr i delstaten Nedre Californien og et dokument med krav om en hurtig demokratisering af PRI, som en gruppe PRI-ledere på mellemniveau offentliggjorde for nylig. På den anden side har den officielle holdning under pavens besøg været udtryk for en mulig anerkendelse af religionens tilstedeværelse blandt det mexicanske folk.

Mener udenrigsministrene, at hensigtsmæssige foranstaltninger fra Fællesskabets side vil kunne støtte en udvikling, der placerer Mexico i den generelle tendens i Latinamerika, som præges af kvalitative skridt hen imod sameksistens i frihed.

Svar

(20. september 1990)

Den nuværende mexicanske regerings politik er af umiddelbar interesse for Fællesskabet og dets medlemsstater, der til stadighed har søgt at fremme demokratiet, respekten for menneskerettighederne og de økonomiske og sociale fremskridt i Latinamerika. De har i denne forbindelse ført en politisk dialog med Rio-Gruppen af demokratiske latinamerikanske lande, som Mexico er medlem af. Det Europæiske Fællesskab har siden 1975 haft en samarbejdsaftale med Mexico, og i 1989 foretog medlem af Kommissionen, hr. Matutes, den officielle åbning af Kommissionens repræsentationskontor i Mexico City.

Det er Fællesskabets og dets medlemsstaters faste holdning, at fremskridt i retning af en styrkelse af de demokratiske strukturer samt økonomiske og sociale fremskridt skal tilsikres enhver form for støtte fra Fællesskabets side under anvendelse af ovennævnte mekanismer. Vor målsætning bygger også på det forhold, at fremskridt af nævnte art i Mexico og andre latinamerikanske lande vil medføre snævrere samarbejdsbånd med det latinamerikanske område som helhed.

I forbindelse med præsident Salinas' rundrejse i Europa i januar 1990, hvori indgik et besøg i Kommissionen, anmodede Mexico formelt om en ændring af samarbejdsaftalen af 1975. Kommissionen vil snarest forelægge et forhandlingsmandat for Rådet med sigte på en ajourføring af aftalen på grundlag af de nuværende forhold.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1418/90af **Adrien Zeller (PPE)**til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(13. juni 1990)

(90/C 272/85)

Om: Retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager mellem EF's medlemsstater og EFTA-landene

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes det går med undertegnelsen og ratificeringen af Lugano-konventionen af 16. september 1988?

Kan det forventes, at denne konvention vil træde i kraft snart?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(25. juli 1990)

I modsætning til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 refererer Lugano-konventionen af 16. september 1988 ikke til Fællesskabet, men til det schweiziske forbundsråd, som det organ, hos hvem ratifikationsdokumenterne skal deponeres. I øvrigt er Fællesskabet ikke nævnt i artikel 67 som det organ, der skal modtage anmeldelserne af ratifikationsdokumenterne og andre dokumenter. Dette er baggrunden for, at Kommissionen ikke er blevet underrettet officielt om de hidtidige undertegnelser og ratifikationer.

Kommissionen kan dog oplyse det ærede medlem om, at konventionen, så vidt Kommissionen er underrettet, kun er blevet ratificeret af Nederlandene. Visse oplysninger peger i retning af, at den i løbet af indeværende år ligeledes vil blive ratificeret af et EFTA-land. Derfor skulle konventionen, i overensstemmelse med artikel 61, træde i kraft mellem disse to stater. Der kan ikke oplyses noget om, hvornår den vil træde i kraft mellem alle EF- og EFTA-landene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1419/90af **Adrien Zeller (PPE)**til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(13. juni 1990)

(90/C 272/86)

Om: Retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager herunder handelssager mellem EF's medlemsstater

I de skriftlige forespørgsler nr. 1132/83⁽¹⁾, nr. 462/84⁽²⁾, nr. 895/84⁽³⁾, nr. 1092/84⁽⁴⁾, nr. 2171/84⁽⁵⁾, nr. 328/86⁽⁶⁾, nr. 2467/86⁽⁷⁾, nr. 1041/87⁽⁸⁾, nr. 1445/87⁽⁹⁾ og nr. 1082/88⁽¹⁰⁾, er Kommissionen med jævne

mellemrum blevet spurgt om udvidelsen af Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 til også at gælde for de seks medlemsstater, der ikke var medvirkende ved oprettelsen af EF.

Vil Kommissionen ajourføre sine svar på disse forespørgsler især:

- hvad angår forholdet mellem Grækenland og Det Forenede Kongerige og
- hvad angår San Sebastián-konventionen af 26. maj 1989 om Spaniens og Portugals tiltrædelse af Bruxelles-konventionen?

⁽¹⁾ EFT nr. C 24 af 30. 1. 1984, s. 27.⁽²⁾ EFT nr. C 243 af 12. 9. 1984, s. 18.⁽³⁾ EFT nr. C 71 af 18. 3. 1985, s. 10.⁽⁴⁾ EFT nr. C 71 af 18. 3. 1985, s. 10.⁽⁵⁾ EFT nr. C 189 af 29. 7. 1985, s. 41.⁽⁶⁾ EFT nr. C 306 af 1. 12. 1986, s. 27.⁽⁷⁾ EFT nr. C 157 af 15. 6. 1987, s. 42.⁽⁸⁾ EFT nr. C 42 af 15. 2. 1988, s. 55.⁽⁹⁾ EFT nr. C 86 af 4. 4. 1988, s. 62.⁽¹⁰⁾ EFT nr. C 95 af 17. 4. 1989, s. 30.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(6. juli 1990)

Konventionen af 25. oktober 1982 om Grækenlands tiltrædelse af konventionen af 1968 trådte i kraft:

- den 1. april 1989 for Nederlandene, Frankrig, Luxembourg, Italien, Belgien, Danmark, Irland, Grækenland og Forbundsrepublikken Tyskland;
- den 1. oktober 1989 for Det Forenede Kongerige.

Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 med de tilpasninger, der indførtes ved konventionen af 9. oktober 1978 (Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongeriges tiltrædelse) og ved konventionen af 25. oktober 1982 (Grækenlands tiltrædelse) finder derfor nu anvendelse i forholdet mellem alle medlemsstaterne, dog bortset fra Spanien og Portugal.

San Sebastián-konventionen af 26. maj 1989 om Spaniens og Portugals tiltrædelse er blevet ratificeret af Nederlandene. Ifølge konventionens artikel 32 træder konventionen i kraft, når to medlemsstater, hvoraf den ene skal være enten Spanien eller Portugal, har ratificeret den.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1441/90af **Cristiana Muscardini (NI)**til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(13. juni 1990)

(90/C 272/87)

Om: Mangler i sundhedsvæsenet i medlemsstaterne

Det italienske retsvæsen har iværksat en undersøgelse dels af den måde, hvorpå hospitalerne fungerer og dels af, om

ledere og bestyrelser for hospitalerne har gjort sig skyldige i korrupsion eller tjenesteforsømmelse. I flere af EF's medlemsstater forekommer der åbenlyse mangler i sundhedsvæsenet som gør, at dette ikke i tilstrækkelig grad kan varetage beskyttelsen af borgernes sundhed, som er et primært offentligt gode. Kommissionen anmodes om at iværksætte en grundig undersøgelse af, hvordan sundhedssektoren forvaltes, og hvordan borgernes interesser tilgodeses i de enkelte stater. Den anmodes endvidere om at indføre sanktioner over for de medlemsstater, som ikke overholder EF-direktiverne, og som med deres adfærd har krænket borgernes rettigheder.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreu**

(13. juli 1990)

Kommissionen er ikke kompetent til at behandle det af det ærede medlem rejste spørgsmål, der helt og holdent henhører under vedkommende nationale myndigheder.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1482/90
af Friedrich Merz (PPE)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. juli 1990)

(90/C 272/88)

Om: Gratis befordring af personer, der ledsager handicappede inden for EF

Arbejder Kommissionen for at muliggøre indførelsen af en ensartet gratis befordring med jernbanerne i EF af personer, der ledsager alvorligt handicappede, som på grund af deres handicap har en stærkt indskrænket bevægelsesfrihed? Overvejer Kommissionen at udarbejde ensartede europæiske regler for de handicappede, som skal være berettiget til gratis ledsagelse, samt at indføre et ensartet handicapkort og tilvejebringe en økonomisk udligningsordning mellem jernbanerne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreu**

(22. august 1990)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 791/89 af Günter Topmann (¹).

(¹) EFT nr. C 145 af 14. 6. 1990, s. 4.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1561/90

af Filippos Pierros (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(90/C 272/89)

Om: Oprettelse af en europæisk børs

Den rivende politiske og økonomiske udvikling i Europa har skærpet interessen for investering i europæiske aktier, hvilket forventes at blive dette årtis mest tillokkende investering. Imidlertid vanskeliggøres etableringen af en beholdning af europæiske aktier på grund af de eksisterende vekselsproblemer. De ansvarlige for de største europæiske børser har derfor til hensigt at skabe et fælles europæisk marked for værdipapirer med en kapital på 3 trillioner US \$ for således at lette proceduren og fremme europæiske investeringer.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til oprettelsen af en europæisk børs?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(20. juli 1990)

Kommissionen går ind for et tættere samarbejde mellem børserne i EF, da et sådant samarbejde vil hjælpe med til at virkeliggøre skabelsen af et fælles europæisk marked for værdipapirer. Dette mål søger Kommissionen fremmet i forskellige direktiver på værdipapiriområdet. Disse direktiver er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af hjemlandets myndigheder.

Kommissionen er i nær kontakt med Sammenslutningen af Europæiske Børser med hensyn til børsernes aktuelle forslag om at fremme kursinformationssystemer på tværs af grænserne (the Price and information Project for Europe — PIPE) og med hensyn til forslag til oprettelse af en europæisk børs for detail- og engroshandel med værdipapirer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1591/90

af Gérard Deprez (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(90/C 272/90)

Om: Finansielle interventioner fra strukturfondene i Valonien

Kan Kommissionen give oplysninger om omfanget af de finansielle interventioner fra strukturfondene (Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Regionaludviklings-

fond, EUGFL, udviklings- og Garantisektionen) til fordel for regionen Vallonien i løbet af de sidste fem år?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(22. august 1990)

De svaret er meget langt og omfatter en række tabeller, skal Kommissionen fremsende det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1610/90

af Maria Izquierdo Rojo, Josep Pons Grau, Jesús Cabezón Alonso, Enrique Sapena Granel, Mateo Sierra Bardaji, Carmen Diez de Rivera Icaza og Francisco Sanz Fernandez (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(90/C 272/91)

Om: Oprettelse af en Europæisk Bank for Udvikling af Middelhavsområdet

Det Europæiske Råd i Strasbourg tilskyndede i december 1989 — på baggrund af et initiativ fra den franske regering — til oprettelse af en Europæisk Bank for Økonomisk Genopbygning og Udvikling for de østeuropæiske lande.

I lyset heraf har fremtrædende kredse i Fællesskabet fremsat forslag om oprettelse af en Europæisk Bank for Udvikling af Middelhavsområdet med henblik på at fremme den økonomiske udvikling i tredjelande i Middelhavsområdet. Dette forslag er i virkeligheden en konkretisering og opbakning af Det Europæiske Råds ønske om et tættere samarbejde med tredjelandene i Middelhavsområdet.

Agter Kommissionen, på baggrund heraf, at fremme et projekt eller en handlingsplan vedrørende oprettelsen af en Europæisk Bank for Udvikling af Middelhavsområdet?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1658/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 272/92)

Om: En Europæisk Middelhavsbank

Hvad er Kommissionens holdning til forslaget forelagt af Parlamentets Delegation for forbindelserne med Maghreb-landene om at oprette en bank for Middelhavsområdet i lighed med Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne af Abel Matutes på skriftlig forespørgsel nr. 1610/90 og nr. 1658/90

(31. juli 1990)

Idéen om at oprette en særlig finansieringsinstitution for Middelhavsområdet i lighed med Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (BERD) for Østlandene fortjener at blive gjort til genstand for en nærmere undersøgelse.

Man kan i den forbindelse så rejse spørgsmålet om, hvorvidt den nødvendige forøgelse af finansieringsmulighederne for tredjelande i Middelhavsområdet vil kræve en helt ny institution eller om den vil kunne finde sted inden for rammerne af de eksisterende institutioner.

Det bør endvidere bemærkes, at seks Middelhavslande er blandt grundlæggerne af BERD, nemlig Cypern, Egypten, Israel, Marokko, Tyrkiet og Jugoslavien. Jugoslavien vil senere modtage lån fra BERD.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1639/90

af Bryan Cassidy (ED)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 272/93)

Om: Europæisk indsats mod kræft 1990—1994: Forebyggelse af tobaksforbrug

I EFT nr. L 137 af 30. maj 1990 skitseres fire foranstaltninger med henblik på opfyldelse af denne målsætning. I samme nummer af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan der som fravigelse fra direktivet om tjæreindhold i Grækenland tillades cigaretter med højt tjæreindhold indtil den 31. december 2006.

Er disse to oplysninger i samme udgave af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ikke indbyrdes modstridende?

Svar

(19. september 1990)

Som anført i sidste betragtning i det direktiv, det ærede parlamentsmedlem nævner (direktiv 90/239/EØF), indebærer indførelsen af maksimalt tilladt tjæreindhold særlige socio-økonomiske vanskeligheder for Den Helleniske Republik; det er disse vanskeligheder, som berører tobaksavlerne i den pågældende medlemsstat, der ligger til grund for den midlertidige fravigelse, som det ærede parlamentsmedlem omtaler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1645/90

af Joachim Dalsass (PPE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 272/94)

Om: Den Italienske Republiks præsidents dekret nr. 223 af 30. maj 1989, artikel 7, stk. 3 — Overtrædelse af EF-bestemmelserne om fri bevægelighed

Ved Den Italienske Republiks præsidents dekret nr. 223 af 30. maj 1989, artikel 7, stk. 3, udstedte den italienske stat følgende bestemmelse:

De udlændige, der er tilmeldt folkeregistret, har pligt til hvert år at indgive en ny erklæring om deres faste bopæl i kommunen og vedlægge den tilsvarende opholdstilladelse. Folkeregistrets ansatte vil under alle omstændigheder iværksætte undersøgelser i sagen og derefter træffe de nødvendige forholdsregler samt underrette præfekten herom.

I betragtning af at også EF-landenes borgere omfattes af denne bestemmelse, hvilket står i grel modstætning til gennemførelsen af det indre marked og den allerede planlagte frie bevægelighed for personer, bedes Rådet besvare følgende spørgsmål:

1. Er Rådet blevet orienteret om Italiens udstedelse af denne bestemmelse, som begrænser personers frie bevægelighed? Det italienske formandskab har sikkert indgående kendskab hertil.
2. Mener Rådet ikke også, at denne bestemmelse er i modstrid med ønsket om personers frie bevægelighed inden for EF, for så vidt som den vedrører EF-borgere?
3. Hvad agter Rådet og især det italienske formandskab at gøre som reaktion herpå, således at borgernes frie bevægelighed også genindføres fuldt ud i Italien?

Svar

(19. september 1990)

Rådet er ikke blevet gjort bekendt med det dekret, som det ærede parlamentsmedlem henviser til i sin forespørgsel.

Det er imidlertid Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der skal påse, at Traktaterne og de bestemmelser, der vedtages i medfør heraf, overholdes, og, såfremt det ikke er tilfældet, fremlægge forslag til foranstaltninger for Rådet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1660/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 272/95)

Om: Besættelse af det ortodokse patriarkats bygning i Jerusalem

Har EF, efter at Europa-Parlamentet har fordømt jødernes besættelse af en bygning tilhørende det ortodokse patriarkat i Jerusalem og talt for de kristne samfunds fortsatte sameksistens i Den Hellige By, modtaget noget tilfredsstillende svar fra den israelske regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Abel Matutes

(30. juli 1990)

Fællesskabet har med dyb bekymring bemærket, at en gruppe israelske bosættere i påskeugen besatte en bygning, der tilhører det ortodokse patriarkat.

Fællesskabet har gjort forestillinger over for den israelske regering og givet udtryk for sin bekymring over dette spørgsmål. Sagen er i øjeblikket til behandling ved israelske domstole.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1680/90

af Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 272/96)

Om: Efteruddannelse af ansatte i den offentlige forvaltning i Latinamerika

Efteruddannelse og undervisning af de menneskelige ressourcer er grundlæggende elementer for en konsolidering af demokratiet og den økonomiske og sociale udvikling i de latinamerikanske lande.

I mange latinamerikanske lande er det nødvendigt med en hurtig modernisering og omstrukturering af den offentlige forvaltning, for at denne kan fungere effektivt og demokratisk.

I mange tilfælde er ledere og andre ansatte desværre ikke i besiddelse af den nødvendige uddannelse.

Kan Kommissionen oplyse, om den er klar over dette problem og i givet fald hvilke foranstaltninger, den har truffet eller agter at træffe inden for udviklingssamarbej-

det, for at disse lande får mulighed for at efteruddanne ledere og andre ansatte i den offentlige forvaltning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes

(31. juli 1990)

Kommissionen er klar over, at mange latinamerikanske lande støder på vanskeligheder i deres bestræbelser for at modernisere og rationalisere den offentlige forvaltning, og ved, at kvaliteten af forvaltningen har betydning både for en konsolidering af demokratiet og den økonomiske udvikling i de pågældende lande.

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at det er vigtigt med efteruddannelse for folk, der er beskæftiget i den offentlige forvaltning for at virkeliggøre disse mål.

Kommissionen har derfor allerede iværksat en række efteruddannelsesforanstaltninger for latinamerikanske tjenestemænd, i form af studierejser («Europe Visitors Programme»), administrative praktikophold i Kommissionen eller kurser i Fællesskabets og medlemsstaternes institutioner. Disse foranstaltninger gennemføres ofte via specialiserede europæiske organer som det europæiske institut for offentlig forvaltning (Maastricht) og instituttet for forbindelser mellem Europa og Latinamerika. Kommissionen vil fortsætte sine aktiviteter på området og så vidt muligt styrke dem. Samarbejdet mellem Fællesskabet og de latinamerikanske lande om offentlig forvaltning bør antage form af faglig bistand og uddannelse og indgå som et vigtigt led i det globale samarbejde, og Kommissionen foreslår, at dette område udtrykkeligt indføres i kommende samarbejdsaftaler mellem Fællesskabet og disse lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1710/90
af Dagmar Roth-Behrendt og Barbara Schmidbauer (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 272/97)

Om: Adgangskriterier for EF-institutionernes udvælgelsesprøver

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke aldersgrænser der gælder for ansøgninger til hhv. deltagelse i udvælgelsesprøver i de forskellige EF-institutioner, og hvorledes aldersgrænserne håndhæves i de pågældende kategorier og lønklasser?

2. Overvejes det i Kommissionen i forbindelse med udvælgelsesprøver at se positivt på andre livsmønstre og -erfaringer hos kvinder, der på grund af familien ofte må være midlertidigt borte fra erhvervslivet, og ved strenge

alderskriterier eventuelt trække et bestemt antal år fra for børneopdragelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(31. juli 1990)

1. Kommissionen kan ikke angive aldersgrænserne for de andre EF-institutioner, men for Kommissionens vedkommende ser situationen således ud:

Stillingsgruppe	Krav om faglig erfaring efter opnåelse af det nødvendige eksamensbevis	Aldersgrænse
A3 (*)	15 år	50 år
A5/A4 (*)	12 år	50 år
B3/B2 (*)	12 år	50 år
C3/C2 (*)	12 år	50 år
A7/A6	2 år	35 år
B5/B4	2 år	35 år
C5/C4	2 år	35 år
A8	—	32 år

(*) De fleste udvælgelsesprøver vedrører basisstillingsgruppen i hver kategori.

Hvad angår stillingsgruppe D3/D2, er der kun blevet afholdt én almindelig udvælgelsesprøve. I den forbindelse krævedes der fem års faglig erfaring, og aldersgrænsen var 30 år.

2. I meddelelser om Kommissionens udvælgelsesprøver anføres det systematisk, at der er mulighed for dispensation fra aldersgrænsen for kvinder og mænd, der i mindst ét år ikke har udøvet erhvervmæssig beskæftigelse for at kunne tage sig af et lille barn. De kan opnå en forhøjelse af aldersgrænsen på 1 år pr. barn indtil i alt højst tre år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1713/90
af Rolf Linköhr (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 272/98)

Om: Beskæftigelse af handicappede i EF-institutionerne

I henstilling 86/379/EØF (*) foreslår Rådet medlemsstaterne en række fremmede foranstaltninger for handicappede.

Hvor mange handicappede arbejder der i Rådets administration?

Ser Rådet sig i stand til at anvende henstillingen til medlemsstaterne på sin egen administration, og ville det betragte det som hensigtsmæssigt at foregå andre med et godt eksempel? I benågtede fald hvorfor ikke?

Hvilke positive foranstaltninger for handicappede træffer Rådets administration i forbindelse med sin personalpolitik?

(¹) EFT nr. L 225 af 12. 8. 1986, s. 43.

Svar

(19. september 1990)

Lægetjenesten ved Generalsekretariatet for Rådet udarbejder ikke statistikker over ansatte med et handicap. Ved rekrutteringen ansættes handicappede personer, såfremt deres handicap ikke er til hinder for, at de kan udføre det arbejde, de ansættes til.

Generalsekretariatet for Rådet mener, at det handler i overensstemmelse med Rådets henstilling og tager alle ansøgninger om en stilling i betragtning uden at skelne mellem ansøgninger fra handicappede og ikke-handicappede. Det er kun, når lægeundersøgelsen viser, at et handicap er uforeneligt med den virksomhed, der skal udøves i forbindelse med en stilling, at ansøgeren erklæres uegnet til stillingen på grund af sit handicap.

Inden for rammerne af ansættelsesprocedurerne har Generalsekretariatet for Rådet i bestemmelserne vedrørende udvælgelsesprøver indført undtagelser fra aldersgrænsen for personer med et handicap.

For de ansøgere, som anfører deres handicap i deres ansøgning, træffes der særlige foranstaltninger ved udvælgelsesprøverne for at give dem mulighed for at deltage i udvælgelsesprøverne på lige fod med andre ansøgere.

Inden for rammerne af de gældende mobilitetsprocedurer i Generalsekretariatet for Rådet er det udtrykkeligt fastsat, at den tjenestemand eller anden ansat, der bliver ramt af et handicap, som forhindrer vedkommende i fortsat at udføre sit arbejde, får fortrinsret til at blive forflyttet til en hvilken som helst ledig stilling, uden at denne forflyttelse skal offentliggøres på nogen særlig måde.

En intern arbejdsgruppe undersøger i øvrigt i øjeblikket forskellige foranstaltninger, navnlig med hensyn til infrastruktur, som skulle lette de handicappedes indpasning i Generalsekretariatet for Rådets virksomhed.

Endelig betragtes tildelingen af invalidepension til en tjenestemand eller en anden ansat altid som en sidste udvej, der kun benyttes, hvis sandsynligheden for, at vedkommende igen kan blive så rask, at han kan udføre sit arbejde, tydeligvis er meget lille eller lig nul.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1724/90 af Gerardo Fernandez-Albor (PPE) til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 272/99)

Om: EF-bistand til jobsøgningsvejledninger

I Spanien har den baskiske regionalregering udgivet en jobsøgningsvejledning, som hovedsagelig henvender sig til de unge. Dens succes har oversteget alle forventninger, idet oplaget på 15 000 eksemplarer blev revet væk.

Dette viser klart, at der er behov for at give de unge jobsøgende et ordentligt informationsmateriale, som kan hjælpe dem i deres forsøg på at skaffe sig deres første arbejde, da netop disse ofte er uvidende om deres egne muligheder, samtidig med at utallige fabrikker og virksomheder søger ung arbejdskraft.

Vil Kommissionen derfor oplyse, om den vil være interesseret i at støtte og sponsore udgivelsen af vejledninger som den, den baskiske regionalregering har udgivet, med henblik på at hjælpe unge førstegangsjobsøgende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vasso Papandreou

(30. juli 1990)

De undersøgelser, der er foretaget af indslusning og genindslusning på arbejdsmarkedet, viser i hvilken udstrækning orientering og vejledning er afgørende for begivenhedsforløbet forud for ansættelse. Oplysninger om behovet på arbejdsmarkedet, arbejdsformidlingsorganer og faglige uddannelsescentre har en afgørende forebyggende virkning, navnlig når de gives i forbindelse med uddannelsens afslutning eller, før en afskedigelse finder sted.

Sådanne oplysninger må imidlertid være klart målrettede, såfremt de skal have den tilsigtede virkning. I langt hovedparten af tilfældene bør der her sættes ind på lokalt plan, af og til dog på regionalt plan og kun undtagelsesvis på statsligt plan eller fællesskabsplan.

Fællesskabet kan navnlig gennem Socialfonden (mål nr. 4) yde tilskud til unges indslusning på arbejdsmarkedet. Sådanne tilskud ydes til oplysning, rådgivning og vejledning som led i teknisk bistand eller foranstaltninger af fornyende karakter.

Uanset hvor positive disse enkeltforanstaltninger end måtte være i sig selv, skal de dog indgå i en mere generel ordning, der både er rettet mod det enkelte individ og

tilbyder rådgivning, oplysning, vejledning, uddannelse og arbejdsformidling, således at arbejdssøgende unge får mulighed for at anlægge en jobsøgningsstrategi.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1727/90

af Ernest Glinne (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 272/100)

Om: Den politiske og militære situation i Etiopien og støtteprogrammet

En million etiopiere er atter ved at dø af sult. Borgerkrigen har ført til en ændring af styrkeforholdet til skade for oberstløjtnant Mengistus styre: Over 85 % af befolkningen bor nu i områder, der kontrolleres af bevægelserne til befrielse af Eritrea og Tigre, og regeringen har mistet kontrollen over havnebyen Massawa. Israel yder massiv militær støtte i form af såvel materiel som rådgivere for at »undgå, at Det Røde Hav bliver til et arabisk hav«, men det har været tilstrækkeligt til effektivt at vende krigslykken til fordel for Mengistu, og hertil kommer, at de sovjetiske våbensleerancer til ham (til en værdi af 800 mio. \$ i 1989) vil ophøre i 1991.

I øvrigt er Mengistu-styrets krænkelser af menneskerettighederne taget voldsomt til: Omkring 40 højtstående militærfolk er blevet dødsømt, fordi de var mistænkt for manglende loyalitet over for diktatoren, og over 200 civile og militære administratorer er blevet arresteret . . .

Vil Rådet venligst besvare følgende spørgsmål:

1. Folkefronten til Befrielse af Eritrea har tilbudt, at havnebyen Massawa kunne bruges som ankomst- og fordelingscenter for den internationale bistand. Bevægelsen til Befrielse af Tigre har fremsat lignende forslag. Hvorfor insisterer Fællesskabet stædigt på at samarbejde med det krakelerende styre i Addis Abeba via en luftbro, uden at der er nogen form for garanti for, at bistanden kommer behørigt frem til den trængende befolkning?
2. Hvis befrielsesbevægelsernes forslag ikke accepteres, bør Fællesskabets forskellige former for støtte da ikke indstilles, indtil der kommer en bred koalitionsregering i Addis Abeba?
3. Kan De Tolv endnu acceptere videreførelsen af det israelske program for militær støtte til Mengistu?

Svar

(19. september 1990)

1. Fællesskabet og dets medlemsstater bestræber sig på at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at få et samar-

bejde i stand med de berørte parter og for at sikre sig, at der kan nå humanitær bistand frem til de områder, der er truet af tørke og hungersnød. På baggrund af de opfordringer, som Fællesskabet og dets medlemsstater fremsatte med henblik herpå i deres erklæringer af hhv. 23. januar, 20. februar og 15. marts, har de rettet henvendelse til de berørte parter og været i snæver kontakt med de vestlige donorlande.

Repræsentanter for Fællesskabet og dets medlemsstater, Canada, Norge, Sverige, Schweiz og USA offentliggjorde den 24. april i New York en fælles erklæring, hvori de henstiller til alle parter i konflikten, at de nøje iagttager følgende principper:

- at de omgående indstiller fjendtlighederne for at lette hjælpearbejdet, da den interne konflikt udgør en væsentlig hindring for ydelsen af humanitær bistand
- at de garanterer sikker transport af hjælpen til lands, til vands og i luften samt dennes fordeling gennem neutrale kanaler som f.eks. internationale organisationer, kirkerne eller andre NGO
- at de påser, at de vigtigste havne samt flyvepladserne og disses forbindelsesveje forbliver åbne for at gøre det muligt at få hjælpen frem
- at de afstår fra militærangreb på de fly, skibe og køretøjer, der transporterer fødevarerhjælpen, således at denne kan leveres under sikre forhold gennem alle til rådighed stående kanaler.

Det internationale samfund skal i alle sine bestræbelser på at yde humanitær bistand fuldt ud iagttage de principper. De Forenede Nationer har vedtaget for gennemførelsen af sådanne aktioner.

Der blev ved samme anledning rettet en opfordring til alle donorlande om at udvise gavmildhed i forbindelse med alle dele af det humanitære hjælpeprogram, herunder også dem, der vedrører de foranstaltninger, der skal træffes, for at havne, flyvepladser og disses forbindelsesveje igen kan fungere normalt.

Under henvisning til, at den konflikt, der hersker i Etiopien, er en væsentlig årsag til den alvorlige humanitære situation, landet befinder sig i, opfordrede ovennævnte landegrupper og lande til slut indtrængende alle parterne til at udfolde nye bestræbelser for at genoprette freden og nå til national forsoning, og henstillede i den forbindelse samtidig, at de udviser smidighed med henblik på at finde en løsning på de udestående administrative problemer, og at de indleder konkrete forhandlinger med henblik på at nå frem til en varig politisk løsning.

På ministrenes møde inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde den 18. juni 1990 i Luxembourg gav Fællesskabet og dets medlemsstater udtryk for tilfredshed med den etiopiske regerings seneste tilkendegivelse af, at den i princippet accepterer, at havnen i Massawa benyttes til levering af nødhjælp.

De fandt, at der her var tale om et vigtigt skridt, der vil lette det internationale hjælpearbejde til forebyggelse af hungersnød i det nordlige Etiopien. De henstillede meget kraftigt til alle parter om at indlede et aktivt samarbejde med henblik på hurtigt at få havnen åbnet igen og for at lette leveringen og fordelingen af den humanitære hjælp gennem alle disponible kanaler.

Asmara-luftbroen er under FN's ægide etableret af en international gruppe af bistandsydere, som også Fællesskabet deltager i. Det er en ikke-statslig organisation, the Joint Relief Partnership (JRP), der står for fordelingen af de varer, der transporteres via luftbroen, til tørkens og borgerkrigens ofre i Asmara og omegn. De Forenede Nationer forestår ligeledes iværksættelsen og opfølgningen af disse aktioner.

2. Med hensyn til spørgsmålet om suspension af Fællesskabets forskellige hjælpeaktioner vil det ærede parlamentsmedlem på baggrund af ovenstående forstå, at et sådant skridt kun vil skade en allerede hårdt prøvet befolkning og derfor vil få en uønsket virkning.

Fællesskabet og dets medlemsstater har altid betragtet sine forskellige former for hjælp (fødevarerhjælp, lægehjælp m.v.) som i første række *humanitær* hjælp, der tager sigte på at bistå befolkninger, der er ofre for naturkatastrofer og lignende ulykker, uanset hvor de befinder sig og uanset det politiske styre.

3. For så vidt angår det israelske program for militær støtte til myndighederne i Addis Abeba har dette ikke været drøftet inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1729/90

af Ernest Glinne (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 272/101)

Om: FN's miljøprogram og beskyttelsen af ozonlaget

Direktøren for FN's Miljøprogram, Mustafa K. Tolba, har foreslået, at de industrialiserede lande yder den tredje verden den økonomiske og tekniske bistand, der er nødvendig for at standse udslippet af kemiske affaldstoffer såsom chlorfluorcarboner (CFC), der nedbryder vor atmosfæres ozonlag. Tolba har i øvrigt også fremsat et mere generelt forslag til skærpelse af såvel folkerettens definition som dens praktiske anvendelse i dette spørgsmål.

Hvad mener Fællesskabets myndigheder om disse forslag?

Svar

(19. september 1990)

Fællesskabet har deltaget aktivt i forhandlingerne i UNEP med henblik på en revision af Montreal-protokollen.

På samlingen i Rådet den 7. juni 1990 var der bred opbakning bag UNEP's direktørs initiativer, der går ud på at støtte udviklingslandenes anmodning om yderligere finansielle og tekniske ressourcer til at bistå dem ved gennemførelsen af protokollen.

På den anden konference mellem de kontraherende parter, der fandt sted i London den 20. til 29. juni 1990, nåede konferencen til enighed om at indføre en finansiell mekanisme med henblik på at bistå udviklingslandene ved gennemførelsen af protokollen på grundlag af følgende elementer:

- mekanismen skal dække nogle af de ekstraudgifter, som overholdelsen af protokollen medfører for udviklingslandene
- midlerne skal tilvejebringes gennem såvel multilaterale som bilaterale kanaler. Hvad angår den multilaterale del, vedtog parterne at oprette en multilateral fond finansieret ved bidrag fra de kontraherende parter, som beregnes på grundlag af De Forenede Nationers vurderingskala
- iværksættelsen af den multilaterale fond varetages af en eksekutivkomité, der handler på parternes vegne og i samarbejde med de eksisterende institutioner, dvs. Verdensbanken, UNDP og UNEP
- overførslen af teknologi til udviklingslande, der er parter i protokollen, gøres lettere, i givet fald ved finansiering i henhold til den finansielle mekanisme.

På en særlig samling i Rådet, der fandt sted i London, gav Rådet (med forbehold af afslutningen af de interne procedurer i Fællesskabet) sin tilslutning til denne beslutning, der er i overensstemmelse med de retningslinjer, som Rådet udstak den 7. juni.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1756/90

af Pol Marck (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(12. juli 1990)

(90/C 272/102)

Om: Grønsagsarealer

Kan Kommissionen pr. afgrøde og pr. medlemsstat give oplysning om grønsagsarealerne

1. under glas
2. under plastik
3. på friland?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(23. august 1990)

Kommissionen sender de ønskede oplysninger direkte til
det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

- Hvor lang er barselsorloven i de forskellige EF-lande?
- Udbetales der løn i orlovsperioden og hvor stor er denne?
- Hvilke muligheder har forældrene for at få deres børn i vuggestue?
- Findes der støttemuligheder (økonomiske tilskud eller naturalydelse), som der gives tilskud til fra den pågældende regering og/eller den private sektor?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1839/90

af Fernand Herman (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(90/C 272/103)

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Vasso Papandreou

(11. september 1990)

Om: Familiepolitik

Kan Kommissionen oplyse mig følgende:

Kommissionen sender de ønskede oplysninger direkte til
det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

Erhvervsuddannelsens støtter

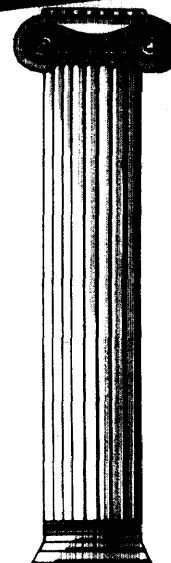
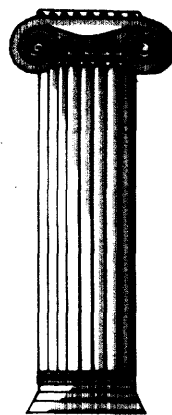
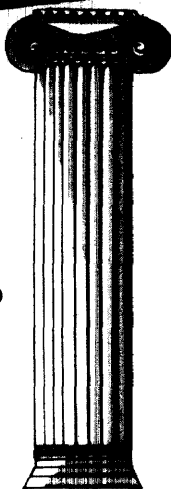
Hvem er de?

Hvad yder de?

Hvad gør de for
erhvervsuddannelsen?

Beretninger og undersøgelser udarbejdet på CEDEFOP's foranledning giver oplysning om arbejdsmarkedets parter arbejds-måde og organisationsformer på fællesskabsplan og i de enkelte medlemsstater, navnlig om:

- Fællesskabets institutioner
- strukturer for samarbejde og for den sociale dialog, dvs. fagforeningernes og arbejdsgiverorganisationernes medvirken på regionalt plan og in-

den for de forskellige erhvervsgræne, samt den se-neste udvikling.

Skriv venligst til os, hvis De ønsker at bestille studierne. I øjeblikket kan følgende udgaver fås:

Som fællesskabsorgan medvirker CEDEFOP ved oprettelsen af det indre marked.

Gennem forskning, sammenlignende undersøgelser, dokumentation samt gennem arbejdet om sammenlignelighed af de ved erhvervsuddannelse opnåede kvalifikationer bidrager CEDEFOP til den sociale dimension af målet for 1992.

CEDEFOP

CEDEFOP
Det Europæiske
Center for Udvik-
ling af Erhvervs-
uddannelse
D-1000 Berlin 15
Bundesallee 22
Tel.: (030) 88 41 20
Telex: 184 163
Telefax:
(030) 88 41 22 22

Klip ud og send til CEDEFOP:

- Employers' organizations — their involvement in the development of a European vocational training policy**
Sprog: DE EN FR
Pris: ECU 5; DKR 41
- Employers' organizations and their contribution to the development of vocational training policy in the European Community**
Sprog: DE EN FR
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of the social partners in vocational education and training in Belgium**
Sprog: EN NL
Pris: ECU 5; DKR 41
- Arbejdsmarkedets parter rolle i ungdoms- og voksenerhvervsuddannelserne**
Sprog: DA EN
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of the social partners in vocational training and further training in the Federal Republic of Germany**
Sprog: DE EN
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of unions and management in vocational training in France**
Sprog: EN FR
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of the social partners in vocational education and training, including continuing education and training in Ireland**
Sprog: EN
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of the social partners in vocational training in Italy**
Sprog: EN IT
Pris: ECU 5; DKR 41
- Social partners and vocational education in the Netherlands**
Sprog: DE EN
Pris: ECU 5; DKR 41
- The role of the social partners in vocational education and training in the United Kingdom**
Sprog: DE EN
Pris: ECU 10; DKR 82
- Le rôle des partenaires sociaux dans la formation professionnelle au Portugal**
Sprog: FR PT
Pris: ECU 5; DKR 41
- The social dialogue in the Member States of the European Community in the field of vocational training and continuing training — Sammendrag**
Sprog: DE EN ES FR IT
Pris: ECU 5; DKR 41

Navn, fornavn _____

Gade, nr. _____

Postnummer, by _____

Erhverv, beskæftigelse, institution _____

BESTILLING

Unge i overgangs- fagen —

Investeringer på lokalt plan

Strategier, mekanismer,
retninger og lokale
rammer for investering
på national og fælless-
kabsplan

Koordinering og integration
— en praktisk vejledning for
organisatorer og praktikere
på lokalt plan

Integration og uddannelse
for alle

Vigtige erfaringer

Den nye CEDEFOP-håndbog beskæftiger sig med de unges integration i samfund og erhverv. Erfaringer og meninger fra kompetente praktikere og eksempler fra lokale projekter og initiativer giver idéer og organisationsstøtte til alle,

- der ønsker at finde nye veje for almene og erhvervsrettede uddannelses tilbud,
- der ønsker at tilpasse disse tilbud til de lokale og individuelle behov.

Jeremy Harrison og Henry McLeish
1987, 182 p.
Sprog: DE, ES, EN, GR, FR, IT, NL
ISBN 92-825-6877-6

Katalognummer: HX-46-86-581-EN-C
Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):
ECU 4; DKR 35

Som fællesskabsorgan medvirker CEDEFOP ved oprettelsen af det indre marked. Gennem forskning, sammenlignende undersøgelser, dokumentation samt gennem arbejdet om sammenlignelighed af de ved erhvervsuddannelse opnåede kvalifikationer bidrager CEDEFOP til den sociale dimension af målet for 1992.

Det Europæiske
Center for Udvik-
ling af Erhvervs-
uddannelse
D-1000 Berlin 15
Bundesallee 22
Tel.: (030) 88 41 20
Telex: 184 163
Telefax:
(030) 88 41 22 22

Jeg bestiller hermed undersøgelsen

»Young people in transition
— the local investment«

på tysk italiensk
 engelsk* nederlandsk
 spansk græsk
 fransk

*Kat.-Nr.: HX-46-86-581-EN-C, ISBN 92-825-6877-6 til en pris af
ECU 4; DKR 35 (moms og forsendelsesomkostninger ikke medregnet).

Navn, fornavn _____

Gade, nr. _____

Postnummer, by _____

Erhverv, beskæftigelse, institution _____

Klip ud og send til CEDEFOP

BESTILLING

CEDEFOP

